

LEDEN

PANNA MARIA A TICHŮ

Vstupujeme do dalšího kalendářního roku s Pannou Marií – Matkou Boží. Také na začátku liturgického roku, v době adventní jsme v liturgické slavnosti Panny Marie, počaté bez poskvrny dědičného hříchu, vnímali ještě mnohem závažnější začátek, který souvisí se spásou celého lidstva. Šlo o úplný začátek života Bohorodičky, na který dopadl paprsek výkupné oběti Božího Syna, jímž byla způsobena její imunita vůči hříchu.

Jaký bude rok 2017? Na jedné nedávné konferenci se připomněla historická data končící číslem 17. Jsou to data spojená s převratnými změnami ve společnosti.

V roce 1517 byla vyhlášena Lutherova vzpoura proti rozumu, který Luther nazval „Dělovou nevěstkou“ a zavládl subjektivismus.

V roce 1717 byla založena první lóže svobodných zednářů a zde vznikly zárodky osvícenství a Velké francouzské revoluce, které měly člověka „osvobodit“ od Boha. Osvícenství chtělo svrhnout Boha z trůnu a dosadit na něj abstraktního člověka a abstraktní lidstvo.

Rok 1917 byl rokem bolševické revoluce v Rusku, která stála na ideji nového člověka „osvobozeného“ od identity národní, pohlavní či náboženské, které jsou podle marxistů pouze společenskými konstrukty a jsou nepřirozené.

Sto let po této události si v tomto roce 2017 připomeneme ještě jednu důležitou událost, která předznamenala bouřlivé události finální části druhého tisíciletí a na prahu třetího tisíciletí po Kristově narození.

Uplyne sto let od zjevení Panny Marie třem dětem v portugalské Fatimě. Již v roce 1916 se dětem třikrát ukazuje anděl a připravuje je na zjevení Matky Boží. Šest setkání s Pannou Marií (vždy 13. den od května do října 1917) pak bylo završeno slunečním zázrakem. Mnoho tisíc přítomných lidí bylo ohromeno tím, co viděli. Zapůsobilo to jak na liberální novináře, tak na tehdejší protikřesťanskou vládu. Do roka se nábožensko-politická situace v Portugalsku změnila k lepšímu. Do celého světa zazněl příslib Panny Marie: „Moje neposkvrněné srdce zvítězí“. V hrozivých událostech následujících let, kdy se zlo prosazovalo s nebyvalou krutostí prostřednictvím ďábelských totalitních režimů, revolucí a válek, se toto poselství uchovávalo v srdci všech věrných dětí

Božích, které se v naději obracely prostřednictvím nebeské Matky ke Kristu a mnozí z nich na svém těle doplňovaly to, co zbývá do plnosti jeho útrap v Kristově mystickém těle – církvi. Obsah fatimského zjevení byl církví uznán v podobě několika tajemství, svěřených Pannou Marií Františkovi, Jacintě a Lucii. Církevní autority je přijaly s velkou vážností a k jejich zveřejnění přistupovaly se značnou obezřetností. Papež Benedikt XVI. ještě jako prefekt kongregace pro nauku víry podal objasňující výklad, ve kterém zdůraznil duchovní odkaz tohoto soukromého zjevení a jeho korespondenci s evangeliem. Panna Maria naléhavě připomíná evangelní výzvy k pokání, k obrácení srdce k Bohu, varuje před rozšířením bludů

z Ruska do celého světa a zkázou, která je s tím spojena. Zajímavá je její předpověď vzhledem k obrácení Ruska. V této souvislosti je pozoruhodná jedna věc, na kterou upozornil nedávný televizní dokument o pamětihodnostech Moskvy. Největší chrám Krista Spasitele, který nechal Stalin vyhodit do povětří, byl před několika lety obnoven v plné původní kráse. Některá znamení mohou promlouvat...

Zároveň nelze pominout zřetelné předpovědi budoucích útrap mnoha křesťanů pronásledovaných pro víru. Sdělení jsou ve fatimských tajemstvích vyjádřena obraznou formou, ale tím se nevzdalují od skutečnosti, kterou zakoušíme.

Následující rok můžeme prožít v užším spojení s neposkvrněným srdcem Bohorodičky. Tím se nejlépe prohloubí náš duchovní život. Ona nás jako dobrá Matka povede spolehlivě k Trojjedinému Bohu, který našel dokonalou svatyni v jejím srdci.

Jedna křesťanská píseň má název Přemýšlej, děkuj a služ! Není v tom výstižný obraz jejího života?

Maria přemýšlí nad slovy archanděla Gabriela, Božího posla, který přináší poselství o jejím budoucím mateřství vůči vtělenému Mesiáši. Klade otázky. Jak se to stane? Do pokorného a otevřeného ticha svého srdce přijímá jasnou odpověď o moci Nejvyššího, která ji zastíní. Začíná vítězství jejího neposkvrněného srdce. S radostí přijímá Boží dar. V tichosti svého srdce pak prožívá nádherné měsíce požehnaného stavu, aby potom vyzpívala při setkání s Alžbětou své jásavé Magnificat – „Velebí má duše Pána a můj duch jásá v Bohu mém Spasiteli, neboť veliké věci mi učinil ten, který je mocný, jeho jméno je svaté...”

I my potřebujeme tiché vnímavé srdce. Učme se u Marie! Jsme často vystaveni hluku okolního světa. Všude něco vyhrává, rachotí, bouchá. Ticho je vzácné, léčivé a blahodárné. V tichu se rodí dobré myšlenky, z ticha může vzejít pravdivé a laskavé slovo. V tichu se rodí rozhodnutí k nápravě života, k opravdovému pokání.

Maria po Kristově narození v Betlémě slyší slova pastýřů a uvažuje o nich ve svém srdci. Později k ní promlouvá dvanáctiletý Ježíš nalezený v chrámě: „Copak jste nevěděli, že musím být v tom, co je mého Otce?” S moudrostí v sobě Maria uchovává tato Spasitelova slova a přijímá jejich důsledky.

Alespoň na čtvrt hodiny denně se můžeme ztišit a nechat v sobě klíčit a zrát třeba jen jednu větu z Kristova evangelia, nebo nějaký jiný biblický úryvek. Jak se posílí a zavláží celý náš vnitřní život, zjistíme v krátké době.

Maria děkuje za veliké věci, které jí učinil ten, který je mocný. Učí nás pravé vděčnosti za dar života, za dar víry, naděje a lásky, za milost přijatou ve svátosti křtu i v dalších pramenech Božího života, kterými jsou ostatní svátosti, za dar v podobě rodičů, příbuzných, přátel, dobrodinců i nepřátel, kteří nás mohou protříbit.

Maria slouží. Celý její život je ustavičná bohoslužba. Je obětí živou a svatou. Zapojuje všechny své schopnosti a síly do služby Božího království. Její ctnosti jsou ve službě Nejvyššího. Prokazuje mírnost, statečnost a moudrost v náročných situacích. Slouží naprostou poslušností vůči Boží vůli – fiat – ať se mi stane podle Tvého slova!

„Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou za úděl zemi.” (Mt 5,4)

Maria je archandělem ujistěna o milosti, kterou ji Pán zahrnul. Dobrá matka rodiny nenakoupí a neuvaří jídlo jen pro sebe, ale podělí celou rodinu. Tak i rukama naší milující nebeské Matky k nám přicházejí Boží dary. Ona je naše prostřednice, pomocnice, ochránkyně a přímluvkyně. Prosme ji s vděčností a důvěrou o pomoc ve všem, co nás v tomto dalším roce čeká! A pevně věrme ve vítězství jejího neposkvrněného srdce!

P.L.

Liturgický kalendář

leden 2017

1. NEDĚLE	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE
2. pondělí	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. úterý	Nejsvětějšího jména Ježíš
6. pátek	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
7. sobota	Sv. Rajmunda z Peñafortu, kněze
8. NEDĚLE	Svátek Křtu Páně

13. pátek	Sv. Hilária, biskupa a učitele církve
14. sobota	Sv. Gotfrída, řeholníka
15. NEDĚLE	2. neděle v mezidobí
17. úterý	Památka sv. Antonína, opata
18. středa	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20. pátek	Sv. Fabiána, papeže a mučedníka Sv. Šebestiána, mučedníka
21. sobota	Památka sv. Anežky, panny a mučednice
22. NEDĚLE	3. neděle v mezidobí
24. úterý	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. středa	Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola
26. čtvrtek	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27. pátek	Sv. Anděly Mericiové, panny
28. sobota	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
29. NEDĚLE	4. neděle v mezidobí
31. úterý	Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s rozбором 1. listu sv. Jana, budou pokračovat v sobotu 7. a 21. ledna ve farním sále u sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Zasedání farní rady

Zasedání farní rady (výboru SPKK) bude v pátek 13. ledna v domečku po večerních bohoslužbách.

Tříkrálová sbírka

Naše farnost ve spolupráci se skauty ze střediska Mawadani se jako každý rok připojí k Tříkrálové sbírce. Hlavní vybírání se plánuje po mši **8.1.2017**. Zájemci se mohou hlásit u Václava Drába, tel. kontakt: 724308209.

Narozeniny

V polovině ledna oslaví výročí narození správce naší farnosti P. Lohelius Klindera, Th.D . O. Praem.

Při této příležitosti si pokorně a s úctou a láskou připomínáme všechny starosti, které mu vedení naší farnosti denně přinášejí, a za laskavost s kterou své stádo vede. Za jeho starostlivost a péči mu chceme poděkovat a u našeho Pána mu vyprosit všechny potřebné milosti.

Vděční košířští farníci.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký	11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce	
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)	
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)	
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)	
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký	

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LEDEN

Evangelizační úmysl: Křesťanská jednota

Za všechny křesťany, aby se ve věrnosti učení Pána zasazovali modlitbou a bratrskou láskou za obnovení plné církevní jednoty, a tím napomáhali odpovědět na současné výzvy lidstva.

Národní úmysl: Za církev v naší vlasti, aby se nespokojila s pouhou sebe prezentací, ale usilovala o evangelizaci současného světa (EG, č. 27).

Svatý Timotej, biskup – památka 26. ledna

Památku sv. Timoteje slavíme společně s památkou dalšího spolupracovníka a žáka sv. Pavla, Titem. Dnes si povíme podrobněji o sv. Timotejovi. Víme, že mu sv. Pavel poslal dva listy a že je vícekrát zmiňován ve Skutcích apoštolů a v dalších listech sv. Pavla.

Sv. Timotej se narodil v Lystře (v dnešním vnitrozemí Turecka), jeho otec byl Řek, pohan, a matka Eunike, křesťanka židovského původu. Když sv. Pavel přišel na své druhé misijní cestě do Lystry, zvolil si Timoteje za společníka. Timotej dostal dobré doporučení od bratrů v Lystře a Ikoniu. Sv. Pavel ho nechal, s ohledem na tamější Židy, obřezat.

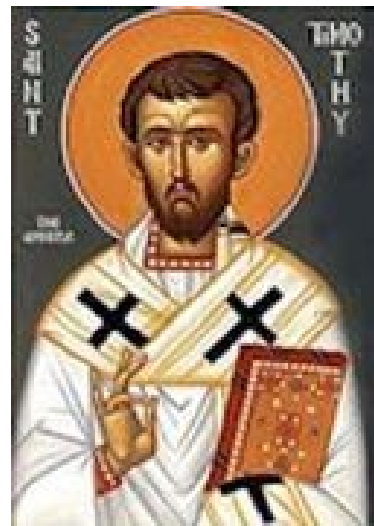
Jako Pavlův společník byl pověřován důležitými misijními úkoly. Působil v řeckém městě Beroji, v Athénách, v Soluni, v Korintu a později i v Efesu a římské provincii Makedonii. Provázel sv. Pavla na zpáteční cestě do Jeruzaléma. Sv. Pavel si ho velice vážil. Timotej je uváděn jako spoluodesílatel dalších čtyř listů sv. Pavla.

Timotej navštívil sv. Pavla v době jeho prvního římského uvěznění. Po propuštění odešel sv. Pavel na východ a pověřil Timoteje velmi odpovědnou správou obce v Efesu. Tehdy mu poslal svůj první list a během svého druhého uvěznění druhý list se žádostí, aby ho milovaný žák navštívil. Později byl zatčen (podle listu Židům) i Timotej, ale brzy propuštěn. Další Timotejův pobyt v Efesu je potvrzen v 1. listu Timotejovi a církevním historikem Eusebiem z Cesareje. Podle tradice byl biskupem Efesu a podstoupil tam snad kolem r. 97 mučednickou smrt. Byl zbit a ukamenován.

Jeho ostatky byly přeneseny do chrámu Apoštolů v Konstantinopoli nedaleko ostatků sv. Lukáše a sv. Ondřeje. Část ostatků je v Itálii v katedrále Termoli v Molise.

Závěrem připojujeme část katecheze Benedikta XVI. z r. 2006:

Podíváme-li se závěrem společně na obě postavy, Timoteje i Tita, povšimneme si několika velice významných údajů. Tím nejdůležitějším je, že Pavel využíval k uskutečňování svých misí spolupracovníky. Zůstává zajisté skutečným Apoštolem, zakladatelem a pastýřem mnoha Církví. Ukazuje se však jasně, že nedělal všechno sám, ale opíral se o důvěryhodné osoby, které sdílely jeho námahy a jeho odpovědnosti. Další postřeh se týká disponibility těchto spolupracovníků. Zdroje vypovídající o Timotejovi a Titovi pěkně vynášejí na světlo připravenost přijmout nejrůznější nepohodlí, spočívající často v reprezentování Pavla za okolností ne právě snadných. Jedním slovem, učí nás sloužit evangeliu velkodušně s vědomím, že to obnáší sloužit také samotné Církvi. Připomeňme si nakonec doporučení, které apoštol Pavel píše Titovi v listě, který je mu adresován: „Proto chci, abys byl v této věci rozhodný, takže se ti, kdo mají víru v Boha, budou snažit, aby vynikali v dobrých skutcích“ (Tit 3,8). V našem konkrétním nasazení máme a můžeme objevit pravdu těchto slov a právě v této adventní době vynikat v dobrých skutcích a otevírat tak brány světa Kristu, našemu Spasiteli.

Podle pramenů z Internetu (Heiligenlexikon, Santiebeati, RaVat, aj.)

MP

ZÁPIS Z FARNÍ RADY 9. 12. 2016

Přítomní: Stanislav Hojek, Václav Funda a P. Lohelius

- 1/ Nové schody na kůr kostela Nejsvětější Trojice by měly být zhotoveny do vánočních svátků.
- 2/ Informační tabule na zdi Malostranského hřbitova před kostelem Nejsvětější Trojice zatím zůstává nevyřešena. Zajištění této desky slíbil V. Dráb.
- 3/ Do kostela Nejsvětější Trojice byly vráceny koberce, které bylo nutno vysušit po záplavě.
- 4/ Nezapnutelný kotel na vyhřívání kostela Nejsvětější Trojice přišel na farní radu zprovoznit Ing. V. Dajbých. Případné větší poruchy bude třeba řešit s německou firmou Weishaupt, která má své pražské sídlo ve Strašnické ulici.

Zapsal P. Lohelius

Ještě jedna nejčerstvější radostná zpráva : NEJVYŠŠÍ SOUD ČR ZAMÍTL ROZHODNUTÍ ODVOLACÍHO SOUDU O POZEMKU PŘED KOSTELEM SV. JANA NEPOMUCKÉHO. NAŠE DOVOLÁNÍ BYLO ÚSPĚŠNÉ! BOHU DÍKY!

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Naučná vycházka

Ve čtvrtek 1.prosince 2016 v rámci naučné vycházky, pořádané Komunitním centrem Matky Terezy a Římskokatolickou farností sv. Františka, navštívila kostel sv. Jana Nepomuckého početná skupina „turistů“. Za naši farnost organizoval program Vítá Bobysud, který také pronesl úvodní proslov. Krátce popsal historii vzniku kostela v prvních letech 2. světové války. Kostel byl velmi rychle postaven podle plánů architekta J. Čermáka, který také navrhl celý stylový interiér včetně oltáře, kazatelny, vstupních kropek. Některé jeho plány však zůstaly nedokončené. Na setkání dále promluvili i někteří další architekti a vyjádřili své názory na realizaci dosud nedokončených plánů.

Vítovi patří díky za uskutečnění užitečné akce!

Mikulášská besídka

V neděli 4. prosince 2016 se uskutečnila obvyklá **Mikulášská besídka**. Tentokrát však došlo k některým změnám v týmu nad- i podzemských bytostí: Mikuláš přišel z Prahy, anděl dostal ku pomoci rozkošného dorůstajícího andělíčka, i malý čertík velmi ukázněně dorostl. Stejně však zůstalo dětské publikum - dychtivé, natěšené, vděčné. Narůstá nová farní generace a všichni se z toho radujeme. Organizátorům akce a štědrým dárcům/dárkyním velmi děkujeme.

Farní duchovní obnova

V sobotu 10. prosince 2016 se konala **Farní duchovní obnova v kostele sv. Jana Nepomuckého**. Vedl ji *P. Vojtěch Kodet, Th.D. O.Carm.* Obě jeho přednášky (druhá při mši sv.) plně zaujaly účastníky ve Svatováclavské kapli. Mnozí z nich využili možnosti přijetí svátosti smíření a tiché adoraci. Dík patří nejen P. Kodetovi za provedení, ale i P.Loheliově za organizaci adventní rekolekce.

Požehnání nové knížky

Po hojně navštívené, velmi zasvěcené přednášce jáhna ing Pavla Karla Mráčka O.P. Dhc. 12.11.2016 ve farním sále u sv. Jana Nep. na téma Zjevení Panny Marie ve Guadalupe, **proběhlo 12. prosince 2016** uvedení jeho nové knížky s názvem **GUADALUPE, NEJVĚŠÍ POUTNÍ MÍSTO NA SVĚTĚ**. Knižku požehnal v augustiniánském klášteře u sv. Tomáše kardinál Dominik Duka, O.P. Akce se zúčastnilo několik našich farníků.

Pražští arcibiskupové - 29. část

Jan Bedřich z Valdštejna (1642 Vídeň – 3. června 1694 Duchcov) byl šestnáctým pražským arcibiskupem a třicátý první velmistr řádu Křížovníků s červenou hvězdou.

Narodil se jako mladší syn Maxmiliána hraběte z Valdštejna (+ 1654) a jeho manželky Marie Polyxeny, hraběnky z Talmberka. Po smrti rodičů byl jeho poručíkem Ferdinand Arnošt z Valdštejna a po jeho smrti Karel Ferdinand z Valdštejna. Svě vzdělání zahájil na malostranském jezuitském gymnáziu, jež absolvoval v roce 1657 a kde byl i členem místní mariánské družiny. V letech 1658-1661 studoval na pražské filozofické fakultě, kterou absolvoval v roce 1661 disertační práci, vedenou Janem Tannerem. Dedikována byla císaři Leopoldovi I. Grafický list, který ji doprovází, je velmi často vystavován. Autorem jeho předlohy je totiž známý český malíř Karel Škréta. Znázorňuje mariánský sloup na Staroměstském náměstí jako duchovní i geografický střed Evropy a představuje jeden z nejlepších kusů ve sbírce Národní knihovny. Po absolutoriu se vydává na tzv. kavalírskou cestu za vzděláním po prestižních univerzitách západní Evropy. V roce 1664 převzal správu svých statků v Duchcově, vzápětí však odjel zpátky do Říma, kde pobýval až do roku 1666. Ještě před kněžským svěcením v roce 1665 jej papež Alexandr VII. jmenoval prelátem. Získal také místo kanovníka v Olomouci a ve Vratislavi a pražští Křížovníci s červenou hvězdou jej zvolili v roce 1668 za svého velmistra. Biskupem královéhradeckým byl jmenován v roce 1668, pražským arcibiskupem byl jmenován v roce 1675. Úřadu se slavnostně ujal 14. března 1676. V roce 1677 vyšla jeho předchůdcem připravovaná česká bible a o dva roky později vydal svou Instrukci pro kněze. Podporoval vznik nových farností, usazování nových řeholí v Čechách a zakládání nových klášterů. Jeho pomocný biskup Jan Ignác Dlouhoveský z Dlouhé Vsi zřídil v Praze Na Zderaze domov pro kněze ve výslužbě.

Arcibiskup Jan byl také velkým mecenášem umění. V letech 1676 až 1694 zcela přestavěl arcibiskupský palác na Hradčanech. Sbíral obrazy Clauda Lorraina a za svého pobytu v Římě byl nejmladším mecenášem umění. Povznesl válkou a morem zničený Týn nad Vltavou na arcibiskupské panství, obnovil zde děkanský chrám sv. Jakuba a na novém hřbitově za městem, založeném při morové epidemii, vystavěl hřbitovní kostelík sv. Víta. Sídlo hejtmana v přilehlých Hněvkovicích přestavěl na barokní zámek obklopený zdí se dvěma branami.

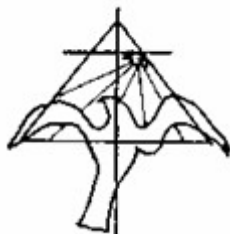
Zemřel 3. června 1694 v Duchcově a pochován je ve valdštejnské kapli katedrály sv. Víta.

Zdroje: HAVLÍK, Jiří M.. *Jan Fridrich z Valdštejna. Arcibiskup a mecenáš doby baroka*. Praha: Vyšehrad, 2016
SLAVÍČEK, L. „Conte savio“. *Jan Bedřich z Valdštejna – mecenáš a podporovatel umění*, Dějiny a současnost XV, 1993, č. 1, s. 13–16

HAVLÍK, Jiří M., *Spor českého duchovenstva o imunity církve. K politickým aktivitám pražského arcibiskupa Jana Bedřicha z Valdštejna*, Český časopis historický roč. 107, č. 4, 2009, s. 769–79

J. Vaš.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb Č.ú.: 125708379/0800 Neprodejné

ÚNOR

NOVÉ PŘIKÁZÁNÍ

Minulý rok byl ve znamení Božího milosrdenství. Mohli jsme rozjímat o jeho nejrůznějších projevech v církvi i v našem osobním životě. Jedna významná událost vstoupila do tohoto roku. Byla to synoda o rodině, která dala podnět na další cestu manželského a rodinného života, který se bez milosrdné lásky ztrácí a rozpadá.

Plodem této synody je apoštolská exhortace o lásce v rodině, která shrnuje hlavní její myšlenky protříbené v debatách pastýřů církve a uvedené do finální redakce papeže Františka, pod jehož jménem je také vydána. Má bohatý obsah. Rozvíjí téma z několika pohledů v celkem devíti kapitolách.

- Ve světle slova
- Realita rodin a životní výzvy
- Pohled zaměřený k Ježíši: povolání rodiny
- Láska v manželství
- Láska, která se stává plodnou
- Některé pastorační perspektivy
- Posílit výchovu dětí
- Doprovázet, rozlišovat a integrovat lidskou slabost
- Manželská a rodinná spiritualita

Kromě jiných částí této exhortace upoutala mou pozornost čtvrtá kapitola o lásce v manželství, kde můžeme najít cenné podněty obecnějšího rázu, které jsou užitečné v různém druhu společenství včetně řeholní nebo farní komunity. Proto jsem se rozhodl uvést její podstatnou část v našem farním listu na pokračování. Větší část textu této kapitoly vychází z rozboru velepisně lásky sv. apoštola Pavla z 13. kapitoly 1. listu Korint'ánům. Pavel tam ukazuje poutavými slovy, oč vyniká láska nade všechny mimořádné dary: a/ svou **potřebou**, neboť bez ní ostatní dary nemají cenu, b/ svými **vlastnostmi**, protože je základem jiných ctností, c/ svým **trváním**, neboť láska přetrvá všechny mimořádné dary a zůstane i na věčnosti. Láskou se tu myslí ona láska, kterou Boha milujeme pro něho samého a sebe i bližního milujeme pro Boha a v Bohu. Tato láska předpokládá stav posvěcující milosti. Ani hrdinné skutky nemají bez lásky význam pro věčný život: „A kdybych rozdál všechno co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje“ (1 Kor 13,2-3).

V 90. článku exhortace jsou citovány základní vlastnosti této lásky:
„Láska je shovívavá,

lásky je dobrosrdečná,
nezávidí,
lásky se nevychloubá,
nenadýmá,
nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe,
nerozčiluje se,
zapomíná, když jí někdo ublíží,
má zármutek, když se dělá něco špatného,
ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy.
Láska všechno omlouvá,
všemu věří,
nikdy nad ničím nezoufá,
všecko vydrží" (1 Kor 13,4-7).

V dalších článcích se hledá dopad těchto vlastností lásky do života každé rodiny.

Shovívavost (trpělivost)

1. První použitý výraz je *makrothymeí*. Nelze ho přeložit prostě tak, že láska „všechno vydrží“, protože tato myšlenka je vyjádřena až na konci úryvku, v 7. verši. Smysl tohoto výrazu lze poznat z řeckého překladu Starého zákona, kde se prohlašuje, že Bůh je „váhavý k hněvu“ (Ex 34,6; Nm 14,18). Projevuje se tedy tam, kde někdo nejedná impulzivně a nedá se strhnout k urážkám. Je to charakteristika Boha smlouvy, který volá člověka k napodobování, a to i v rodinném životě. Texty, ve kterých Pavel tento výraz používá, je třeba číst v kontextu knihy Moudrosti (srov. 11,23; 12,2.15-18): v ní se chváří Boží umírněnost, která dává člověku prostor k pokání, ale současně se zdůrazňuje jeho moc, kterou Bůh projevuje milosrdným jednáním. Boží trpělivost je úkon slitování se nad hříšníkem a projev autentické moci.
2. Být trpěliví neznamena nechat se sebou zle zacházet nebo snášet projevy fyzické agrese nebo dovolovat, aby s námi lidé jednali jako s věcí. Problémy nastanou tehdy, když si myslíme, že vztahy by měly být ideální nebo že lidé jsou dokonalí anebo když sebe postavíme do středu a očekáváme, že všechno se bude řídit jenom podle nás. Pak jsme ve všem netrpěliví, na všechno reagujeme agresivně. Jestliže se necvičíme v trpělivosti, budeme mít stále důvody, proč reagovat s hněvem, a nakonec se z nás stanou lidé, kteří neumějí žít s druhými, asociálové neschopní ovládat svou impulzivnost, a rodina se promění v bitevní pole. Proto nás Boží slovo vybízí: „Daleko ať je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti“ (Ef 4,31). Moje trpělivost se posílí, když uznám, že také druhý má právo žít se mnou na této zemi takový, jaký je. Nezáleží na tom, že je mi obtížný, že mění mé plány, že je mi nepříjemný svým způsobem bytí a svými idejemi, že všechno není takové, jak jsme očekávali. Láska s sebou nese vždycky hluboký smysl pro soucítění, s nímž přijímáme druhého jako součást tohoto světa, a to i když se chová jinak, než jak bych si přál.

P. L.

Použitá literatura: Papež František: Amoris laetitia (Radost z lásky) Posynodální apoštolská exhortace o lásce v rodině, Paulínky 2016.

Nový zákon: poznámky k překladu Rudolfa Cola, Velehrad 1943.

Liturgický kalendář

únor 2017

3. čtvrtek	Svátek Uvedení Páně do chrámu
4. pátek	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
Sv. Ansgara, biskupa
První pátek v měsíci

4. sobota	První sobota v měsíci
5. NEDĚLE	5. neděle v mezidobí
6. pondělí	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
8. středa	Sv. Jeronýma Emilianiho Sv. Josefiny Bakdhity, panny
10. pátek	Památka sv. Scholastiky, panny
11. sobota	Panny Marie Lurdské – Světový den nemocných
12. NEDĚLE	6. neděle v mezidobí
15. středa	Bl. Bedřicha Bachsteina a druhů, mučedníků
17. pátek	Sv. Alexia a druhů, řeholníků Sv. Evermoda, biskupa premonstráta
19. NEDĚLE	7. neděle v mezidobí
21. úterý	Sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
22. středa	Svátek Stolce svatého apoštola Petra
23. čtvrtek	Památka sv. Polykarpa, biskupa
26. NEDĚLE	8. neděle v mezidobí

Oznámení

Zasedání farní rady

V pátek 10. února bude setkání farní rady.

Svätost pomazání nemocných

V sobotu 11. února bude udělena svátost pomazání nemocných. Zájemci se mohou přihlásit v sakristiích kostelů.

Biblické katecheze

Pravidelné biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 4. a 18. února po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

PAPEŽ FRANTIŠEK MĚNÍ OD R. 2017 PODOBU APOŠTOLÁTU MODLITBY

Z iniciativy papeže Františka *celosvětová síť modlitby se Svatým otcem*, dříve známá jako Apoštolát modlitby, šířený od r. 1844 Tovařstvem Ježíšovým, s novým rokem 2017 mění svou podobu.

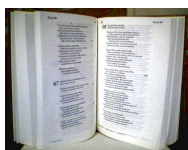
Pro každý měsíc bude předem zveřejňován pouze **jediný úmysl** pro univerzální církev, střídavě **všeobecný a evangelizační**. **Druhý úmysl** bude vypracováván průběžně z podnětu papeže Františka, s ohledem na současné světové události. Papež tento úmysl bude vyhlašovat do veřejné informační sítě vždy po modlitbě Anděl Páně na první neděli v měsíci. **Třetí úmysl**, národní, zůstává a bude jako dosud vypracován místní církví a zveřejněn na celý rok.

S politováním se omlouváme našim čtenářům, ale papežský úmysl, ad hoc vypracováváný, pro jeho pozdní zveřejňování nemůžeme v našem měsíčníku publikovat. Odkazujeme je proto na informační sítě (např. TV Noe, RaVat).

Zdroj: RaVat, Jesuit.cz

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ÚNOR

Všeobecný úmysl: Přijetí lidí v obtížných situacích

Za ty, kdo jsou zkoušení, především chudé, běžence a ty, kteří jsou na okraji, aby našli přijetí a posilu v našich společenstvích

Národní úmysl: Za naše farnosti, aby byly blízko lidem, staly se prostředím živého společenství a účasti a nezapomínaly na misijní poslání

ZÁPIS FARNÍ RADY SPKK 13.1.2017

Přítomní: Vít Bobysud, Václav Funda, Elen Horáková, Stanislav Hojek, P. Lohelius.

1/ Byl projednán návrh stupně před oltářem u sv. Jana Nep. , jehož autorem je arch.Karel Císař. Technickou stránku realizace posoudí kameník, kterého zajistí V. Bobysud.

2/ Na finanční úřad bylo P. Loheliem podáno přiznání dani z nemovitosti kostela sv. Jana Nep. a přilehlého pozemku. Na kostel Nejsvětější Trojice a kaple Na Klamovce s přilehlými pozemky bylo toto daňové přiznání podáno v roce 2007.

3/ Vřelý dík byl vyjádřen Ing. Václavu Drábovi a jeho snoubence za uspořádání letošní Tříkrálové sbírky v naší farnosti.

4/ Farní vycházka na posvátná místa Prahy se uskuteční v den poutní slavnosti Nejsvětější Trojice 11. června do kostela sv. Jindřicha a do kostela sv. Petra. Sraz účastníků bude před kostelem sv. Jindřicha v 15.00 hod.

5/ Farní rada dává výzvu k návrhům na poutní autobusovou výpravu v květnu.

6/ V roce 2017 bude zahájena oprava varhan v kostele Nejsvětější Trojice. Zvláště pedály jsou v havarijním stavu. Rozpočet na celkovou generální opravu je 1,6 mil. , takže bude muset probíhat po etapách za pomoci grantů. Byla navázána spolupráce s arcibiskupským organologem Svobodou.

7/ Uskutečňuje se oprava teplovzdušného topení v kostele Nejsvětější Trojice. Byla zjištěna porucha motoru a zastaralý hořák, který bude nutno vyměnit. Spolupracujeme s firmou Weishaupt.

8/ Farní pěvecký sbor, který bude mít pravidelné pondělní zkoušky v domečku u kostela Nejsvětější Trojice přijme nové zpěváky. Zájemci se mohou přihlásit v sakristii u P. Lohelia, který je potom spojí se sbormistrem panem Smolou.

9/ Informační deska o bohoslužbách v kostele Nejsvětější Trojice bude umístěna na hřbitovní zdi při vstupu z Plzeňské ulice.

10/ Komise ve složení: Bobysud, Hojek a Lohelius provede inventarizaci košířských kostelů.

V Praze dne 14.1.2017

Zapsal P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

ÚMRTÍ

Jako plamen svíce dohořel v prvních dnech nového roku 2017 pozemský život naší věrné sestry Irenky Paumerové. Více konala než mluvila. Ráda sloužila. Na věci se dívala střízlivě a realisticky. Život se s ní nemazlil. Její jméno je odvozeno z řeckého slova eirené – mír, mírnost. Taková byla. I když vyjadřovala s něčím nespokojenost nebo upozorňovala na nějakou špatnost, nezesilovala hlas.

Starala se s láskou o kostel Nejsvětější Trojice a v domečku zajišťovala útulné prostředí pro naše setkávání díky pravidelnému zatápění v kamnech. Přejme ji oheň svatého Ducha ve věčném světle Boží lásky!

P.L.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Z finančních prostředků získaných v Tříkrálové sbírce 2017 podpořila Arcidiecézní charita Praha tyto své projekty:

1. Poradna Magdala a Azylový dům Gloria pro pomoc rodinám s dětmi
2. Domov pro seniory kardinála Berana v Mukařově
3. Vybudování komunitního centra Farní charity Kolín
4. Charitní nemocnice v Ugandě

Košířská farnost hlavně díky Peterkovým a za vydatné pomoci skautů ze střediska Mawadani vybrala letos 16.555kč.

Všem koledníkům, kteří odvážně vyšli do mrazu a dárcům veliké díky a zaplat' Pán Bůh.

FARNÍCI SV. JANA A AUTOBUS 123 K ANDĚLU

Jaký je smysl života? V každodenním kolotoči ta otázka někdy problikne i tomu nejzaměstnanějšímu člověku. Jsou o ní točeny filmy. Angličtí komikové Monty Python jeden svůj film dokonce nazvali Smysl života a nebyla to jen povrchní zábava. Ve velké zkratce se dá říci, že křesťané vidí smysl života jako spolupráci na Božím díle stvoření, v hledání činění Boží vůle. Občas na to zapomínáme, nebo o tom možná pochybujeme; zní to vznešeně a vzdáleně ... Někdy to ale může být maličkost, od opravy rozpadlé židle, zazpívání si, modlitby za nemocného souseda, až třeba ke snaze zvrátit chybné rozhodnutí špatně informovaných úřadů, které začátkem roku 2012 rozhodly zkrátit klíčový autobus 123 na Kavalírku.

Na svátek sv. Mikuláše 6. prosince 2016 jsme se dozvěděli dobrou zprávu, že autobus 123 bude i od 1. ledna 2017 jezdit k Andělu a Na Knížecí. Nyní však bude jeho provoz plně hrazen z peněz hl. m. Prahy jako u ostatních autobusů MHD končících Na Knížecí. Smíchovská radnice již nebude muset jeho provoz dotovat z obecního rozpočtu. Po bezmála pěti letech tak skončilo vytrvalé úsilí místních obyvatel o komfortní spojení s Andělem, přirozeným centrem Prahy 5 a nejživější lokalitou celé Prahy. Vždy za tímto jasným a přirozeným požadavkem stála smíchovská radnice, za což jí patří velký dík!

Radnici k tomuto úspěchu pomohlo i velké množství místních občanů podpisy petic a vytrvalým a odborně podloženým argumentováním. Na stránkách farního listu bych chtěl zvláště připomenout i některé naše farníky. Za obnovení linky 123 k Andělu vzniklo množství petic, první z nich organizovala MUDr. Zdenka Kopecká ze Šmukýřky. Vznik druhé petice si pamatuji dobře, setkali jsme se v březnu roku 2012 na zastávce busu 123 s Terezkou Grombířovou, tehdy ještě Hojkovou, a Vojtou Černým. Čekající na autobus jsme lamentovali nad tím, co nás čeká za patálie při přestupu na Kavalírce. Shodou okolností jsme nedlouho předtím obnovili spolek Cibulka. Říkali jsme si, co by měl ten spolek dělat, když ne právě jít do donkichotského souboje s větrnými mlýny a pokusit se peticí zvrátit zkrácení linky 123 na Kavalírku? Dopravu jsme nestudovali, ale selský rozum nám říkal, že zkrácení linky 123 v nynější situaci na Kavalírce je dopravně-urbanistický nesmysl. Postupně jsme nacházeli i odborné argumenty. V tom patří dík i řadě dalších farníků, zejména Michalovi Šestákovi. Míla König odvážně dvakrát interpeloval pana primátora před celým pražským zastupitelstvem. Druhá petice získala podporu bezmála 1700 občanů. Každé vyvěšení na domovní nástěnce, každý podpis měl svůj smysl! Po skončení druhé petice jsme pomáhali s organizací další petice, protože přibývali další, kteří neměli příležitost podepsat první petice. Pokoušeli jsme se vcítit i do druhé strany, nicméně naděje na změnu přišla až s výměnou prozatímního (více než 7 let!) a přitom nekompetentního vedení ROPIDu, které jako by bylo ke 123-ce zaujaté. Psali jsme o autobusu 123 na informační web www.Cibulky.info. Tam jsou i podrobné argumenty, ne vždy to jde jednoduše vysvětlit. Busu 123 patřily pravidelně některé plakáty na Běžích za Vidouli, které pořádají košířské spolky v čele s Košířskou Cibulačkou. Košířskou Cibulačku známe dobře i od sv. Jana: organizuje několik akcí hojně navštěvovaných přímo u nás v areálu kostela (např. přípravu adventních věnců, zpěv koled, koncerty dětských hudebníků). Přirozeně, nenuceně a účinně tak vlastně šíří radostnou zvěst. Nebo aspoň oživuje to, čemu se říká křesťanské kořeny.

Tato krátká zpráva chce ukázat, že i naši farníci se mají zapojovat do úsilí za změny okolí k lepšímu. Že to má smysl. Nechci tu nějak vyzdvihovat zásluhy cibuleckých spolků nebo farníků (omlouvám se těm, na které jsem si nevzpomněl). Do úsilí se zapojili i jiní občané, možná ještě více. A hlavní zodpovědnost při vyjednávání nesla Smíchovská radnice. Chci ukázat, že existuje dobrý příklad, kdy zdánlivě ztracený případ jde zvrátit k lepšímu a že má smysl se snažit zvelebovat místo, ve kterém žijeme.

Pavel Peterka

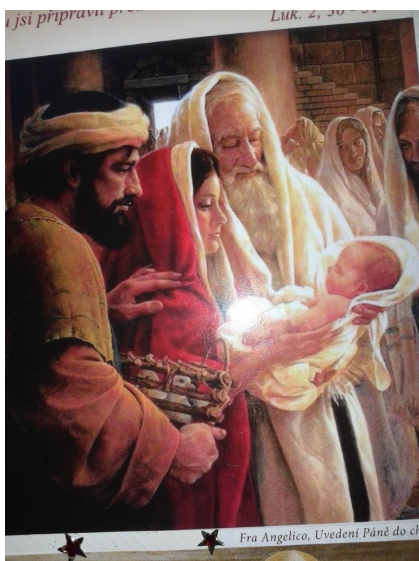

Obyčejně má autobus označení konečné Na Knížecí. Snímek je z 2. prosince 2014, kdy bus 123 pomohl tramvajím v ledovkové kalamitě a jezdil právě k Andělu. Foto: Veronika Peterková

SVÁTEK UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU

Dne 2. února slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu, neboli pod lidovým názvem Hromnice. Aby se splnil předpis mojišiovského zákona, byl uveden Ježíš ve věku 40 dnů do chrámu, aby byl jako každý prvorozený syn představen a odevzdán svému Otci. Sledujme Pannu Marii s Josefem a s dítětem

Ježíšem, jak přicházejí východní bránou do jeruzalémského chrámu; přichází kněz a vede maminky v řadě do posvátného prostoru. Tam vztahuje nad dětmi ruce a ohlašuje: "Každý prvorozený chlapec je zasvěcen Hospodinu". Vzpomíná, jak v Egyptě pohanští prvorození chlapi zahynuli, avšak chlapi vyvoleného národa izraelského byli zachráněni a teď mají za to děkovat. Sv. Josef odevzdal dvě holoubátka a do pokladnice vpustil pět šekelů stříbra. Obřad v chrámu skončil a před Marií stojí starý muž a vztahuje k ní třesoucí ruce. Maria podala velebnému starci své dítě. A staříčký Simeon nejprve pohleděl k nebi s díkůvzdáním a poté pronesl prorocká slova: "On bude SVĚTLEM PRO CELÝ SVĚT a přinese slávu pro svůj národ". A přistoupila 84 letá stařenka prorokyně Anna, dcera Fannuelova, chválila Hospodina a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma, a přičinila se o to, aby tato dějinná událost se neomezila jen na úzký okruh spravedlivých. Nyní se staříčký Simeon obrátil k Marii: "Toto dítě jedni přijmou a bude k jejich povznesení, ale proti tomuto dítěti se druzí postaví a do tvé vlastní duše se zaryje "meč". A vyjevil bolest, se kterou se ona Sedmiboletná účastní díla vykoupení.

Svátek se slavil nejprve na Východě a poutnice Etherie dosvědčuje, že kol r. 400 po Kr. se čtyřicátý den po epifanii u chrámu Vzkříšení konalo veliké procesí, při němž kněz či biskup vysvětloval přítomným událost z Lukášova evangelia / Lk 2, 22 -39/. O půl stol. později se setkáváme s názvem Svátek setkání a součástí obřadů je světelný průvod. Na Západě – v Římě - lze vysledovat liturgii tohoto svátku se světelným průvodem. Takto byla účastníkům připomenuta biblická událost v jeruzalémském chrámu a především Simeonův výrok o Kristu jako o Světle k osvětlení pohanů .Průvod se stal protiváhou pohanského zvyku tzv. amburbale, proto se kladl důraz na KAJÍCÍ RÁZ slavnosti s fialovou liturgickou barvou. Žehnání svící je doloženo ještě před koncem prvního tisíciletí v Galii. V 60.letech 20. stol.po II. vatikánském koncilu přinesla liturgická reforma v Římskokatolické církvi především změnu názvu. Dosavadní název Očišťování P. Marie byl změněn na UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU. Podtrhl se tak kristologický rozměr slavení . Fialová barva rouch užívaná od 5.stol. byla vystřídána bílou. Kající charakter byl nahrazen bílou barvou radosti z Ježíše Krista - SVĚTLA NÁRODŮ. Slavnostní průvod a

žehnání svící zůstaly zachovány.

Svátek je poslední vzpomínkou na vánoce, ale také už předzvěst velikonoce. Prvorození synové v Egyptě byli zabiti o Veliké noci. A toto Dítě se na své velikonoce už připravuje....Je to Jeho Srdce, které se za nás obětuje s odevzdáním až k smrti. Kristus je Světlo světa a nám všem ukládá: BUĎTE I VY SVĚTLEM SVĚTA. Naším posláním je šířit Světlo Kristovo - vždyť lidé mohou tak snadno zbloudit ze správné cesty, která vede k věčnému cíli a ať vždy opět najdou skrze nás Světlo Kristovo! Budme tedy i my světlem světa a všichni ať se jednou sejdem tam, kde bude svítit Světlo věčné.....

M.Val.

Pramen: homilie ze svátku z ř.k.f.Kardašova Řečice; Cyril Ludvík Petrů OPraem: Dnes ke mně mluví; wikipedie-internet.

PRAŽŠTÍ ARCIBISKUPOVÉ

Jan Josef hrabě Breuner se narodil 20.července 1641 ve Vídni a umírá 20.března 1710 v Praze. První tonzuru přijal se čtyřmi nižšími svěceními od vídeňského biskupa v roce 1650. Roku 1659 se stal titulárním kanovníkem olomouckým, v letech 1659–1665 studoval na římském Germaniku, v roce 1666 se stal sídelním olomouckým kanovníkem a roku 1668 scholastikem kapituly. Jako takový byl v roce 1669 zvolen za sufragána, o dva roky později vysvěcen na titulárního biskupa nikopolského. Roku 1672 se stal generálním vikářem olomoucké diecéze, roku 1689 byl zvolen za děkana kapituly.

Roku 1694 jej císař Leopold I. jmenoval pražským arcibiskupem, ale papežem byl potvrzen až 4. července 1695. Po předepsaných přísahách byl intronizován 6. listopadu 1695 a týden na to přijal pallium v kapli své rezidence. Jako pražský arcibiskup zahájil vizitaci své diecéze, v roce 1701 vydal po olomouckém vzoru „Rituale Romano-Pragense“ a zřídil dům pro kněze na penzi u kostela sv. Karla Boromejského na Novém městě pražském. Okolo roku 1708 nechal postavit barokní zámek ve Světcí na Teplicku. Umírá 20.března roku 1710 v Praze.

František Ferdinand hrabě Khunburg se narodil 5.února 1651 v Mossa u Gorice (dnešní Itálie) a umírá 7.srpna 1731 v Praze. Do úřadu pražského arcibiskupa byl císařem nominován brzy po smrti svého předchůdce, již 14. dubna 1710, ale svého stolce se v Praze ujal se značným zpožděním teprve 10. dubna roku 1714, protože v té době panoval strach z morové epidemie. Zároveň byl až do roku 1713 biskupem v Lublani. Během svého působení na pražském arcibiskupském stolci byl velice aktivní, hlavně v rekatolizaci tehdy ještě protestantských Čech. V roce 1710 zakládá řád sester celestinek. V roce 1719 zakládá další ženský řád, alžbětky, které se mají starat hlavně o špitály pro nemocné, těchto špitálů byl v českých zemích stále nedostatek. Připravil a dovršil blahořečení (1721) a poté i svatořečení (1729) svatého Jana Nepomuckého. Velmi se zasloužil o rozmach zbožnosti k tomuto světcí výstavbou kostelů a soch tomuto světcí zasvěcenému. Prosadil v Čechách roku 1732 podřízení poustevníků nově ustanovenému bratrstvu ivanitů, kterému pak Marie Terezie zakázala přijímat nové členy, Josef II. pak roku 1782 bratrstvo patentem zrušil a poustevnický život zakázal. Po celou dobu kdy byl v úřadu arcibiskupa byl také velmi šetrným donátorem všeho umění. Byl donátorem 1. kaple poutní cesty od pražské Lorety na Hradčanech do kláštera v Hájků. Kaple byly postaveny v letech 1720-1724 a renovovány v 90.letech 20.století. Vyměnil arcibiskupský statek Kojetín na jižní Moravě za Dolní Břežany u Prahy, kde dal starší zámek s parkem adaptovat na letní rezidenci pražských biskupů, která sloužila až do roku 1945. Umírá 7.srpna 1731 v arcibiskupské rezidenci v Praze.

J.Vaš.

Literatura:

Kettner, Jiří, *Dějiny pražské arcidiecéze v datech*, Praha, Zvon 1993

PODLAHA, Antonín, *Dějiny arcidiecéze pražské od konce století XVII. do počátku století XIX., I. Doba arcibiskupa Jana Josefa hraběte Breunera (1694-1710)* Praha, Dědictví svatého Prokopa 1917

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

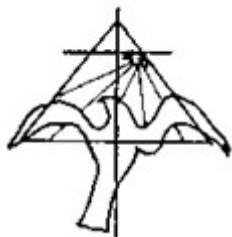
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

BŘEZEN

CESTOU LÁSKY

V únorovém Farním listu jsme otevřeli pohled na Pavlovu velepíseň lásky z 13. kapitoly 1. listu Korint'ánům v jejím promítnutí do života rodiny, jak ji uvádí apoštolská exhortace Amoris laetitia.

V tomto březnovém čísle budeme sledovat další projev této lásky.

Následuje slovo chresteuetai, které je v celé Bibli jen na tomto místě; je odvozeno od výrazu chrestos (dobrý člověk, který svou dobrotu projevuje skutky). Když ale zohledníme, že je tento výraz paralelně přiřazen k předchozímu slovesu, můžeme ho chápat jako jeho doplnění. Tímto způsobem chce Pavel ozřejmit, že „trpělivost“, jmenovaná jako první, není zcela pasivní postoj, ale že ji provází činnost, dynamická a tvořivá interakce s druhými. Ukazuje, že láska prokazuje druhým dobro a pomáhá jim. Proto se překládá slovem „dobrosrdečná“. (čl. 93)

Na tomto místě je třeba připomenout velmi zřetelný význam „srdce“ v biblickém pojetí. Nelze jej ztotožňovat s citem. Člověk, o kterém říkáme, že má dobré

srdce, je člověkem charakterním. Je zaměřen na uskutečňování pravdy o dobru. Ví, co je dobré a koná to. Má tedy srdce vyladěné na účinnou lásku. Sobec má také srdce, ale je to srdce zkažené. Říkáme o takovém člověku, že je bezcharakterní. Cit v obou těchto případech nehraje důležitou roli. Citovost provází dobré i zlé lidi.

Celek textu ukazuje, že Pavel chce vyzdvihnout skutečnost, že láska není jen pocit, ale že je třeba ji chápat v tom smyslu, jaký má sloveso „milovat“ v hebrejštině, kde znamená „konat dobro“. Jak říkal svatý Ignác z Loyoly: „Láska se musí projevovat více skutky než slovy.“ Takto může vyjevit všechnu svou plodnost a umožňuje nám zakoušet, jak blažené je dávat, jaká je vznešenost a velikost v darování sebe překypujícím způsobem, bez míry, bez vyžadování

odplaty, prostě z potěšení obdarovávat a sloužit.

(čl. 94)

O Milovaném učedníkovi se vypráví tento příběh. V pokročilém věku, před koncem svého života, žil v exilu na ostrově Patmos, v samotě, v jeskyni, obklopený několika vybranými učedníky. Protože byl posledním z Dvanácti, každou neděli stovky křesťanů přicházely na Patmos, aby se zúčastnily slavení Eucharistie a viděly sv. Jana. Neděli co neděli snášeli učedníci vetchého apoštola dolů mezi zástupy. Když nadešel čas, kdy měl kázat, lid se přiblížil, neboť jeho hlas byl jen o málo silnější než šepot. Neděli co neděli říkal stejnou věc: „Děti, milujte se navzájem! Děti, milujte se navzájem!“

Nakonec, po jednom takovém kázání, se ho učedník, který ho nesl zpátky do jeskyně, zeptal: „Učiteli, proč pořád opakuješ totéž, znovu a znovu?“

„Protože,“ odvětil Milovaný učeník, „i Pán to znovu a znovu opakoval.“

Apoštol Pavel dále odmítá jako opak lásky postoj označený výrazem *zelos* (závist nebo žárlivost). To znamená, že v lásce není místo pro zakoušení nelibosti z dobra druhého (srov. Sk 7,9; 17,5). Závist je smutek z dobra druhého, který dokazuje, že nás nezajímá štěstí druhých, protože jsme zaměřeni výlučně na své vlastní blaho. Zatímco láska nás vyvádí z nás samých, závist nás naopak nutí, abychom se soustředili na své já. Pravá láska si váží úspěchů druhých, nepocituje je jako ohrožení a osvobozuje se od hořké chuti závisti. Přijímá fakt, že každý má jiné dary a odlišnou životní cestu. A tak se snaží objevit svou cestu ke štěstí a druhé nechává, ať objevují tu svou. (čl. 95)

Na závisti je také trapné to, že z ní ve srovnání s ostatními hříchy člověk nemá žádné potěšení, ale jenom trápení. „Bledá“ je závist tím, že ochuzuje člověka o život, který je symbolizován plnokrevností.

Celkově vzato se jedná o naplnění toho, co požadovala poslední dvě přikázání Božího Zákona: „Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, po ničem, co patří tvému bližnímu“ (Ex 20,17). Láska nás vede k tomu, abychom si upřímně vážili každého člověka a uznávali jeho právo na štěstí. Miluji toho člověka, dívám se na něj pohledem Boha Otce, který nám „všechno hojně poskytuje k užívání“ (1 Tim 6,17), a tudíž rád ve svém nitru přijímám, že se mu daří dobře. Tato hluboce zakořeněná láska mě také vede k tomu, že odmítám nespravedlnost, když někteří mají hodně a jiní nemají nic. Podněcuje mě k tomu, abych nacházel způsoby, jak vyloučeným ze společnosti pomáhat dosáhnout alespoň trochu radosti. To ale není závist, nýbrž touha po rovnosti. (čl. 96)

Jedním z hesel velké francouzské revoluce byla rovnost. Umělé prosazování rovnosti – rovnostářství ve všech oblastech lidského života je utopie. Lidé jsou si před Bohem rovni. Každý má svou důstojnost Bohem stvořené bytosti. Vždy se však z různých příčin mezi lidmi nacházely rozdíly. Každý má jinou životní výbavu, jiné schopnosti a dary, fyzickou nebo psychickou stránku, vzdělání, výchovu atd. Lidé nikdy nebudou stejní. Právě tyto nejrůznější rozdíly mohou vyvolat závist. Jedině tvůrčí aktivní láska se může s těmito rozdíly vyrovnat a nacházet v přejícnosti radost z toho, co má někdo jiný, i když já to nemohu mít.

P.L.

Liturgický kalendář březen 2017

1. středa	POPELEČNÍ STŘEDA – den přísného postu
5. NEDĚLE	1. NEDĚLE POSTNÍ
12. NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ
13. pondělí	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA
19. NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ
20. pondělí	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE – doporučený svátek
25. sobota	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
26. NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ

Každoroční prožívání postní doby je příhodný čas pro vystoupení na posvátnou horu Velikonoc.

Postní doba totiž svou dvojitou povahou připravuje katechumeny i věřící na slavení velikonočního tajemství. Katechumeni jsou zařazeni mezi čekatele křtu, skrutinii a katechezí přiváděni k svátostem uvádějícím do křesťanského života; věřící pak se pokáním připravují k obnovení křestního vyznání horlivějším nasloucháním Božímu slovu a modlitbou.

V době postní je zakázáno zdobit oltář květinami, kromě 4. neděle postní, slavností a svátků.

Od Popeleční středy až do Bílé soboty včetně se vynechává v liturgických textech každé „Aleluja“.

Oznámení

Duchovní obnova

V sobotu 4. března se koná duchovní obnova farnosti pod vedením doc. JUDr. Stanislava Přibyla, Ph.D., JCD. s obvyklým programem:
od 15.00 první promluva, potom příležitost ke svátosti smíření,
od 17.00 pobožnost křížové cesty v kostele sv. Jana Nep.
v 17.30 mše sv. s druhou promluvou.
Srdečně zveme všechny farníky i případné hosty.

Zasedání farní rady

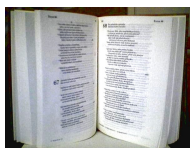
Zasedání farní rady (výboru SPKK) bude v **pátek 10. března** v domečku po večerních bohoslužbách.

Úklid kostela

Úklid kostela sv. Jana a jeho okolí bude v **sobotu 18. března od 8.00**.
Zveme zvláště mladší farníky k posílení tělesné kondice i k prožití společné radosti z vykonaného díla!

Přednáška

V sobotu 1. dubna bude v 18.30 hod. ve farním sále sv. Jana Nep. přednáška Jiřího Fuchse na téma „Podstata totality“.
Srdečně zveme nejen farníky ale i další zájemce.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA BŘEZEN

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:
Bude oznámen Sv. Otcem první březnovou nedělí

Evangelizační úmysl: Podpora pronásledovaných křesťanů

Za pronásledované křesťany, aby zakoušeli podporu celé církve skrze modlitbu i hmotnou pomoc.

Národní úmysl:

O milost a sílu opustit to, co přímo nesouvisí s jádrem evangelia (EG, č. 43).

SVATÁ KUNHUTA – PAMÁTKA 3.BŘEZNA

Svatá Kunhuta žila na rozhraní 10. a 11. století. Z této dávné doby nejsou všechna její životní data zcela jistá. Hlavním pramenem je kronika Dětmara z Merseburku (v ní je i řada zmínek o českém státě a Polsku). Kunhuta se narodila asi r. 980 jako dcera hraběte Siegfrieda Lucemburského (proto se také někdy nazývá Kunhuta Lucemburská) a Hedviky ze Schweinfurtu. V r. 998 se stala manželkou vévody Jindřicha IV. Bavorského, pozdějšího císaře Jindřicha II. V r. 1002 byla v Paderbornu pomazána arcibiskupem Willigisem z Mohuče na německou královnu a korunována. V r. 1014 byli oba manželé korunováni v Římě papežem Benediktem VIII. na císaře a císařovnu.

Kunhuta se účastnila manželových vladařských povinností, hlavně podporovala kostely, kláštery nebo i jednotlivé osoby. A vedla i různá politická jednání. Byla to vzdělaná žena, byla v písemném styku s arcibiskupem Aribem z Mohuče. Jediný její zachovaný vlastnoruční latinský dopis dokládá její vzdělání. Spolu s manželem založila biskupství v Bamberku r. 1007. R. 1017 po uzdravení z těžké nemoci založila klášter benediktinek v Kaufungen v Hessensku v sousedství města Kassel.

Busta z portálu katedrály v Basileji

Její manžel císař Jindřich zemřel r. 1024. Dva měsíce do zvolení nového panovníka vládla císařovna Kunhuta.

Přesně rok po smrti manžela si dala ostříhat vlasy, přijala mnišské roucho a závoj a odešla do kláštera v Kaufungen. Tam v modlitbách, čtení Svatých písem a ruční práci strávila poslední léta svého života.

Zemřela 3. března pravděpodobně r. 1033 (ale jsou zmiňovány i jiné roky), její ostatky jsou uloženy zároveň s ostatky jejího manžela v katedrále v Bambergu. Její uctívání začalo ve 12. století po svatořečení jejího manžela, za svatou byla prohlášena papežem Inocencem III. r. 1200.

Manželství Kunhuty a Jindřicha zůstalo bezdětné. Některé rukopisy hovoří o dobrovolné zdrženlivosti manželů a uvádějí některé zázračné události. Jde však nejspíše pouze o legendy.

Její památka není zařazena do českého liturgického kalendáře. Slaví se v arcidiecézi Bamberg a v některých dalších diecézích v německy mluvících zemích. Je patronkou

Lucemburska.

Jméno Kunhuta se vyskytuje v českých dějinách. Kunhuta Štaufská byla manželkou Václava I. Kunhuta Uherská byla druhá manželka Přemysla Otakara II. První dcera téhož krále, Kunhuta, byla abatyší jiřského a pak anežského kláštera.

Svaté Kunhutě jsou zasvěceny i některé naše kostely (zejména na Moravě). Kromě pražského kostela sv. Jindřicha a sv. Kunhuty, jmenujme např. Nové Město na Moravě, Náměšť na Hané, Čejkovice a další.

Podle pramenů z Internetu (Santiebeati, Heiligenlexikon, Catholic Online, aj.)

MP

ZÁPIS ZE SCHŮZE FARNÍ RADY KONANÉ V PÁTEK 10.2.2017

Přítomní: Vít Bobysud, Stanislav Hojek, Elen Horáková, P. Lohelius

1/ Postní rekolekce stanovena na sobotu 4. března pod vedením P. Stanislava Příbyla.

2/ Farní autobusová pout' bude **v sobotu 27. května na poutní místo Hejnice.**

V programu výpravy bude výlet na horu Ještěd lanovkou a návštěva muzea sklářského průmyslu v Jablonci n./Nis. Odjezd účastníků bude autobusem od kostela sv. Jana Nep. v 8.00.

3/ Farní vycházka na posvátná místa Prahy se uskuteční v neděli 11. června do kostelů sv. Jindřicha a sv. Petra.

Sraz účastníků bude před kostelem sv. Jindřicha v 15.00.

4/ Na přednášky pro farní společenství budou pozváni P. Kalík a Jiří Fuchs.

Témata těchto přednášek budou s nimi domluvena.

5/ Noc kostelů bude letos v pátek 9. června.

V programu se počítá s vystoupením chrámového sboru pod vedením pana Smoly. Další náplň programu pro všechny tři košířské kostely bude postupně připravována zvláště ve spolupráci s bratry Drábovými.

S účastí hudebního souboru Šarbilach už nepočítáme. Po problémech s autorskými právy a vzhledem k repertoáru, který nezapadá do křesťanské tradice, bude tato spolupráce ukončena.

6/ Oprava schodů na kůr v kostele Nejsvětější Trojice

spěje ke zdárnému konci. Bude k ní ještě připojena oprava několika schodů na kazatelnu, aby se využila přítomnost stavební firmy.

7/ **Oprava teplovzdušného topení** v kostele Nejsvětější Trojice si vyžádala částku 58.685,- Kč.

8/ **Budou podniknuty další přípravné kroky k opravě varhan kostela Nejsvětější Trojice.**

9/ **V budoucnu se počítá s kompletní opravou fasády kostela sv. Jana Nep.**

Zatím bude vypracován projekt k tomuto účelu.

10/ **V provozní místnosti vedle sálu u sv. Jana Nep. se počítá ještě tento rok s montáží stropních prken.**

Zapsal : P.Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

V den svátku **Uvedení Páně do chrámu (Hromnic)** se řada farníků zúčastnila mše sv. a svěcení hromničních svíček. Pro nebezpečné náledí se nekonalo svěcení u misijního kříže u sv. Jana Nep. ani následující průvod, ale obřad se mší sv. se přesunul do svatováclavské kaple.

V sobotu 11. února, v **den svátku P. Marie Lurdské a Světového dne nemocných**, přijala řada našich farníků **svátost pomazání nemocných**. Nejen v tento den jsme vzpomínali na naši sestru Jasnu, která podstoupila chirurgický zákrok a úspěšně se nyní zotavuje. Velmi děkuje za všechny modlitby a provázení.

NAROZENÍ

Ve čtvrtek 5. 1. 2017 odpoledne se rodičům Lence a Michalovi Šestákovým v porodnici v Motole narodil syn **Josef Šesták**, porodní hmotnost 3,75 kg (délka neměřena). Maminka i Pepíček jsou v pořádku a zdraví. Tatínek a sestřička Iva mají velkou radost.

Malého Pepíčka už vídáme s rodiči a sestřičkou při nedělních bohoslužbách v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Pepíčka srdečně mezi sebou vítáme a celé rodině přejeme mnoho radosti a hojnost Božího požehnání.

NÁVŠTĚVA TAJEMNÍKA SVATÉHO STOLCE PRO STYKY SE STÁTY

Začátkem února přijel na pozvání vlády do ČR na několikadenní oficiální návštěvu vatikánský „ministr zahraničí“ Mons. PAUL RICHARD GALLAGHER. Vatikánský ministr zahraničí nebyl v Česku již 10 let. V Praze jednal s ministry zahraničí a kultury a řadou dalších oficiálních osobností. Mluvil se i o dosud nepodepsané smlouvě mezi Vatikánem a ČR, jejíž text bude nutno upravit. Na otázku zda papež přijme pozvání české vlády k návštěvě ČR odpověděl Mons. Gallagher, že v letošním roce se papežova návštěva v ČR neuskuteční. Na nunciatuře se setkal také vatikánský diplomat s českými biskupy a velmi chválil práci české charity.

Tisková zpráva

ZE ŽIVOTA ŘÍMSKÉ KURIE

V domě sv. Marty se zúčastnil 10.2.2017 papežské ranní mše sv. také **kardinál Ernest Simoni z Albánie**, kterého papež František včlenil do kardinálského sboru v loňském roce ve věku 88 let a který vzhledem ke svému věku nemá právo volit papeže. Kardinál Simoni je heroickou postavou. V dobách komunistického pronásledování církve byl dvakrát odsouzen k smrti. Rozsudek byl však pokaždé změněn na trest odnětí svobody. Ve vězení strávil tento kardinál zhruba 20 let.

Po návštěvě u papeže navštívil kardinál Simoni také Vatikánský rozhlas (RaVat), protože, jak řekl, právě albánské vysílání tohoto rozhlasu bylo v jeho vlasti pro pronásledované katolíky jediným světlem. Za jeho poslech však hrozilo 10 let vězení. Kardinál se pro rozhlas po svém setkání s papežem vyjádřil takto:

„Koncelebroval jsem mši se Svatým otcem. Byla to pro mě veliká radost, protože papež je Ježíšův představitel na zemi, otec všech ubohých a trpících. Modlili jsme se, aby všichni mohli zakusit Ježíšovu lásku k lidem. Potřebné však je odříkání, pokání a půst. Čas od času nám to v různých částech světa doporučuje Matka Boží, poslaná Nejsvětější Trojicí do Fatimy, Lurdu dokonce i do Japonska. Je potřeba každodenně se modlit, alespoň dvě hodiny každý den, aby Nejsvětější Matka zvítězila. Není proč se bát. Maria se zjevuje proto, aby celému lidstvu přinesla pokoj, lásku a štěstí.“

RaVat

ROZJÍMÁNÍ O OBĚTI JEŽÍŠE KRISTA V DOBĚ POSTNÍ

V době nedávne jsme si připomínali svátek Uvedení Páně do chrámu, dříve pod názvem Očišťování P. Marie, neboli lidově řečeno Hromnice. Naši předci však dávali této události ještě další název a to Slavnost OBĚTOVÁNÍ PÁNĚ, neboť podle Zákona byl každý prvorozenec zasvěcen Bohu a Jemu obětován (viz kniha Leviticus 12.kap.). I Ježíš, druhá Božská osoba, se v chrámě obětuje svému Bohu Otci s odevzdáním se až k smrti. Tato oběť tedy byla chtěná a přinášena již dávno před Kalvárií, avšak opětovná láska nejvíce zazářila v posledních chvílích jeho života. JEŽÍŠ SE STÁVÁ OBĚTÍ ZA NÁS. Kdo si jen může, byť jen představit, hloubku oběti, v níž bere na sebe i všechny naše hříchy? Kdo pochopí Ježíšovu strašnou bolest v pašijovém příběhu, natož muka Jeho ztrýzněného, potupami nasyceného Srdce?

Jak krutě dopadly potupy hříchu na Jeho Srdce v Getsemanské zahradě. Jaké pocity hanby, hrůzy, smutku se zmocnily Jeho Božského Srdce! On, jenž byl svatost sama, viděl se

před očima svrchované Spravedlnosti odpovědným za nepravosti a zločiny, které poskvřily naši zem od začátku světa a které ji ještě zaplaví do konce času. Hora hříchů houstla a bobtnala - nenávisť k Bohu, rouhání, pohrdání Jeho zákonem. Smutná je duše má až k smrti - pronesl Spasitel, když to vše viděl. Musel také zahlédnout, že jeho oběť je pro mnohé marná, zbytečná...

Hřích znamená zneužití svobodné vůle, lidské svobody. Tělesné utrpení Ježíšovo začíná tím, že je spoután. Hřích je upřením povinné cti Bohu. Ježíš je křivě obžalován, zbaven své cti, políčován, poplíván a nespravedlivě odsouzen. Hřích je nezřízeným ukojením smyslů a nedovolených požitků. Ježíš se musí podrobit mukám těla - byl bičován jako zločinec. Splnilo se na něm slovo žalmistovo: Na mých zádech orali hříšníci... Přes jeho

ramena byl přehozen nachový plášť jako bláznivému uchazeči o korunu a na hlavu vsazena koruna z dlouhých trnů. U Heroda jsou urážky ještě podlejší a křiklavější. Je pokládán za kouzelníka a potom, považován za blázna, oblečen v bílý plášť. A nakonec - dle proroctví Izaiášova - byl započten mezi zločince, křivě obžalován a odsouzen. Ve společnosti dvou zločinců byl také ukřižován, visí tu mezi nebem a zemí, potupený a zmrzačený, vystavený na posměch. Hřích je odvrácení od Boha a přiklonění k tvorů. Ježíš se obrací k Otci, ale ten náhle zmizel. Není nikoho, jen pusto a prázdno. Je mu odňata sladká útěcha lásky Otcovy, aby odčinění hříchu bylo dokonalé. Ani netušíme strašné tajemství slov: Bože můj, proč jsi mě opustil? Bůh opustil svého Syna, jenž na sebe vzal hříchy lidstva. Jeho smrt na kříži byla smrtí otroka

Nejžiravějším utrpením pro jeho do krajnosti se obětující Srdce ale bylo to, že jeho oběť nebude přijímána a stane se nejen na Golgotě, ale i v budoucnu pro mnohé často jen předmětem výsměchu, pohrdání, lhostejnosti.

Ani všechna ta pokoření mu však nezabránila se za NÁS OBĚTOVAT.

Pane Ježíši, děkujeme Ti za Tvou nesmírnou lásku, dílo spásy, oběť, vedoucí přes hořké muky až k smrti. Prosíme, dej nám svou milost, aby naše srdce byla proniknuta vděčností, láskou, kajícností, pokorou. Ať Tvé zásluhy nejsou pro nás zmařeny a Tvá krev vylita nadarmo. Amen.

M.Val.

*Pramen: Lambade: Vrchol úcty k Božskému Srdci,
P.Bernard Sirch OSB: Bolestný postní růženec.*

PRAŽŠTÍ ARCIBISKUPOVÉ

31.část

Daniel Josef Mayer z Mayernu (16. ledna 1656 Stráž pod Ralskem – 10. dubna 1733 Praha). Narodil se do třicetiletou válkou poničeného městečka Vartenbeg (Stráž pod Ralskem). Otec byl chudý řezník, ale díky podpoře přátel se jeho synovi dostalo vzdělání na jezuitském gymnáziu v Jičíně. Pak studoval v Praze a byl odtud vyslán jako misionář do Přívoru. Dokázal zde získat svou výřečností během několikaleté služby zhruba 500 luteránů, kteří konvertovali ke katolictví. Ve svých 28 letech byl poté vyslán na faru v Hroznětíně u Karlových Varů. Roku 1688 byl vyslán spolu se členy zvláštního poselstva k dlouhým jednáním do Švédska. O výsledku jednání a Danielově úloze v nich nemáme bohužel žádné informace. Roku 1693 se stal členem pražské kapituly a roku 1701 proboštem svatovítského chrámu. Rok poté byl jmenován generálním vikářem arcibiskupa Jana Josefa Breunera, tutéž funkci pak získal roku 1711 u arcibiskupa Khünburga, kterému sloužil až do jeho smrti. Roku 1711 byl jmenován císařským tajným radou. Velký podíl měl na rozšiřování zbožnosti a úcty k sv. Janu Nepomuckému. Když arcibiskup Khünburg roku 1731 zemřel, stal se jeho nástupcem. Za rok však zemřel ve věku 77 let. Pohřben byl v Praze.

Jan Mořic Gustav z Manderschied-Blankenheimu (12. června 1676 Blankenheim – 26. října Praha 1763). První zmínky o něm máme jako o kanovníku v Kolíně nad Rýnem a Štrasburku z roku 1685. Jako diplomat ve službách Kolínského a Trevínského arcibiskupa se dostal do Vídně, kde si jej císař Karel VI. velmi oblíbil právě pro jeho diplomatický um. Jan Mořic zde zůstal a dostal od císaře roku 1721 biskupství Wiener-Neustadt. Během jeho působení toto biskupství velmi ekonomicky vzkvétalo. 22. června 1733 jej císař jmenoval Pražským arcibiskupem. Jan Mořic se velmi snažil o rekatolizaci arcibiskupství. V této jeho snaze mu byl velkým pomocníkem zvláště strahovský opat. Během války o rakouské dědictví byla v roce 1741 Praha obsazena bavorsko-francouzským vojskem. Arcibiskup Jan Mořic byl přinucen korunovat českým králem Karla VII. Wittelsbacha (bavorského krále). Po znovudobytí Zemí koruny České a Prahy, v roce 1743, byl obviněn ze zrady. Korunovaci Marie-Terezie tak provedl v pražské katedrále olomoucký biskup Jan Arnošt z Lichtenštejna. Po této události se Jan Mořic stahuje do ústraní a umírá o dvacet let později v Praze.

J.Vaš.

Literatura: Kettner Jiří, Dějiny pražské arcidiecéze v datech, Praha, Zvon 1993

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

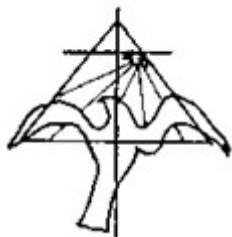
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

DUBEN

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ KRISTOVO

Jsme na vrcholu celého liturgického roku. Slavíme vítězství Kristovo nad smrtí. Slavíme jeho vzkříšení, které je zárukou i našeho budoucího vzkříšení. Pán splnil svůj příslib. Zpíváme jásavé Alleluja!

Nejstarší svědectví o zmrtvýchvstání Kristově máme z pera svatého Pavla: „Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem; a byl pohřben a vstal z mrtvých třetího dne podle Písem; a zjevil se Petrovi a potom jedenácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou, z nichž většina dosud žije, někteří však zemřeli. Naposledy ze všech jako nehodnému, se zjevil i mně.“ (1 Kor 15,4-8). Stručně vypravuje Marek, že Ježíš se zjevil nejprve Marii Magdaléně, potom v „jiné podobě“ dvěma učedníkům na cestě, když šli na venkov a konečně jedenácti apoštolům (Mk 16, 12-14). O zjevení dvěma učedníkům jdoucím do Emauz podrobně vypravuje Lukáš (Lk 24,

13-35). Asi o čtyřicet let později líčí staříčkový Jan, jak šel s Petrem ke hrobu, jak se Pán zjevil Magdaléně, jež ho zprvu pokládala za zahradníka, jak přesvědčil nevěřícího Tomáše a konečně jak se zjevil sedmi apoštolům na březích jezera Genesaretského (Jan 20, 21, 1-14).

Již ve druhém století namítal Celsus, že Kristus se zjevoval jen svým přátelům a ne svým nepřátelům: pomíjel však skutečnost, že učedníci nevěřili ve vzkříšení svého Mistra a dokonce, když stál před nimi živý ve večeradle, že jej pokládali za ducha (Lk 24, 37). Podle Marka jim „vytýkal jejich nevěru a tvrdost srdce, že neuvěřili těm, kteří ho viděli zmrtvýchvstalého.“ (Mt 16, 14). Pravda ovšem je, že nikde v Novém zákoně nečteme, že by se Kristus zjevil i svým nepřátelům. Ti mohli vidět jen prázdný hrob a najít východisko v podvodu, jak o něm vypravuje Matouš: „Někteří ze stráže přišli do města a oznámili velekněžím všechno, co se stalo. Ti se shromáždili se staršími a po poradě dali vojákům mnoho peněz se slovy: „Řekněte: V noci přišli jeho učedníci a ukradli jej, zatím co my jsme spali“. A uslyší-li o tom vladař, uchlácholíme ho a vás zbavíme nebezpečí. I vzali peníze a učinili, jak byli navedeni. A ta věc jest u Židů rozšířena až do dneška.“ (Mt 28, 11-15). Krásně poznamenává k tomuto místu svatý Augustin: „Spících svědků užíváš? Jestliže spali, co mohli vidět? Jestliže nic

neviděli, jak mohli být svědky?" Pokolení zlé a cizoložné si žádalo znamení: a Pán předpověděl, že mu nebude dáno jiné znamení než znamení proroka Jonáše: „Jako totiž byl Jonáš v břiše ryby tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka v nitru země tři dny a tři noci. (Mt 12, 39-40). Proč se tedy Kristus po svém zmrtvýchvstání neukázal svým odpůrcům a nepřátelům? K tomu dává vysvětlení papež Benedikt XVI. V souvislosti s otázkou apoštola Judy Tadeáše, s níž se obrátil na Ježíše během Poslední večeře: „Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, a světu ne?“

„Je to otázka velice aktuální, kterou klademe Pánu i my: proč se vzkříšený nezjevil v celé své slávě svým protivníkům a neukázal tak, že vítězem je Bůh? Proč se zjevil jenom svým Dvanácti a dalším uvedeným svědkům? Ježíšova odpověď je tajemná a hluboká. Pán odpovídá: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“ (Jan 14, 22-23). To znamená, že Zmrtvýchvstálého je třeba vidět a vnímat také srdcem, aby v nás Bůh mohl přebývat. Pán se nezjevuje jako nějaká věc, chce vstoupit do našeho života: jeho zjevení tedy zahrnuje a předpokládá otevřené srdce. Pouze tak uvidíme Zmrtvýchvstálého.“

Zmrtvýchvstání Kristovo je od počátku ústředním tématem kázání apoštolů: a pro ně jsou apoštolové pronásledováni: „Mezitím, co mluvili k lidu, přistoupili k nim kněží a velitel chrámové stráže a saduceové. Ti totiž těžce nesli, že učí lid a že v Ježíši hlásají zmrtvýchvstání. A dali je zajmout a vsadit do žaláře.“ (Sk 4, 1-3). Petr prohlašuje v den letnic: „Tohoto Ježíše vzkřísil Bůh; my všichni jsme toho svědky.“ (Sk 3, 15). Pro svatého Pavla je víra ve vzkříšení mrtvých bytostně shodná s vírou ve vzkříšení Kristovo. „Hlásá-li se, že Kristus vstal z mrtvých, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není vzkříšení z mrtvých? Není-li vzkříšení z mrtvých, ani Kristus nevstal z mrtvých. Nevstal-li však Kristus z mrtvých, marné je naše kázání, marná je vaše víra.“ (1 Kor 15, 12-14).

Týž apoštol vidí pravzor víry v Abrahámovi: „On proti očekávání v naději uvěřil, že bude otcem mnoha národů podle toho, co mu bylo řečeno: tak četné bude tvoje potomstvo. A neochabl ve víře a nehleděl na své odumřelé tělo, ani na odumřelé lůno Sářino: Pro zaslíbení Boží však nepochyboval z nedůvěry, nýbrž posílněn vírou vzdal chválu Bohu. Byl pevně přesvědčen, že Bůh může též splnit, cokoliv slíbil. Proto také bylo mu to připočteno k spravedlnosti. Nebylo však pouze kvůli němu napsáno: Bylo mu to připočteno k spravedlnosti, nýbrž kvůli nám. Také nám to bude připočteno, budeme-li věřit v toho, jenž vzkřísil z mrtvých Ježíše Krista, Pána našeho, který byl vydán za naše hříchy na smrt a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění.“ (Řím 4, 18-25); (Žid 11, 8-12).

Víra ve vzkříšení Kristovo je jádrem křesťanského náboženství, a to ne proto, že by zmrtvýchvstání Kristovo mělo být hodnoceno jako nejvyšší a rozhodný důkaz jeho božství. Takovým důkazem bylo vzkříšení mládence v Naimu, dcery Jairovy a Lazara v Bethanii, protože se událo před mnoha svědky, z nichž mnozí nevěřili v Krista. Význam vzkříšení Kristova je v tom, že se týká nás všech, každého osobně, protože je příslibem a zárukou našeho vlastního vzkříšení. Podstatné je, že Kristus žije a že žije v nás a spojuje se s námi. Naše účast na vzkříšení Kristově se připravuje a obnovuje svátostmi, zejména svátostí oltářní: „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný a já ho vzkřísím v den poslední.“ (Jan 6, 35). Čím více se spojujeme s Kristem, tím více se stává jeho vzkříšení i naším vzkříšením.

A tak nejlepším důkazem, že Kristus vstal z mrtvých je, že stále žije v srdcích věřících. A podle toho a jen podle toho, mohou poznat lidé, že Kristus žije, milujeme-li jedni druhé: „Podle toho poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13, 35).

Když chtěl svatý Atanáš dokázat zmrtvýchvstání Kristovo, neodvolává se na svědectví evangelia, na prázdný hrob a na četná zjevení, jak to činí moderní apologeta. Poukazuje prostě na život křesťanů své doby. A na námitku, že Kristus, který vstal z mrtvých, není viditelný, odpovídá: „Pohled'te na jeho učedníky!“ A zlé by bylo, kdyby víra měla důkazy jen v minulosti.

P.L.

Použitá literatura:

Benedikt XVI.: O počátcích církve, Kostelní Vydří 2008. Dominik Pecka: Světlo a život, Trinitas 1998.

2. NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ
9. NEDĚLE	KVĚTNÁ NEDĚLE
13. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
14. pátek	VELKÝ PÁTEK
15. sobota	BÍLÁ SOBOTA
16. NEDĚLE	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
23. NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
24. pondělí	Sv. Jiří, mučedníka
	Sv. Fidela ze Sigmaringy, kněze a mučedníka
25. úterý	Svátek sv. Marka, evangelisty
28. pátek	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka
	Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Monfortu, kněze
29. sobota	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30. NEDĚLE	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Oznámení

PŘEDNÁŠKA FILOSOFY JIŘÍHO FUCHSE

*V sobotu 1. dubna bude od 19.15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. přednáška filosofa Jiřího Fuchse na téma: **Podstata totality**.*

ROZPIS ADORAČNÍCH HODIN V KAPLI BOŽÍHO HROBU

Bude připraven ROZPIS ADORAČNÍCH HODIN V KAPLI BOŽÍHO HROBU od 9.00 do 12.00 hod. Prosíme účastníky těchto adorací, aby se do seznamu zapsali.

VIGILIE SLAVNOSTI ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

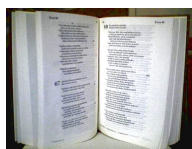
Vigilie slavnosti Zmrtvýchvstání Páně začne letos v 19.00 hod. Při ní budou uděleny iniciační svátosti pěti dospělým a jednomu dítěti.

BIBLICKÁ KATECHEZE

Další biblická katecheze s výkladem 1. listu apoštola Jana bude v sobotu 22. dubna ve farním sále sv. Jana Nep. od 18.15 hod.

SCHŮZE FARNÍ RADY

Schůze farní rady (Výboru PKK) bude v pátek 8. dubna.

Úmysly Apoštolátu modlitby na duben

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámeno sv. Otcem první dubnovou nedělí.

Všeobecný úmysl: Mladí lidé

Za mládež, aby uměla velkodušně odpovědět na vlastní povolání a vážně uvažovala i o možnosti zasvětit se Bohu v kněžství a zasvěceném životě.

Národní úmysl: Za mladé lidi, aby nacházeli odvahu otevřít srdce pro Boží lásku. Také za požehnání a trvalé duchovní plody letošního srpnového celostátního setkání mládeže v Olomouci.

Svatý Ludolf – památka v premonstrátském řádu 26. dubna

Svatý Ludolf vstoupil do premonstrátské kapituly v Ratzeburgu (město v Šlesvicku-Holštýnsku na severu Německa), kde byl provisorem (hospodářem). V roce 1236 byl zvolen ratzeburským biskupem. O jeho životě v předešlých letech není nic známo.

Byl proslulý svým příkladným řeholním životem a mocným kázáním slova Božího. V nedalekém městě Rehna založil společenství sester premonstrátek. Z pověření papeže podnikl několik politických misí.

Ale nejvíce je asi připomínána Ludolfova nebojácnost při obraně práv a majetku církve proti chamtivému vévodovi Albrechtu Saskému. Jedním z vévodových plánů bylo srovnat se zemí chrámový komplex situovaný blízko jeho hradu a změnit toto místo v zahradu. Ludolf se tomuto záměru houževnatě bránil. Během služební cesty, doprovázen jen malou stráží, byl lidmi vévody Albrechta zajat, spoután, poplíván a vůbec bylo s ním velmi drsně zacházeno. Ruce i nohy mu svázali a nechali ho na odlehlém místě v lese blízko močálu jako kořist nemilosrdným mračným komárů. Pak ho uvrhli do vězení. Ludolf snášel všechna utrpení s trpělivým odhodláním. Věznění Ludolfa měli lidé vévodovi za zlé a proto ho nakonec propustil.

Ludolf se obával návratu do Ratzeburgu, který vévoda Albrecht získal do majetku, a našel útočiště u prince Jana z Mecklenburgu a Wismaru. V tomto vyhnanství Ludolf, pohublý a zesláblý v důsledku věznění a pokročilého věku, vážně onemocněl.

Svoji poslední mši svatou sloužil na Zelený čtvrtek. Zemřel dne 29. března léta Páně 1250. Když se jeho tělo vracelo do Ratzeburgu k pohřbu, bylo na příkaz vévody nesené přes most až do katedrály členy ratzeburské šlechty. Ludolfovi řádoví spolubratři ho pak sami vnesli do katedrály, kde našel místo svého posledního odpočinku.

Ludolf byl záhy uctíván jako obětavý biskup a mučedník za práva a svobodu církve. Papež Benedikt XIII. potvrdil jeho trvalý kult v roce 1728. Jeho hlava byla uchovávána v klášteře sester premonstrátek v Meer. Po období sekularizace pak v belgickém opatství Averbode (1842) a od roku 1970 se nachází v německém opatství Hamborn. Ratzeburg dnes leží na území arcidiecéze Hamburk, která byla založena teprve v r. 1995. A tak tři svatí biskupové premonstrátského řádu – Evermod, Isfríd a Ludolf, byli „přeneseni“ do kalendáře této nové arcidiecéze.

Podle pramenů z Internetu (premontre.org, premonstrati.org, sv.jakub.cz)

MP

ZÁPIS ZE SCHŮZE FARNÍ RADY (Výboru PKK) KONANÉ DNE 10. BŘEZNA 2017

Přítomni: Vít Bobysud, Stanislav Hojek, Václav Funda, P. Lohelius.

1) Schody na kruchtu kostela Nejsvětější Trojice jsou již použitelné. Zbývá dokončit nátěrové práce. Igelitový povlak se nesmí zatím sejmut.

2) V pondělí 13. března bude provedena **revize teplovzdušného topení** kostela Nejsvětější Trojice.

3) Zbývá ještě zajistit informační tabuli pro kostel Nejsvětější Trojice na hřbitovní zdi u vchodu.

4) Po velikonočních svátcích bude třeba uskutečnit generální úklid kostela Nejsvětější Trojice. Termín bude ještě určen.

5) Během velikonočních svátků a na Noci kostelů 9. června vystoupí náš pěvecký sbor pod vedením sbormistra pana Smoly. Sbor přijme nové zpěváky z našeho farního společenství. Zkoušky sboru jsou pravidelně v pondělí od 18.00 hod. v domečku u Nejsvětější Trojice. Pozvání k tomuto bohu libému působení bude uvedeno v nedělních ohláškách.

6/ Termín další schůze je pátek 8. dubna 2017.

Zapsal P.Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

NAROZENINY

Neuvěřitelné **85. narozeniny** oslavil v březnu náš věrný farník

Ing. Jan Nekula.

Povoláním geodet, zkušený odborník a cestovatel (prožil několik let jako profesní expert v Iráku), věrný a pozorný manžel, otec široce rozvětvené rodiny, velký tenista, milovník a znalec dobrého vína, spolehlivý kamarád a hlavně příkladný katolický křesťan. Svou víru nejen vyznává, ale opravdu ji žije. Dokazuje to i službou u oltáře – dodnes působí ve funkci akolyty a ministranta v kapli Nanebevzetí Panny Marie v Košířích. Se svou manželkou Olinkou tvoří nepřehlédnutelnou dvojici, která patří spolu se svými dětmi a praděti k základním oporám našeho farního společenství. Sám sebe označuje skromně *Nekula Jan, farník.*

Nekulo Jene, náš farníku, přejeme Ti do dalších let hodně zdraví, radosti a hojnost Božího požehnání!

Tvoji košířští spolufarníci

ÚMRTÍ

V neděli 19.2.2017 Pán k sobě povolal svého věrného služebníka pana

Vratislava Václava Macha.

Pan V. Mach se delší dobu potýkal se závažným onemocněním, kterému přes optimistické prognózy nakonec podlehl. Své utrpení snášel trpělivě a odevzdaně. Znali jsme ho jako elegantního a galantního (v dnešní době neobvyklá vlastnost!) muže, který laskavě a s úsměvem nejen zdravil všechny „naše zbožné ženy“, ale ochotně jim pomáhal s jejich nákupními taškami a břemeny a svou pomoc doprovázel vlídnými slovy. Pan Mach se snažil pomáhat i svému strýci – starému knězi, žijícímu v seniorském domově v Plzni. Obětavě za ním jezdil a snažil se mu zpříjemňovat a mírnit jeho nepříjemné potíže stáří.

Přejeme panu Machovi šťastné spočinutí v náručí Boží a děkujeme mu za to, že byl s námi při bohoslužbách u sv. Jana N., při katechezích v domečku u Nejsvětější Trojice a že mnohým přinášel radost a povzbuzení při náhodných setkáních.

Ať odpočívá v pokoji.

Košířští farníci

PODĚKOVÁNÍ

Všem kdo si přišli v sobotu 18. března protáhnout tělo a vyčistit mysl při úklidu kostela sv. Jana Nepomuckého a okolí patří velký dík! Odměnu pak získají především tu nebeskou! Pozemskou odměnou jim je pohled na čistotu a svítivou krásu našeho Domu Božího a pocit sounáležitosti a láska jeho návštěvníků - věrných farníků.

ZPRÁVY Z ARCIDIECÉZE

ÚMRTÍ

V sobotu 18.března zesnul kardinál Miloslav Vlk.

Stručný životopis:

Miloslav Vlk se narodil 17. května 1932 v jihočeské Líšnici (okres Písek). Po maturitě v roce 1952 mu nebylo dovoleno studovat. Pracoval tedy jako dělník v továrně Motor Union v Českých Budějovicích. Po absolvování vojenské služby byl přijat na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, obor archivnictví. Studia zakončil promocí v roce 1960. Poté pracoval jako archivář v Okresním archivu v Třeboni, v Jindřichově Hradci, Okresním a Městském archivu v Českých Budějovicích, kde se později stal ředitelem. V této době publikoval řadu odborných článků v různých časopisech.

V roce 1964 se mu podařilo zahájit studium na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Na kněze byl vysvěcen 23. června 1968 v Českých Budějovicích. Vzápětí jej tehdejší českobudějovický biskup Josef Hlouch jmenoval svým sekretářem. Jeho vliv a působení však vadilo tehdejšími politickým autoritám, proto byl v roce 1971 přeložen do malých farností, nejdříve na Šumavu - Lažiště a Záblatí (roku 1971). Pak se v roce 1972 stěhuje do Rožmitálu pod Třemšínem, kde působí sedm let. Zde mu byl v roce 1978 odňat tzv. "státní souhlas" k veřejnému výkonu kněžské služby.

Jako jiní potrestaní kněží přijal práci umývače výkladních skříní a později si ze zdravotních důvodů našel práci archiváře ve Státní bance československé. Deset let žil v Praze, jako kněz tajně pracoval v malých skupinách věřících.

Dne 1. ledna 1989 mu byl vrácen "státní souhlas" a stal se farářem na Klatovsku - v Žihobcích a Bukovníku, později v Čachrově, Javorné, Železné Rudě, Běšinách a Strážově na Šumavě. 14. února 1990 byl jmenován českobudějovickým biskupem, 27. března 1991 pražským arcibiskupem a českým primasem, nástupcem kardinála Františka Tomáška. Od roku 1991 do roku 2000 byl předsedou biskupské konference, nejprve ČSFR, později České biskupské konference.

Dne 26. listopadu 1994 jej papež Jan Pavel II. jmenoval kardinálem. V letech 1993 - 2001 byl předsedou Rady evropských biskupských konferencí (CCEE). Od roku 1994 byl

členem Papežské rady pro sdělovací prostředky a Kongregace pro východní církve. V dubnu 2005 se účastnil konkláve ve Vatikánu.

V květnu roku 2007 dosáhl kardinál Vlk 75 let věku a v souladu s církevním právem nabídl do rukou papeže Benedikta XVI. svou rezignaci. Papež mu prodloužil výkon funkce pražského arcibiskupa na další dva roky. Dne 13. února 2010 přijímá papež Benedikt XVI. rezignaci kardinála Vlka na pastorační vedení pražské arcidiecéze z důvodů dosažení stanovené věkové hranice.

VZPOMÍNKA NA KARDINÁLA MILOSLAVA VLKA

„Radost z Hospodina ať je vaší silou!“ (Neh 8,10) Tato slova z Nehemiášovy knihy zesnulý kardinál často a rád připomínal ve svých promluvách. Tento starozákonní text je přípravou na evangelium – radostnou zvěst o naší spáse v Kristu Ježíši. Míla, jak jsme mu kněží mezi sebou říkali, byl zbožným křesťanem. Rád se modlil. Když byl jednou v zimě na pastorační návštěvě v naší košířské farnosti, zeptal se ho jeden z našich farníků, které modlitby má nejraději. Zmínil na prvním místě žalmy. Tyto modlitby pronášel často i náš Pán, a tak jsou také cestou ke spojení s ním. Míla miloval společenství církve, bylo pro

něj radostí přebývat uprostřed bratří a sester a prožívat s nimi radost z Hospodina. Přál si, aby církev byla živá, oslovující a přitažlivá. Proto mu nebyl blízký určitý konzervativnější styl teologie a zbožnosti. Za tímto přesvědčením pevně stál a často v jeho síle i bojoval. V tomto směru si nemusel s každým rozumět, ale láska vše překonává. Pán jistě dobře zná jeho výrazné nasazení, kterým odolával kvůli bolševického režimu a s kterým se pustil do díla obnovy církve ve svobodných podmínkách. Jeho výkonnost byla obdivuhodná. *Ať je radost z Hospodina jeho údělem na věčnost!*

P. Lohelius

Kondolenční telegram papeže Františka k úmrtí kardinála Miloslava Vlka:

„Dostala se ke mně zpráva o smrti otce kardinála Miloslava Vlka, emeritního pražského arcibiskupa, jež přišla po bolestivé nemoci, které čelil s vírou a nadějí v Pána. Obracím se s upřímnou prosbou na Boha, aby mu dopřál věčný odpočinek. Duchovně jsem ve spojení s tímto horlivým a velkorysým pastýřem a s věřícími z diecéze, kde starostlivě apoštolsky působil.

S obdivem vzpomínám na jeho houževnatou víru v Krista, a to navzdory strádání a pronásledování Církve, stejně tak jako na jeho plodnou a četnou pastýřskou práci, která byla naplňovaná touhou svědčit všem o radosti Evangelia, a autentickou snahou o obnovení Církve vždy věrné inspiraci Ducha svatého.

Jako vyjádření mojí soustrasti rodině a spoluúčasti na zármutku kléru a všem věřícím z jeho drahé arcidiecéze uděluji povzbuzující apoštolské požehnání jako znak křesťanské víry a naděje ve Vzkříšeného Krista.

Papež František

Gotický skvost – kamenný fragment Krista v Getsemanech.

Gotický kamenný fragment Krista v Getsemanské zahradě našel koncem loňského roku při úklidu své improvizované zpovědnice pod točitým schodištěm jižní věže kostela Nejsvětějšího Salvátora místní farní vikář (kaplan) P. Petr Vacík, SJ. Malý přírodní kámen velikosti 14 cm byl ukryt v tzv. sakráriu – nevelké jímce, do které se vylévá voda použitá k omývání posvátných nádob či se tam odkládají zbytky posvátných předmětů, které se nesmí vyhodit do běžného odpadu.

Drobný reliéf představuje vynikající uměleckou práci z období vrcholné gotiky u nás a patří mezi nejvýznamnější objevy středověkého umění v posledním desetiletí. Zachycuje klečící postavu, oblečenou do zřaseného oděvu, s tváří obrácenou vzhůru. Fragment byl patrně součástí sochařské výzdoby (patrně portálu) kostela sv. Klimenta, který ve středověku stával na místě dnešního kostela Nejsvětějšího Salvátora. Původní kostel spolu s přilehlým dominikánským klášterem ve své době představoval jedno z intelektuálních center Prahy. Během husitských válek byl roku 1420 vypálen. Na jeho ruinách a s použitím některých částí původního zdiva postavili jezuité, kteří se na místě někdejšího kláštera usadili roku 1556, koncem 16. stol. současný chrám. Podle profesora dějin křesťanského umění Jana Royta lze nalezenou památku datovat do let 1370 až 1380. Zda je dílem českého či zahraničního mistra zatím není známo.

V současné době je fragment v péči a důkladném zkoumání historiků. Poprvé byl představen veřejnosti na letošním Popelci umělců v kostele Nejsvětějšího Salvátora ve středu 1. března. Vystavován tam bude až do Velkého pátku 14. dubna.

Podle jesuit.cz 14.3.2017

Pražští arcibiskupové - 32.část

Antonín Petr Filip Augustin Josef hrabě Příchovský z Příhovic (20.srpen 1707 – 14.duben 1793 Praha) byl dvacátým prvním pražským arcibiskupem. Narodil se do staré české vladyské rodiny ze západních Čech. Po svých studiích se dává na církevní dráhu. Nejprve je biskupem královohradeckým (1753 – 1763). V roce 1755 je zvolen pražskou kapitulou jako její probošt.

Nakonec se v roce 1764 stává pražským arcibiskupem a devátým primasem českým.

Za jeho episkopátu proběhla rozsáhlá přestavba areálu arcibiskupského paláce v rokokovém stylu a tato podoba se nám dochovala dodnes.

Vilém Florentin kníže ze Salm-Salmu (10.květen 1745 zámek Anholt – 14.září 1810 Hahnbach). Vilém se narodil jako 18. dítě rakouského maršálka a guvernéra v Antverpách Mikuláše Leopolda knížete ze Salmu. Nejprve se dal na vojenskou dráhu, studoval na vojenské akademii Marie Terezie. Po ukončení studia ale zvolil církevní dráhu. Vystudoval právo a teologii v Kolíně nad Rýnem. V Kolíně také začíná jeho církevní dráha. Od roku 1761 je zde kanovníkem. Roku 1771 je vysvěcen na kněze o pět let později, v pouhých 30 letech, je biskupem ve francouzském Tournai. Po výbuchu Velké francouzské revoluce je Vilémovi Tournai zkonfiskováno a on sám musí prchnout ze země. Císařem Františkem I. byl nominován na pražského arcibiskupa a 2. května 1794 je papežem potvrzen. Jeho první starostí bylo pozvednout arcibiskupství hlavně po finanční stránce. Během svého episkopátu investoval do pražského arcibiskupství přes 200 000 zlatých, což byla v tu dobu naprosto závratná suma. Velmi se snažil o zmírnění josefínských proticírkevních zákonů, jako byla státní cenzura pastýřských listů. Znovu zavádí výuku náboženství na gymnázia a obnovuje tradici konání procesí. Velmi se věnoval kléru v celém arcibiskupství. Pro všechny kněze z arcidiecéze zavedl povinná každoroční duchovní cvičení. Prováděl časté vizitace vikariátů a farností, a roku 1806 provedl generální vizitaci celé arcidiecéze. V době válek s revoluční Francií se Vilém snažil zmírnit chudobu v arcidiecézi, nechává rozdávat z arcibiskupských statků dřevo a chléb chudým. Aby zvýšil zaměstnanost nechal postavit Salmovský palác a dělníky pracující na této stavbě štědře odměnil. Na rožmitálském panství nechává opravit zříceninu hradu Třemšín a celé okolí upravit jako park. V roce 1807 se stárnoucímu biskupovi podařilo vyjmout území Chebska z jurisdikce řezenské arcidiecéze a včlenit je do arcidiecéze pražské. Arcibiskup Vilém umírá v Hahnbachu, na zpáteční cestě z lázní Bad Kissingen. Pochován je na vlastní přání v kostele v Kamenici.

J.Vaš.

Literatura

KETTNER, Jiří, *Dějiny pražské arcidiecéze v datech*, Praha, Zvon 1993

HAMANNOVÁ, Brigitte. *Habsburkové: životopisná encyklopedie. Překlad Milada Kouřimská, Milan Kouřimský. 2. vyd. Praha : Brána, 2001*

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

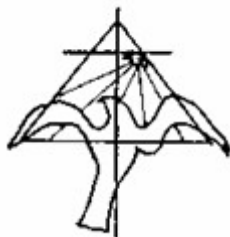
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

KVĚTEN

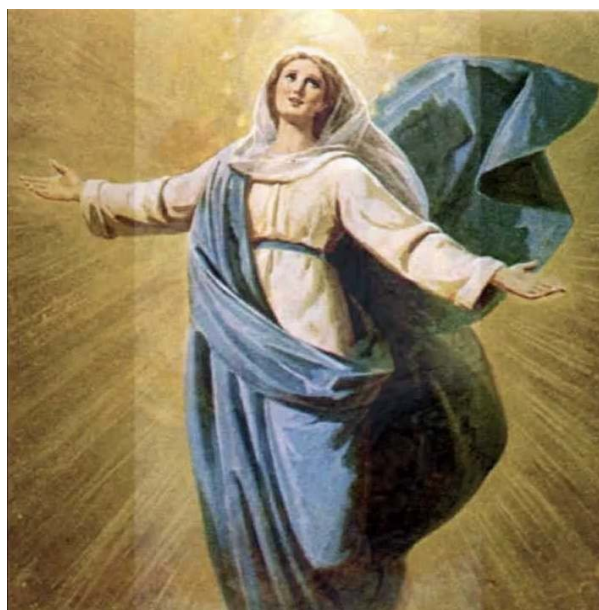

LÁSKA PANNY MARIE

Měsíc květen je spojován s milostnými city. Znovu a znovu se připomínají slova básníka Máchy : „Byl první květen, první máj, večerní máj, byl lásky čas.“ Romantické ladění rozkvetlé a rozezpívané přírody vábí do své náruče všechny zamilované.

Nejde však jen o tuto podobu lásky, která tak často podléhá pomíjivosti. Křesťané uctívají a vzývají zvláště v tomto měsíci ženu „požehnanou mezi všemi ženami“ jako lidskou bytost nejdokonaleji prospívající v lásce k Bohu a k lidem. Vzor nejčistšího milování!

Budeme-li dále sledovat Pavlovu Velepíseň lásky v podání apoštolské exhortace *Amoris laetitia*, můžeme konstatovat, že styl lásky, který je tam uveden, naprosto odpovídá způsobu, jakým miluje Panna Maria.

97. Následuje výraz *perpereuetai*, který označuje domýšlivost, touhu ukazovat svou převahu, abychom na druhé působili přemoudře a poněkud agresivně. Kdo miluje, ten se nejen snaží nemluvit příliš o sobě, ale protože je zaměřen na druhé, umí se do nich vcítit; sám totiž nepotřebuje být středem pozornosti.

Panna Maria sice mluví o sobě, když pronáší své Magnificat, ale je zde naprosto zřejmý odkaz na „Toho, který je mocný“. On „jí učinil veliké věci“. Ona se představuje jako „jeho nepatrná služebnice“. Mluví-li o sobě, neprosazuje sebe, ale Boha. Jemu patří chvála a dík za všechna dobrodíní, která jí prokázal. K němu zaměřuje pozornost, aby byl oslaven.

Následující slovo - *fysioutai* - je velmi podobné, protože označuje lásku, která není arogantní.

Doslova vyjadřuje to, že se v přítomnosti druhých „nenafukuje“, a označuje její určitou jemnost. Komu

toto chybí, tak je nejen posedlý ukazováním svých kvalit, ale také ztrácí smysl pro realitu. Považuje se za významnějšího, než ve skutečnosti je, protože si myslí, že je „duchovnější“ nebo „moudřejší“. Pavel jindy používá toto sloveso například tam, kde říká, že „poznání vede k domýšlivosti, ale láska vzdělává“ (1 Kor 8,1). To znamená, že někteří jsou přesvědčeni o své významnosti, protože vědí víc než ostatní, a zaměstnávají se vymáháním si jejich obdivu a jejich kontrolováním. Skutečnou velikost nám ale dává láska, která umí pochopit, projevit péči a podpořit slabého. V jiném verši Pavel užívá toho slova ke kritice těch, kteří „se nadýmají pýchou“ (srov. 1 Kor 4,18), ale ve skutečnosti se projevují užvaněností, a ne opravdovou „mocí“ Ducha (srov. 1 Kor 4, 19).

Panna Maria je vzývána v loretánských litaních jako „Panna nejmoudřejší“. Uchovávala ve svém srdci to, co jí bylo sděleno o Božím tajemství. Nikdo z lidí nebyl tak blízko Božímu Synu, aby zároveň projevoval naprostou pokoru v poznání tak veliké pravdy, kterou On zjevoval a zpřítomňoval v osobě vtělené Pravdy. Maria však vyniká nejen teoretickým poznáním, ale také schopností zaujmout správný postoj a moudře jednat. Skutečně moudrý člověk se vyznačuje tím větší skromností, čím více ví.

98. Důležité je, aby křesťané tuto lásku pěstovali v postoji k členům své rodiny, kteří jsou málo obeznámeni s vírou, křehcí nebo méně jistí svým přesvědčením. Někdy dochází k opaku: ti, kdo si myslí, že jsou ve víře zralí, se ve své rodině projevují arogantně a nesnesitelně. Ale láska se naopak vyznačuje pokorou; abychom mohli chápat druhé, odpouštět jim a ze srdce jim sloužit, je nezbytné se uzdravovat z pýchy a růst v pokoře. Ježíš svým učedníkům připomínal, že ve světě mocných se každý snaží ovládat druhého, a proto jim říká „mezi vámi tomu tak nebude“ (Mt 20,26). Logika křesťanské lásky není nadřazenost jednoho nad druhými a potřeba dát jim pocítovat svou moc, ale logika vyjádřená slovy: „kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem“ (Mt 20,27). V rodinném životě nemůže vládnout logika ovládání jedněch druhými nebo soupeření o to, kdo je inteligentnější nebo silnější, protože taková logika ničí lásku. Také pro rodinu platí tato rada: „Opásejte se všichni ve vzájemném styku pokorou, neboť Bůh se staví proti pyšným, ale dává milost pokorným“ (1 Petr 5,5).

V souvislosti s tímto pohledem na lásku se nabízí úvaha o počínání Matky Boží vzhledem k jejímu snoubenci Josefovi. Maria naprosto vyniká svým mateřstvím Bohorodičky. Nevyvozuje z toho však žádnou osobní převahu vůči Josefovi. Žádné poučení, žádné pokyny, co by měl dělat. Maria raději mlčí. Důvěřuje v Boží pomoc a jeho prozíravé vedení. Nechává Josefa dozrát k moudrému postupu, o němž jej poučí sám Bůh. Maria umí trpělivě čekat a není zklamána.

Jak často nejsme schopni svým nejbližším dopřát potřebný čas k dozrání ve víře. Jak jsme daleko od Mariina srdce. Učme se od ní!

P.L.

Liturgický kalendář

květen 2017

1. pondělí	Sv. Josefa, dělníka
2. úterý	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. středa	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
5. pátek	1. pátek v měsíci
6. sobota	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
7. NEDĚLE	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
8. pondělí	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
12. pátek	Svátek Výročí posvěcení katedrály Sv. Nerea a Achillea, mučedníků Sv. Pankráce, mučedníka
13. sobota	Panny Marie Fatimské
14. NEDĚLE	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
16. úterý	Slavnost sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka hlavního patrona Čech a patrona našeho košířského kostela
18. čtvrtek	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
20. sobota	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze Sv. Bernardina Sienského, kněze
21. NEDĚLE	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
22. pondělí	SV. Rity z Cascie, řeholnice

25.čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ doporučený svátek
26.pátek	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
27.sobota	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
28.neděle	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
30.úterý	Sv. Zdislavy
31.středa	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

BIBLICKÁ KATECHEZE

Další biblické katecheze budou v sobotu 6. a 20. května s výkladem 1. Janova listu ve farním sále sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

SCHŮZE FARNÍ RADY

Zasedání farní rady bude v pátek 12. května v domečku u Nejsvětější Trojice.

PĚVECKÝ SBOR

Zájem o další členy pěveckého sboru je stále živý a aktuální. Zkoušky jsou v pondělí od 18.30 hod. v domečku u Nejsvětější Trojice.

POUTNÍ ZÁJEZD

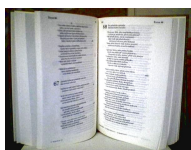
Poutní zájezd do Hejnic, Liberce a na Ještěd se uskuteční v sobotu 27. května. Odjezd účastníků bude od kostela sv. Jana Nep. v 8.00 hod. Cestovné je 200 Kč. Děti do 15 let zdarma. Zájemci se mohou co nejdříve zapsat v sakristii.

NOC KOSTELŮ

Noc kostelů bude v pátek 9. června tak jako v minulých letech ve všech košířských kostelích. Program bude uveden na vývěskách a nyní je již na webu: www.nockostelu.cz.

FARNÍ VÝPRAVA

Farní výprava na posvátná místa Prahy bude v neděli 11. června do kostela sv. Jindřicha a sv. Petra. Sraz účastníků bude před kostelem sv. Jindřicha v 15. hod.

Úmysly Apoštolátu modlitby na květen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámeno sv. Otcem první květnovou nedělí.

Evangelizační úmysl: Křesťané v Africe

Za křesťany v Africe, aby vydávali prorocké svědectví smíření, spravedlnosti a pokoje, a tím napodobovali Ježíšovo milosrdenství.

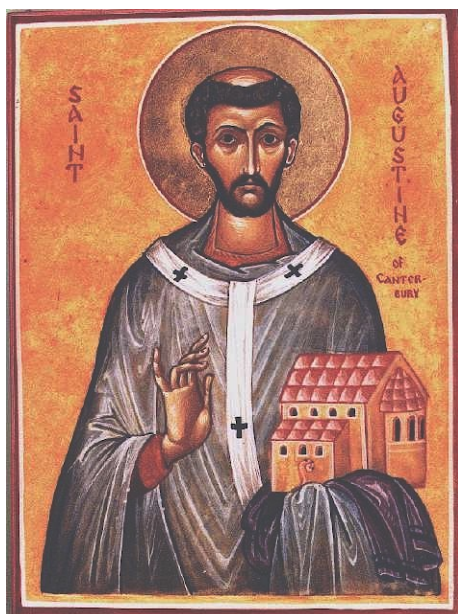
Národní úmysl: Za křesťany, aby jejich život byl skrze konání dobra odpovědí na Boží lásku a neztratil tak svěžest a vůni evangelia (EG, č. 39).

SVATÝ AUGUSTIN Z CANTERBURY, BISKUP – památka 27. května

O mládí a životě sv. Augustina z Canterbury před rokem 596 není nic známo. V roce 596 byl opatem římského benediktinského kláštera sv. Ondřeje na Celiu v Římě. Tehdy ho papež Řehoř Veliký pověřil misijní prací a poslal ho hlásat evangelium do Anglie.

Je dobře si připomenout, že křesťanství se do Británie rozšířilo už za římské nadvlády někdy koncem 2. století. Začátkem 4. století měla Británie několik biskupství. Ale po zániku Římské říše obsadili tuto zem pohanští Anglové a Sasové a křesťanství téměř zaniklo. Zůstalo jen málo věřících ve Skotsku a Walesu.

Augustin se tedy r. 596 spolu se skupinou čtyřiceti mnichů vydal na cestu. Ale pod vlivem zpráv o divokosti a nepřístupnosti obyvatel Británie, které dostali v Galii (dnešní Francie), se vrátili do Říma. Augustin to pověděl papeži, ale ten ho povzbudil, aby neztrácel odvahu a dal mu mnoho doporučujících dopisů pro biskupy a kněze v Galii s prosbou o pomoc. Augustin se tedy vrátil do Galie, přibral si několik kněží a tlumočnicků a pokračoval v cestě. Při cestě Galii také přijal biskupské svěcení. Do Anglie vstoupili o velikonocích r. 597. Přijal ho kentský král Ethelbert, který byl hlavou anglosaské konfederace a sídlil v Canterbury. Jeho manželka, franská princezna Berta, byla křesťanka. Berta při svém příchodu do Anglie přivedla biskupa Liudharda a dala v Canterbury postavit kostel. To byl také asi jeden popud pro papeže, aby poslal do Anglie misionáře.

Král dovolil misionářům působit, ale sám přijal křesťanství až později, když se s vírou podrobněji seznámil a viděl příkladný život hlasatelů evangelia. Pak Augustina velice podporoval, dovolil mu bydlet v jeho paláci. Dal obnovit starý kostel, který se stal katedrálou a dal postavit benediktinský klášter sv. Petra a Pavla, který byl později přejmenován na klášter sv. Augustina. Křesťanství přijalo i mnoho králových spolupracovníků a poddaných.

Když se o Augustinově úspěchu dověděl papež Řehoř, poslal r. 601 další skupinu misionářů. Augustinovi poslal pallium – odznak hodnosti arcibiskupa a jmenoval ho primasem Anglie. Zároveň ho požádal, aby založil dvě arcibiskupství, každé s dvanácti podřízenými biskupstvími. A doporučil mu, aby respektoval domácí kulturu a obyčeje. Jedním arcibiskupstvím se pak stalo Canterbury a za druhé zvolil Augustin York. Tam se ale první biskup usídlil až po Augustinově smrti.

Na žádost Řehoře Velikého se Augustin v letech 602-603 pokusil sjednotit zbytky britských křesťanů s novou anglickou církví, ale neúspěšně. Byly rozdíly v obřadech, různá nedorozumění a hlavně nepřátelství keltských Britů ke germánským Anglosasům.

I když dosáhl Augustin velkých úspěchů a měl vysokou církevní hodnost, žil prostě jako mnich a misionář. Tak i zemřel 26. května v r. 604 nebo 605. Pohřben je v canterburském opatském kostele sv. Petra a Pavla. Církev uctívá Augustina Canterburyjského jako svatého věrozvěsta a apoštola Anglie.

Podle pramenů z Internetu (Ondruš:Blízki Bohu i Ľud'om, Santiebeati, Heiligenlexikon)

MP

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY (VÝBORU PKK) DNE 7. DUBNA 2017

Přítomní: S. Hojek, V. Funda, V. Bobysud a P. Lohelius.

1/ podařilo se opravit část střechy nad sakristií kostela Nejsv. Trojice

2/ byla dokončena úprava hospodářské místnosti – strop se světelnými tělesy

3/ závazné stanovisko na opravu varhan v kostele Nejsvětější Trojice je kvůli prodlení příslušného úřadu opožděno. Další žádost o jeho vydání bude naší farností předložena v příštím roce.

4/ nátěr na pravé vnitřní stěně u vchodu do kostela sv. Jana se loupe. Příčina je zatím neznámá. Bude se zkoumat. Vnější nátěr je bez problému a bude dokončen během tepelně příhodnějších dnů

5/ Poutní výprava do Hejnic se uskuteční v sobotu 27. května. Navrhuje se lepší cenová dostupnost zvláště pro rodiny s dětmi.

6/ Farní táborák bude ve čtvrtek 29. června po bohoslužbě na poděkování za uplynulý školní rok.

Zapsal P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

KŘEST RODINY

Na letošní velikonoční Vigílii přijalo svátost křtu a další iniciační svátosti v kostele sv. Jana Nepomuckého 6 členů jedné rodiny – 5 dospělých a jedna dospívající rodinná příslušnice: otec **Ivan**, dcera **Ivana**, synové **Jan a Martin**, snacha **Zuzana** a vnučka **Klára**. Novokřtenci spolu se svými kmotry zaplnili první dvě kostelní lavice a všichni ostatní v kostele přítomní věřící se radovali z tohoto nového přírůstku farního společenství. Litanie ke všem svatým (součást křestního obřadu) zazpíval pan sbormistr Smola, který řídí smíšený chrámový sbor (rovněž novinka).

Vítáme všechny nově pokřtěné do našeho společenství a vyprošujeme jim, aby Pán provázel jejich nově nastoupené cesty. V modlitbách na ně budeme dále vzpomínat a za ně děkovat.

Košířští farníci

NAROZENINY A JMENINY

— obé slaví v květnu náš obětavý varhaník a zvučný zpěvák v jedné osobě – **pan Jan Plíšek**.

Ze srdce mu blahopřejeme a vyprošujeme jemu i sobě, aby mu náš Pán daroval ještě dlouhá léta, aby mohl svou hrou i zpěvem doprovázet všechny liturgické události, které pravidelně v kostele sv. Jana Nepomuckého slavíme. Pan Plíšek je vždy připraven vypomáhat i v kostele Nejsvětější Trojice a samozřejmě a lehce zvládá i všechny výjimečné úkoly, které jeho služba přináší

Velmi si vážíme jeho skromnosti, pracovitosti a ochoty být vždy připraven ke službě Bohu i lidem.

Za to vše mu děkují jeho

vděční košířští spolufarníci

NAROZENINY

V dubnu oslavil **šedesáté narozeniny** náš věrný, skromný, ochotný a spolehlivý kostelník, zasvěcený průvodce liturgií, „dvorní fotograf“ Farního listu a otec četné rodiny **Ing Václav Funda**. V den jeho narozenin, při společné mši sv. a následném rodinném obědě, bylo ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého opravdu rušno. Všichni „jeho“ nejrůznějších věkových skupin se spolu s ním radovali z daru jeho života a děkovali za něj! Oslavenci i my velmi děkujeme za všechny všestranné služby ve farním společenství obou našich kostelů i za jeho milé úsměvy, kterými své konání doprovází. Přejeme mu i nadále hodně zdraví, lásky a radosti ve službě Bohu i lidem. Pán se mu jistě bohatě odmění!

Vděční košířští farníci

RADOSTNÁ ZPRÁVA

V sobotu 29.dubna si udělí svátost manželství náš redakční kolega, člen Farní rady, věrný ministrant u sv. Jana Nep., organizátor Noci kostelů v našich třech kostelích, průvodce tříkrálových koledníků, excelentní trubač etc.

Václav Dráb a jeho snoubenka **Barbora Brázdová**.

Svatební obřad se bude konat v kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů na Chlumku v Luži. Na místo vyšleme své zvědy s fotoaparáty a s našimi čtenáři se podělíme o dokumentační foto v červnovém čísle KFL.

Oběma snoubencům přejeme hezké počasí ke svatebnímu obřadu a veselici, hlavně však hojnost Božího požehnání, spoustu lásky, radosti a nezbytné tolerance pro společnou životní cestu a samozřejmě i nějaké to potomstvo nejen pro

obveselení, ale i pro praktickou ukázkou pedagogických schopností, které úspěšně prokazuje Barčinka ve svém povolání a Václav se bude musit teprve naučit.

Boží pomoc a ochranu jim vyprošují a spolu s nimi se z jejich lásky radují

Košířští farníci

STÉ VÝROČÍ FÁTIMY

Dne 13.května letošního roku si připomínáme sté výročí zjevení P. Marie ve Fátimě. Je nám tak dána příležitost, abychom zhodnotili, jak jsme přijali Boží poselství OBĚTI, POKÁNÍ, SMÍRU ZA HRÍCHY, ZASVĚCENÍ, které předala Boží Matka třem malým pasáčkům a posléze i celému lidstvu. Je na každém z nás, zda se tato výzva dotkne našich duší, našich srdcí, jak ji přijmeme za svou a zda se stane programem, vodítkem v našem duchovním životě. O poselství a jednotlivých zjeveních P. Marie jsme psali v nedávné minulosti. Dnes se zaměříme na zasvěcení světa a Ruska Mariinu Srdci - a Boží odpověď.

Píše se rok 1917. Papež Benedikt XV. vícekrát usiluje o dosažení míru v 1. světové válce, leč bezvýsledně. Dne 5.5. t. r. vyzývá Matku Boží o mír a nařizuje, aby se do loretánských litaní vložila prosba: Královno míru, oroduj za nás! Nebe odpovídá: o 8 dní později. Dne 13.května se poprvé zjevuje Panna Maria třem pasáčkům - Lucii, Františkovi a Hyacintě v portugalské Fátimě.

Během 2. světové války přistoupí papež Pius XII. k zasvěcení Církve, světa a zvláštním nepřímým způsobem Ruska, Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, jak k tomu Maria ve Fátimě vyzývala. Učiní tak ve svém rádiovém poselství do Fátimy dne 31.10.1942 na závěr jubilejního roku - 25.výročí fátimského zjevení. Opakuje to o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie, dne 8.12. t. r. ve svatopetrské

bazilice v Římě. I zde je reakce nebe okamžitá: německá armáda na konci r.1942 utrží významné porážky a dochází ke zvratu 2.světové války.

V době studené války, kdy mnohé národy trpí pod jhem bolševického komunismu, papež Pius XII.

V papežově soukromé kapli ve Vatikánu

publikuje 7.7.1952 svůj apoštolský list *Sacro vergente anno*, adresovaný národům Ruska. V něm také Rusko zasvěcuje Neposkvrněnému Srdci P. Marie. Také v tomto případě nebe nedává na sebe dlouho čekat: 5.3.1953 nenadále umírá Stalin.

Po atentátu na sv. Jana Pavla II. tento papež hned následujícího roku 1982 putuje do Fátimy, aby Panně Marii poděkoval a chce dostat jejím výzvám. Dne 25.3.1984, ve spojení s biskupy celého světa, přistoupí k ZASVĚCENÍ SVĚTA a zvláštním nepřímým způsobem RUSKA, NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI P. MARIE. O 50 dní později, 13.5.1984, v Severomorsku vypukne požár a exploze zničí sovětský jaderný arzenál a je tak zabráněno jaderné válce.

I my, jednotlivci nebo duchovní společenství, můžeme svým zasvěcením se Neposkvrněnému Srdci P. Marie, obětmi a prosbami přispívat k záchraně světa, míru na zemi a věčné spáse lidí. Přispíváme tak i k naplnění příslibu: NAKONEC MÉ NEPOSKVRNĚNÉ SRDCE ZVÍTĚZÍ!

M.Val.

Hlavní zásvětná modlitba k Matce Boží

Panno Maria, Matko Boží, zasvěcuji se Tvému Neposkvrněnému Srdci se vším, co jsem a co mám. Přijmi mě pod svou mateřskou ochranu! Uchraň mě ode všech nebezpečí. Pomáhej mi přemáhat pokušení, která mě svádějí ke zlému, abych si zachoval čistotu duše i těla. Tvé Neposkvrněné Srdce ať je mým útočištěm a cestou, která mne vede k Bohu.

Vypros mi milost, abych se z lásky k Ježíši často modlil a obětoval za obrácení hříšníků a na smír hříchů proti Tvému Neposkvrněnému Srdci. Ve spojení s Tebou chci žít v dokonalé oddanosti Nejsvětější Trojici.

V ni věřím, jí se klaním a ji miluji. AMEN

Pramen: PhDr. Štěpán Maria Filip OP: Nebe vždy odpoví

Prof.Martin Weis: Mariina ochranná ruka v dějinách 20.století

PRAŽŠTÍ ARCIBISKUPOVÉ

33. část

Václav Leopold Chlumčanský z Přestavlk a Chlumčan (nar. 15. listopad 1749, Hoštice – zem. 14. červen 1830, Praha) byl v pořadí již 23. pražským arcibiskupem. Narodil se do starého vladyckého rodu Chlumčanských z Chlumčan, který byl známý již z počátků 13. století. Václav Leopold začal svá studia v premonstrátském gymnáziu v Německém Brodě. Po absolvování gymnázia odešel roku 1765 do jezuitského semináře v Praze. Bakalářský titul z filosofie a teologie získal roku 1771 a roku 1772 byl vysvěcen na kněze. Jeho prvním kněžským působištěm se stal Klášterec nad Ohří. Záhy si získal pověst mírného a bezúhonného člověka a zároveň vynikajícího kazatele. V roce 1779 byl přeložen do Děčína, kde se stal děkanem. Téhož roku byl jmenován kanovníkem svatovítské kapituly a arcibiskup Příchovský jej posléze jmenoval arcijáhmem této kapituly. Václav Leopold se ukázal jako velice schopný člověk, a tak byl 19. září 1796 ustanoven generálním vikářem Pražské arcidiecéze. Během svých častých vizitací arcidiecéze získal dokonalý přehled o její správě, což se mu později velmi hodilo. Po uprázdění litoměřického biskupského stolce byl Václav Leopold dne 16. října 1801 jmenován

litoměřickým biskupem. V době Napoleonských válek, které se dotkly i Českých zemí, se staral o raněné vojáky. Během svého působení se postaral o rozšíření litoměřického semináře a zkvalitnění výuky na něm. Velmi se staral o školy. Nechával je renovovat a staral se o materiální zajištění tamějších učitelů. V litoměřickém semináři se v roce 1804, na popud biskupa Václava Leopolda, začala vyučovat čeština. Byla to první škola v Zemích koruny české, na níž se vyučovala češtinu. Biskup Václav Leopold stál u zrodu „Časopisu pro katolické duchovenstvo“, prvního katolického časopisu na našem území, a zároveň jej finančně podporoval. V roce 1814 mu bylo císařem nabídnuto místo arcibiskupa ve Lvově, což Václav Leopold odmítl s tím, že neumí polsky. Krátce na to byl císařem jmenován pražským arcibiskupem a 3. května 1814 byl slavnostně intronizován. Během svého působení na pražském arcibiskupském stolci proslul velkou péčí o chudé. Ihned po svém nástupu rozdál chudým 16 tisíc zlatých ze svých příjmů. V roce 1817 věnoval arcidiecézi dalších 20 tisíc zlatých ze svých statků na pomoc chudým. Po založení Národního muzea, tehdy Zemského muzea, věnoval na provoz 8 tisíc zlatých. Kromě finančních dotací věnoval arcibiskup Václav Leopold muzeu i značnou část své pozůstalosti. Mezi těmito dary bylo značné množství prvotisků, soukromých rukopisů, ale i vzácných děl z rudolfínské doby, jako například spisy magistra Kellyho. I nadále podporoval školství. Uvědomoval si, že pokrok ve vědě a technice bude čím dál tím rychlejší a pro rozvoj společnosti důležitý. Jako první zakládá tzv. reálky, nový typ škol, na kterých se vedle technických oborů vyučovaly i jazyky. Současně se snažil o zkvalitnění výuky v arcidiecézním semináři, kde začal platit nového představeného. Financoval rovněž stavbu pražského řetězového mostu přes Vltavu, a platil studijní stipendia nemajetným studentům. Zemřel po těžké nemoci 14. června 1830 ve věku 81 let. Pochován byl ve Svatovítské katedrále v kapli hrabat Kinských.

J.Vaš.

Literatura:

BARTŮŇEK, Václav, ed. *900 let Litoměřické kapituly*. Praha:

Ústřední církevní nakladatelství, 1959.

MACEK, Jaroslav. *Biskupství litoměřické: [biskupové a osudy litoměřické diecéze 1655-2005]*.

Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2005.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

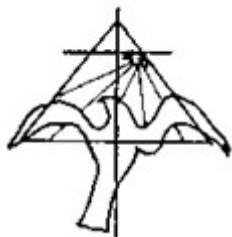
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

ČERVEN

SRDCE JEŽÍŠOVO – PLANOUcí VÝHNI LÁSKY!

V minulém farním listě na měsíc květen jsme sledovali souvislost Velepísně lásky apoštola Pavla ve vztahu k Panně Marii na pozadí myšlenek papežské exhortace *Amoris Laetitia*. Po mariánském měsíci máji následuje měsíc zasvěcený Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu. V litaniích k Božskému srdci Páně se ozývá invokace: „Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky, smiluj se nad námi! Sledujme tedy, jak se zrcadlí tato Ježíšova láska v dalším pokračování Pavlovy Velepísně!

Pravá láska se projevuje vlídností.

„Milovat také znamená být vlídný, a to je smysl výrazu *aschemonei*. Chce říct, že láska nejedná hrubě, nezdvořile, není tvrdá v jednání. Její činnosti, slova a gesta jsou příjemná, a ne nevlídná a strohá. Oškliví si působit druhým utrpení. Zdvořilost „je škola vnímavosti a nezištnosti“, která od člověka vyžaduje, aby „zušlechťoval svou mysl a své smysly, učil se naslouchat, mluvit a v určitých chvílích mlčet“. (Octavio Paz, *La ilama doble*, Barcelona 1993, 35.) Vlídnot není jeden ze stylů, který by si křesťan mohl zvolit nebo odmítnout: je to nezadatelný požadavek lásky, a proto „každý člověk je povinen být vlídný k těm, kteří žijí kolem

něho“. (Sv. Tomáš Akvinský, *Summa Theologiae* II-II, q. 114, a. 2, ad 1.) Každodenní „vstupování do života druhého, byť je součástí našeho života, vyžaduje jemnost nevnučujícího se postoje, který obnovuje důvěru a úctu. A čím je láska důvěrnější a hlubší, tím víc vyžaduje úctu ke svobodě a schopnost čekat, až druhý otevře dveře svého srdce.“ (AL 99)

V našem srdci je často napětí, nervozita, netrpělivost. Jsme uspěchaní, máme často dojem, že nás někdo zdržuje, rádi bychom se jej rychle zbavili a šli za svými zájmy nebo povinnostmi. Místo, abychom se zdvořile omluvili, že se v dané chvíli musíme odebrat jinam, stavíme se k druhým stroze a s mrzutostí. Papež Jan XXIII. se každé ráno modlil: „Bože, dej, ať ze mě není mrzout, ať jednám laskavě a srdečně!“ Nevlídnot je doprovodným jevem naší nedostatečné pozornosti vůči druhým, vůči konkrétnímu člověku, který je v naší blízkosti a který by měl naopak cítit, že teď jsme tu jen a jen pro něho a chceme ho naplno vnímat celou svou osobností.

„Aby byl člověk připraven k pravému setkání s druhým, musí na něj hledět vlídným pohledem. Toho není schopen, pokud v něm převládá pesimismus, který vyhledává nedostatky a chyby druhých, možná jako kompenzování svých komplexů. Vlídnot pohled nám umožní

nezdržovat se příliš u toho, v čem je druhý omezen, a s touto tolerancí můžeme pracovat na společném díle, třebaže jsme rozdílní. Vlídlná láska buduje svazky, pěstuje vztahy, vytváří nové sítě integrace a spřádá pevná společenská vlákna. Tak chrání sebe samu, neboť bez smyslu pro sounáležitost nemůžeme podporovat službu druhým, protože pak bude každý hledat jen svoje vlastní výhody. Takovým způsobem není možné spolu žít. Antisociální člověk si myslí, že druzí jsou tu proto, aby uspokojovali jeho potřeby, a když to dělají, plní si tím jen svou povinnost. Není tu tedy žádný prostor pro vlídnost lásky a její projevy. Kdo miluje, je schopen říkat druhým slova, která dodávají chuť, povzbuzují, posilují, utěšují, podněcují. Podívejme se například, co říkal lidem Ježíš: „Bud' dobré mysli, synu!“ (Mt 9,23), „Jak veliká je tvá víra!“ (Mt 15,28), „Vstaň!“ (Mk 5,41), „Jdi v pokoji!“ (Lk 7,50), „Nebojte se!“ (Mt 14,27). Tato slova neponižují, nezarmucují, nepopuzují, neopovrhují druhým. V rodině je třeba se učit tomuto Ježíšovu vlídnému způsobu řeči. (AL 100)

Jak blahodárně může zapůsobit vlídné slovo! Jedna studentka hned v prvním ročníku vysoké školy otěhotněla mimo manželství. Byla pod velkým tlakem v osobních obavách nezakotvenosti a nejistoty i pod nápoem okolí, které ji jednoznačně radilo potrat. Před návštěvou lékaře už byla rozhodnuta, že si dítě nechá vzít. On ji však ve vlídném rozhovoru řekl: „Z vás by byla krásná maminka.“ Tato slova změnila její rozhodnutí ve prospěch života. Později se vdala a měla ještě další dítě. Jak málo někdy stačí a všechno se obrátí jiným směrem.

I když se dopustíme nějakého vážného pochybení, nebojme se nacházet pomoc ve svátosti smíření. Dobrý zpovědník nás nikdy nebude kárat nebo peskovat, ale povzbudí nás ve stylu milujícího Pána Ježíše, který nepřišel povolát spravedlivé, ale hříšníky. Dává hojivou mast na naše bolavé srdce, planoucí výhni lásky svého srdce spálí špinavý plevel našich vin.

V našem postoji k chybučím je také jistě účinnější plástev než sud octa.

„Několikrát jsme řekli, že abychom mohli milovat druhé, musíme nejprve milovat sebe. Jenomže tento hymnus na lásku prohlašuje, že láska „nemyslí jen a jen na sebe“ anebo že „nehledá svůj prospěch“. Tento výraz se používá také v dalším textu: „Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých“ (Fil 2,4). Podle takového jasného prohlášení Písma nesmíme upřednostňovat lásku k sobě, jako by byla vznešenější než darování sebe druhým. Určité upřednostňování lásky k sobě může být chápáno jenom jako psychologická podmínka, protože platí, že kdo není schopen lásky k sobě, těžko dokáže milovat druhé: „Kdo je zlý k sobě, ke komu bude dobrý? Není nikdo horší než ten, kdo sám sobě nepřeje“ (Sir 14,5-6). (AL 101)

„Ale Tomáš Akvinský vysvětluje, že „lásce je vlastněnější chtít milovat než chtít být milován“ a že přece „matky, které milují nejvíc, se snaží víc milovat než být milovány.“ (Summa Theologiae II-II, q. 27, a. 1 ad 2.) Proto láska může převyšovat požadavky spravedlnosti a nezištně se rozlévat „a nic nečekat nazpět“ (Lk 6,35), a tak může dosáhnout až nejvyššího stupně, kterým je „dát život“ za druhé (Jan 15, 13). Je vůbec taková velkodušnost, která nás vede dávat nezištně, včetně vlastního života, ve skutečnosti možná? Určitě je možná, protože Pán ji v evangeliu žádá: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte“ (Mt 10,8).“ (AL 102)

„Božské srdce Ježíšovo, nauč nás milovat tak, jak miluješ Ty! Ať se dokážeme odpoutat od požadavků a tužeb našeho často do sebe zahleděného já! Ať zdravým způsobem máme rádi sebe, abychom uměli co nejlépe milovat druhé! Ať jen a jen nevyhledáváme a nečekáme lásku od ostatních, ale zkoumáme cestu k jejich skutečnému dobru! Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky, smiluj se nad námi!“

P.L.

Liturgický kalendář

červen 2017

1. čtvrtek	Památka sv. Justina, mučedníka
2. pátek	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků První pátek v měsíci
3. sobota	Památka sv. Karla Lwagy a druhů, mučedníků
4. NEDĚLE	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
6. úterý	Slavnost sv. Norberta, biskupa a zakladatele řádu premonstrátů
8. čtvrtek	Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
9. pátek	Sv. Efréma, jáhna a učitele církve
11. NEDĚLE	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
13. úterý	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. čtvrtek	Sv. Víta, mučedníka
18. NEDĚLE	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
19. pondělí	Sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
21. středa	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22. čtvrtek	Sv. Paulína Nolánského, biskupa Sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
23. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
24. sobota	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
25. NEDĚLE	12. neděle v mezidobí
27. úterý	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28. středa	Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. čtvrtek	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ
30. pátek	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s výkladem 1. listu sv. apoštola Jana podle sv. Augustina budou v sobotu **3. a 17. června** ve farním sále sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Návštěva biskupa Václava Malého u nás ve farnosti

Ve čtvrtek **8. června** se koná kanonická vizitace naší farnosti pod vedením biskupa Václava Malého, který bude slavit večerní mši sv. v 17.30 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého. **Prosíme farníky o hojnou účast.**

Noc kostelů

Noc kostelů s programem ve všech košířských kostelích bude v pátek **9. června**.

Výprava na posvátná místa Prahy

Výprava na posvátná místa Prahy bude v neděli **11. června** do kostela sv. Jindřicha a sv. Petra. Sraz účastníků bude v 15.00 hod. před kostelem sv. Jindřicha v Jindřišské ulici.

Děkovná bohoslužba na závěr školního roku

Děkovná bohoslužba s následným farním ohnivákem bude ve čtvrtek **15. června od 17.30 hod.**

Schůze farní rady

Schůze farní rady – VPKK – bude v pátek **16. června** v domečku.

20 let kněžské služby

V sobotu **17.6.2017** v kostele sv. Jana Nepomuckého poděkuje při mši sv. náš košířský rodák Mgr. Ing. Jan Dlouhý za 20 let kněžské služby. Přijďme v hojném počtu poděkovat s ním.

POZOR – DŮLEŽITÉ SDĚLENÍ – ZMĚNA V ZAČÁTKU BOHOSLUŽEB!!!

O slavnosti sv. Petra a Pavla, apoštolů 29. června začne mše sv. už v 17.00 hod.

Úmysly Apoštolátu modlitby na červen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámeno sv. Otcem první červnovou nedělí.

Všeobecný úmysl: Zastavení obchodu se zbraněmi

Za představitele národů, aby se dohodli na rozhodnutích ukončujících obchod se zbraněmi, které jsou příčinou mnoha nevinných obětí.

Národní úmysl: Za naše biskupy, aby vždy podporovali misijní společenství a usilovali tak o ideál prvních křesťanských společenství, ve kterých věřící měli jedno srdce a jednu duši (EG, č. 31).

Svatý Paulín Nolánský, biskup – památka 22. června

Svatý Paulín Nolánský (též Paulín z Noly) se narodil okolo roku 353 v Burdigale v Galii (nynější Bordeaux ve Francii). Jeho otec byl vysokým římským úředníkem a měl velký majetek. Paulín získal ve svém rodném městě rozsáhlé vzdělání pod vedením pohanského literáta Ausonia.

V létech 381–383 byl Paulín guvernérem v jihoitalské provincii Kampánie (hlavním městem je Neapol). Tehdy byl ještě pohan. Při úřední činnosti v jižní Itálii na něj velice zapůsobilo uctívání svatého mučedníka Felixe v městě Nole. S křesťanstvím se pak asi seznámil blíže v Miláně u sv. Ambrože a křest pak přijal ve svém rodném kraji od biskupa Delfína z Bordeaux.

Po návratu do Galie cestoval Paulín do Španělska, kde se roku 385 oženil s křesťankou Terazií. Přivedl si ji do Galie a žili pak na venkovském sídle. Brzy nato se Paulín rozešel se svým učitelem Ausoniem, který mu vyčítal jeho přijetí křesťanství. Ale na manželský pár přišly vážné životní zkoušky. Paulínovi zahynul bratr a chlapec, který se manželům po delším čase narodil, zemřel ve věku jednoho týdne. Manželé se rozhodli žít v manželské zdrženlivosti a ve službě Bohu a v dobročinnosti. Majetek v Galii prodali, odešli do Španělska, kde začali žít svůj neobvyklý, takřka mnišský život. Jejich zbožnost zapůsobila na barcelonské věřící tak, že přinutili učeného a ctnostného Paulína, aby přijal kněžské svěcení.

Paulín si vymínil, že nebude muset zůstat ve Španělsku. Stále v něm byla touha vést zasvěcený život v blízkosti hrobu jeho oblíbeného patrona sv. Felixe. A tak za rok po vysvěcení na kněze byli již zbožní manželé v Nole. Tam se k nim přidalo více přátel a vzniklo asketicko-dobročinné bratrstvo, které žilo v chudobě, pokoře a společné modlitbě. Paulín se dělil se svými společníky a chudými o vše, co měl.

Někdy kolem roku 410 byl vysvěcen na nolského biskupa. V té době pustošili Gótové pod vedením Alaricha Itálii. Paulín se snažil zmírnit bídu chudých, která vpádem Gótů vznikla. Pravděpodobně kolem doby jeho biskupského svěcení zemřela i jeho manželka.

Paulín zemřel 22. června 431 v přítomnosti duchovenstva a biskupů ze sousedních diecézí. Byl pochován v Nole u hrobu sv. Felixe. Kolem r. 1000 jeho ostatky byly přeneseny do kostela sv. Bartoloměje na Tiberském ostrově v Římě. Ale r. 1908 papež Pius X. nařídil, aby se cenné relikvie vrátily do Noly na místo Paulínova požehnaného působení.

Svatý Paulín nenapsal teologická pojednání, ale jeho básně a bohatá korespondence oplývají žitou teologií, proniknutou Božím Slovem, které neustále zpytoval jako světlo života. Vysvítá tu zejména smysl pro Církev jako tajemství jednoty. Společenství prožíval především jako výrazně duchovní přátelství. Jeho život známe ze zachovaných dopisů, které posílal svým významným současníkům (Sulpiciovi, Severovi, Ausoniov, sv. Ambrožovi, sv. Augustinovi, sv. Jeronýmovi, sv. Melánii a dalším) a z dopisů, které psali tito významní přátelé jemu. Byl to výjimečně ušlechtilý člověk a významný Boží služebník.

Svědectví svatého Paulína z Noly nám pomáhá vnímat Církev, jak nám ji představuje 2. vatikánský koncil, jako svátost vnitřního spojení s Bohem a tím jednotu nás všech a nakonec jednotu celého lidstva (srov. *Lumen gentium*, 1).

MP

Podle R. Ondruše: Blízki Bohu i lud'om,

RaVat: Generální audience Benedikta XVI r. 2007, Prameny z Internetu: Santiebeati, Heiligenlexikon.

Zápis ze schůze farní rady – SPKK ze dne 19.5.2017

Přítomní: V. Bobysud, V. Funda, S. Hojek, E. Horáková a P. Lohelius

1/ Oprava vyvýšené západní stěny. Další část „kabátu“ kostela sv. Jana Nepomuckého bude nutno opravit během příštího roku, protože jinak bude brzy v havarijním stavu. Projekt na celý plášť kostela zaručí závazné stanovisko, které již nebude třeba žádat na jednotlivé části.

2/ Oprava varhan kostela Nejsvětější Trojice se zdržela kvůli dosud nedodanému závaznému stanovisku z úřadu Památkové péče. Pokud bude jeho urgence úspěšná, bude oprava zahájena příští rok.

3/ V letošním roce bude dokončena úprava schodů na kůr kostela Nejsvětější Trojice a také se provede výměna tří havarijních schodů na kazatelnu.

4/ Žádné další opravy se již v tomto roce konat nebudou. Je třeba šetřit finanční prostředky na příští rok.

5/ V neděli 11. června v 10.00 hod. se ve farním sále kostela sv. Jana Nep. uskuteční valná hromada Spolku Přátel košířských kostelů. Bude přednesena výroční zpráva, po níž bude příležitost k debatě. Bude také k nahlédnutí předložen Rozsudek Nejvyššího soudu ČR, kterým bylo potvrzeno vlastnictví pozemku 2/1 před kostelem sv. Jana Nep. ve prospěch farnosti. Povzbuzujeme k co největší účasti členů našeho spolku!

6/ V neděli 11. června se odpoledne uskuteční farní výprava do kostela sv. Jindřicha a sv. Petra. Sraz účastníků bude před kostelem sv. Jindřicha v 15.00 hod.

7/ Ve čtvrtek 8. června se koná kanonická vizitace naší farnosti pod vedením biskupa Václava Malého, který bude slavit večerní mši sv. v 17.30 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého. Potom si přeje setkat s našimi farníky, zvláště s farní a ekonomickou radou. I když bude všední den, hojnější účast na bohoslužbě bude jistě vítána!

8/ Poslední farní akcí před prázdninami bude děkovná mše sv. 15.6.2017 v 17.30 hod. na závěr školního roku s následným farním ohnivákem (táborákem) na louce před kostelem sv. Jana Nep.

Zapsal P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

KŘEST

Rodiče Lenka a Michal Šestákovi přinesli v neděli 7.5.2017 do kostela sv. Jana Nepomuckého ke křtu svého syna Josefa, nar.6.1.2017. Doprovodila je i Josífkova sestřička Ivuška.

Přejeme malému novokřtenci i celé rodině hodně radosti, lásky a hojnost Božího požehnání.

POUŤ V KOŠÍŘÍCH

Jako každým rokem i letos se konala v den svátku sv. Jana Nepomuckého v jemu zasvěceném kostele v Košířích *Svatojánská pouť*.

Slavnostní mši sv. sloužil jako hlavní celebrant a kazatel, spolu s naším otcem Loheliem, jeho spolubratr *P. Daniel Jeník, O.Praem.*, z nedalekých Řep.

Zdůraznil, že i my bychom měli umět vystihnout čas, kdy je dobré mlčet a čas, kdy je důležité rázně a nebojácně promluvit. Velmi mu za jeho službu děkujeme! Po mši sv. následovaly litanie ke sv. Janu Nepomuckému a žehnání relikviářem s jeho ostatky.

Počasí bylo velmi příznivé a tak následující agapé, které připravily naše umné a obětavé farnice, proběhlo ve velmi srdečné a uvolněné atmosféře v prostorách před kostelem. Všem jim jménem poutníků velmi děkujeme!

Svatý Jene Nepomucký, oroduj za nás!

SVATBA

Děkujeme košířským farníkům za jejich přímluvy a modlitby. Děkujeme těm, kteří se zúčastnili, pomohli nám s posvatebním úklidem a děkujeme také za svatební dary.

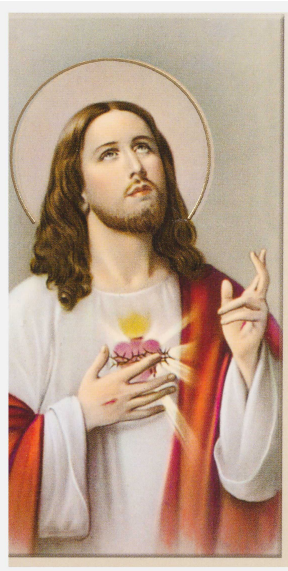
NOVOMANŽELÉ DRÁBOVI

ROZJÍMÁNÍ O OBĚTI BOŽSKÉHO SRDCE A V EUCHARISTII

V březnovém čísle farního listu jsme se věnovali rozjímání o oběti Ježíše v době postní, které navazovalo na slavnost Obětování Páně v chrámě. Dnes budeme pokračovat - a to v rozjímání o oběti Božského Srdce a Eucharistie. Měsíc červen je totiž věnován právě Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a slavnosti Těla a Krve Kristovy.

Zákonem lidského srdce je láska a zákonem velké lásky je OBĚŤ. Kdo miluje, obětuje. Velikost oběti prozrazuje sílu a velikost lásky, vznešenost srdce, důstojnost člověka. V tomto světle nutno pochopit, jak nás miluje Srdce Ježíšovo. Jestli láska Ježíšova byla bez míry, musel se také Ježíš bez míry obětovat. Poslední slova tohoto důkazu jsou napsána před zraky všeho světa písmeny tak velikými a tak krvavými, že je může přechít i slepý od narození. Tato oběť již byla chtěna a přinášena již dávno před Kalvárií - žářem oběti plápolá Jeho Srdce už od věčnosti. Plameny této oběti prožehly jej při příchodu na svět a poslední strávily jej při jeho smrti. Ježíš nás miloval více než svůj život, neboť jej obětoval za nás. Ale Ježíš chtěl ve své oběti pokračovat na našich oltářích, které jsou jeho Golgotou.

OBĚŤ EUCHARISTICKÁ - znamená obnovování oběti kříže. Velký Pátek pokračuje, Ježíš se dále obětuje, i když tajemným, nekrvavým způsobem na našich oltářích. V každém kalichu, v němž bylo proměněno víno, září krev Srdce Ježíšova, na každé paténě, na níž byla položena proměněná bílá hostie, chvěje se milující Srdce Kristovo. Ježíš je zde přítel ke způsobům chleba a vína, je určen stát se duchovní stravou věřících a ztratit i tuto svou svátostnou existenci. To dokáže jen láska nestvořená - "Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, zůstává ve mně a já v něm". Tak se stává pokrmem našich duší a též chce,

abychom se ztotožnili s Ním. Když přijímáme eucharistii, přeměňuje nás Kristus v sebe, chce, abychom žili Jeho božským životem.

Ten, jenž zničil naše okovy, sám se zatěžuje pouty a od poslední večeře zůstává naším vězněm. Zelený čtvrtek je začátek této trvalé lásky, v níž Ježí - Eucharistie zůstává HOSTEM SVATOSTÁNKŮ, našich srdcí, našich duší. A tato svátost lásky bude trvat, dokud poslední Hostie se nerozplyne v srdci posledního přijímajícího.

Svatostánek - to je Jeho nazaretský příbytek, kde žije skryt a v mlčení, modlí se za spásu světa. Svatostánek - to je Bethanie, kam Spasitel spěchal, aby své přátele potěšil. Svatostánek - to je Jeho Svatá země, kde koná zázraky, uzdravuje, křísí mrtvé. Svatostánek - to je Getsemanská zahrada, kde Ježíš prožívá svou bolestnou agonií v nesmírné opuštěnosti. Svatostánek - to je Jeho Kalvárie, kde se denně obětuje tisíckrát a Jeho slova jsou stále stejná jako tenkrát v Palestině. Tak prostá, vznešená, tak láskyhodná.

Eucharistické Srdce Ježíšovo, budiž v oltářní svátosti svatostí a nebem duší. Pane, ty zvítězíš svatým přijímáním. Budeš na zemi vládnout laskavou všemohoucností Hostie. Pak znovu získáš srdce lidí, milujíc je až k smrti kříže. Bud' králem svých svatých a lidských srdcí. Ať ze všech končin země, národů, rodin i jednotlivců zaznívá: Chvála Srdci Ježíšovu, jímž nám byla získána spása!

M.Val.

Pražští arcibiskupové - 34.část

Alois Josef Krakovský z Kolovrat (21. ledna 1759 Praha – 28. března 1833 Praha) byl dvacátým čtvrtým arcibiskupem pražským. Pocházel ze starého šlechtického rodu Kolovratů. Vystudoval pražské jezuitské gymnázium a po jeho ukončení nastoupil do pražského semináře. Doktorát z teologie a vysvěcení na kněze získal až po studiích v Římě (1776 – 1781). Roku 1783 se stal proboštem kroměřížské kapituly a o tři roky později se stal olomouckým kanovníkem. Od roku 1818 byl biskupem královéhradeckým. Tato funkce jej předurčovala k tomu, aby se stal nástupcem pražského arcibiskupa. Jako královéhradecký biskup rozhodl roku 1816, aby se přednášky z českého jazyka a literatury staly

v královéhradeckém semináři povinnými pro všechny čtyři ročníky bohosloveckého studia a byla pro ně zřízena profesura. V roce 1830 se jeho přispěním královéhradecký kněžský seminář oddělil od pražského a osamostatnil se. Za jeho biskupského působení mělo v roce 1824 biskupské panství rozlohu 2.672 ha půdy. Roku 1825 byl v empírovém slohu přestavěn zámek Skály u Police nad Metují. Ještě předtím byl od roku 1800 direktorem pražského semináře. Císař František I. jej jmenoval roku 1830 pražským arcibiskupem, ale Alois na tomto postu vydržel pouhé tři roky. Umírá v Praze, kde je také pochován.

Jeho hraběcí milost Ondřej Alois hrabě Ankwicze ze Skarbek – Poslavice (22. června 1777 Krakov – 26. března 1838 Praha) byl dvacátý pátý pražský arcibiskup a též třináctý primas český. Narodil se do rodiny polské velkostatkářské šlechty. Po smrti svých rodičů byl vychováván vídeňským biskupem Zikmundem z Hohenwartu. Ve Vídni a Krakově studoval práva a teologii a v Krakově poté získal doktorát. Roku 1810 byl vysvěcen na kněze a stal se sídelním olomouckým kanovníkem. Od olomouckého arcibiskupa byl pověřen vedením diecézního teologického studia. V letech 1814-1833 byl Lvovským arcibiskupem. Do historie arcidiecéze se zapsal jako energetický manažer uvědomělé kázně duchovenstva a rozvoje liturgické bohoslužby. Staral se o vzdělání lidu. Jako politik se přiklíněl k politice domu Habsburského. V roce 1817 získal od rakouského císaře titul primase Galicie a Lodoměrska (pro sebe a další Lvovské arcibiskupy). V letech 1817-1818 zastával funkci rektora Lvovské univerzity. Zakoupil také pozemek pro divadlo ve Lvově (dnešní Národní akademické ukrajinské divadlo). Dne 30. září 1833 byl uveden do funkce 25. pražského arcibiskupa a stal se 13. primasem českým. Sám svědomitý při plnění povinností, vyžadoval svědomitost také od kněžstva. Dbal o celkovou vzdělanost obyvatelstva zakládáním škol. V roce 1835 schválil založení Dědictví sv. Jana Nepomuckého. Dne 7. září 1836 byl jedním hlavních aktérů poslední korunovace českého krále. Byl posledním arcibiskupem pražským, který vložil českou svatováclavskou královskou korunu na hlavu českého krále. Tím byl Ferdinand V. Dobrotivý z habsbursko-lotrinské dynastie (*19.4.1793 Vídeň – †29.6.1875 Praha). Ten byl jako rakouský císař Ferdinandem I. a českým, stejně jako uherským králem, Ferdinandem V. Arcibiskup Ondřej umírá 26. března 1838 a je pohřben spolu s dalšími jeho předchůdci i následovníky ve staré arcibiskupské kapli v chrámu svatého Víta, Václava a Vojtěcha.

J. Vaš.

Literatura: Kettner Jiří, Dějiny pražské arcidiecéze v datech, Praha, Zvon 1993.

<http://www.kolowrat.cz/cs/alouis-josef-hrabe-krakowsky-z-kolowrat>

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

ČERVENEC – SRPEN

POSLÁNÍ BEZ DOVOLENÉ

Jednoho kněze se ptali farníci, proč si nikdy nebere dovolenou. Odpověděl, že ani Pán Ježíš neměl žádnou dovolenou. Je to tak? Název dovolená je odvozen od slova dovolit. Souvisí se stavem zaměstnance, který si od zaměstnavatele musí vyžádat dovolení pro určitou dobu odpočinku od pracovních povinností. Praxe je různá. Délka dovolené i forma žádosti se liší. Princip je stejný. Zaměstnání není žádný holubník. Člověk není stroj, i když i stroj se musí pravidelně vypínat a ošetřovat.

Pán Ježíš pracoval v tesařské dílně pod vedením sv. Josefa, pěstouna Páně. Jaké byly jejich pracovní vztahy? Jistě výborné. Kristus byl naprosto podřízen Josefovi. Nechodil pozdě do práce, nezahálel, plnil si svěřené úkoly poctivě a pečlivě. Určitě si však také vybral čas na odpočinek, protože nepracoval jako robot, i když tomu neříkali dovolená.

Během své veřejné činnosti podstupoval velmi náročné výkony. Na odpočinek moc času nezbývalo. Lidé k němu byli přitahováni ve velké míře a hledali u něho odpočinek nikoliv však fyzický, ale duchovní a mravní. On odpouští hříchy, které tíží duši jako balvan. On odlehčuje srdce člověka světlem své pravdy, probouzí naději v nebeskou blaženost, utěšuje neklidné srdce, na které doléhá světská nespravedlnost a mnoha dalšími způsoby přináší odpočinek.

I v této tříleté vypjaté době spasitelného působení musel jako člověk také někdy odpočívat. Vyzývá i své učedníky, aby odešli na osamělé místo a tam si odpočinuli. Tento odpočinek však neznamenal zahálku. Pán se jistě v této době modlil a vedl k tomu i své věrné. Modlitba odpočinek neruší a odpočinek modlitbu

nevylučuje. Mohl by se jinak zvrhnout v nudu. Modlitba je stálým úkolem a posláním církve. Společenství Kristových učedníků je bez modlitby nemyslitelné stejně jako ryba bez vody.

Jeden kněz působil ve farnosti v St Louis. Zavolali ho do nemocnice za jedním farníkem. Byl to šedesátník, velmi bohatý, prominentní a vlivný podnikatel. Když tam kněz přišel, seděl na posteli, vypadal velmi zdravě a kolem něho stálo pět jeho synů – všichni podnikatelé jako on. Oznámil přítomným, že musí podstoupit velmi delikátní, život ohrožující operaci mozku, která by měla odstranit aneurysma, jež lékaři diagnostikovali těsně před prasknutím. Jelikož to byl pečlivý a schopný muž, začal svým synům rozdělovat úkoly.

„Ale, ty jsi právník, chci aby ses hned podíval na mou závěť a ujistil se, že je všechno aktuální a v pořádku. Michael, ty jako účetní prohlédneš všechny záznamy a potvrdíš mi, že nikde nejsou žádné mezery nebo známky nebezpečí. Larry, jako můj investor prověříš mé portfolio a ujistíš se, že všechno je stabilní a bez problémů. Josephe, ty se postaráš o mámu a své sestry. Budou velmi rozrušené a ty k nim máš nejbližší. Budeš v kontaktu s lékaři a budeš informovat zbytek rodiny. Ty, Tony, jako pojišťovací expert dohlédneš, abych byl plně kryt během zotavování, a postaráš se o všechny výdaje.“

Všichni si bez dechu zapisovali poznámky. Kněz byl jediný z přítomných, koho vynechal. Řekl mu tedy: „A co mám dělat já?“

Okamžitě se na něho upřelo šest párů očí, všechny překvapené, že se vůbec na něco takového zeptal. Leo, otec, hned odpověděl: „Vy se budete samozřejmě modlit, otče.“ - Načež synové souhlasně přikývli, stále zaraženi, že ho vůbec napadlo se tázat.

Chceme-li něco konat, musíme vědět, v čem určitá činnost spočívá a jak ji máme uskutečňovat. U modlitby jde o pozdvižení mysli k Bohu, abychom jej chválili a usmiřovali, jemu děkovali a prosili ho o milost. Sv. Terezie od Dítěte Ježíše vyjadřuje svůj vztah k modlitbě těmito slovy: „Pro mne je modlitba vzlet srdce, je to prostý pohled k nebi, je to zvolání vděčnosti a lásky ve zkoušce i v radosti.“

Rozlišujeme pak ústní modlitbu, při níž je pozdvižení mysli k Bohu provázeno slovy, a vnitřní, při níž se modlíme pouze srdcem a v myšlenkách.

Dítě se může zeptat rodičů: „A proč se musíme modlit?“ Může se to zdát zbytečné, vždyť Bůh se o nás přece stará, „v něm žijeme, hýbeme se a jsme“. Přesto nás On sám k modlitbě nabádá především slovy Božího Syna: „Proste a bude vám dáno!“ To znamená, že nebudeme-li prosit, nebude nám dáno. Bez modlitby nemůžeme být spaseni, tím méně se stát dokonalými. Kdo se opravdu modlí, poznává, že jej modlitba spojuje s Pánem Bohem, že jej posiluje proti zlému a budí v něm náklonnost k nebeským věcem, že v modlitbě nachází útěchu v soužení a pomoc v nouzi a získává milost, abychom vytrvali v dobrém až do smrti.

Před modlitbou je třeba si uvědomit Boží přítomnost, vzbudit lítost, vzývat Boha o pomoc a odpoutat se od pozemských starostí a myšlenek. Duch svatý nás sám vybízí v Písmu svatém, abychom se na modlitbu připravovali: „Před modlitbou připrav svou duši a nebuď jako člověk, který pokouší Boha.“ (Sir 18, 23).

Máme se modlit pokorně, to znamená, že si jsme vědomi své slabosti a nehodnosti. Uctivě se modlíme, když dbáme na slušné držení těla, nespěcháme-li, bdíme nad vnějšími smysly a při společné modlitbě dbáme na zachování modlitebního řádu. Pozorně a zbožně se modlíme, myslíme-li jen na Pána Boha nebo na božské věci a snažíme se nepoddát se roztržitosti. S vírou a důvěrně se modlíme, jestliže pevně očekáváme, že nás Bůh vyslyší, bude-li to k jeho cti a nám ke spáse. Odevzdání do Boží vůle se modlíme, když přenecháváme Pánu Bohu, kdy a jak nás vyslyší a vytrvale se modlíme, jestliže se nepřestáváme modlit, ani když nás Pán Bůh hned nevyslyší.

Máme se modlit často, alespoň ráno, v poledne a večer; před jídlem a po jídle; před prací a po práci; v nemoci a utrpení.

Stává se, že neobdržíme to, zač prosíme. Jak je to možné? Buď se nemodlíme správně nebo se modlíme za něco, co by mohlo ohrozit naší spásu.

Po modlitbě máme poděkovat Pánu Bohu, obětovat mu svou modlitbu a prosit jej aby nám odpustil, jestliže jsme se při modlitbě dopustili nějakých chyb.

Jedné slavnostní večeře se zúčastnili arcibiskup Fulton Sheen i herec Richard Burton. Na konci večeře hostitel obrátil pozornost na oba tyto vážené hosty. Poznamenal, že oba jsou významní veřejní řečníci a požádal je, zda by mohl každý z nich přečíst Žalm 23, „Hospodin je můj pastýř“. Richard Burton jej přečetl s precizností, kadencí a dramaticky, jak to všichni od shakespearovského herce očekávali, a vysloužil se mocný potlesk všech hostů. Pak přečetl žalm Fulton Sheen, se zjevnou zbožností, citem pro smysl slov a jejich hloubku – a všichni hosté zůstali zticha.

Hostitel to komentoval slovy: „Herec znal žalm, ale kazatel Pastýře.“

Tak tedy krásné léto s Pánem Bohem!

P.L.

Liturgický kalendář

červenec 2017

2. NEDĚLE	13. neděle v mezidobí
3. pondělí	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. úterý	Památka sv. Prokopa, opata
	Sv. Alžběty Portugalské
5. středa	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA,
	patronů Evropy, hlavních patronů Moravy – doporučený svátek
6. čtvrtek	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice

7. pátek	První pátek v měsíci
9. NEDĚLE	14. neděle v mezidobí
11. úterý	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
13. čtvrtek	Sv. Jindřicha
14. pátek	Svátek bl. Hroznaty, mučedníka
15. sobota	Sv. Kamila de Lellis, kněze
16. NEDĚLE	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
17. pondělí	15. neděle v mezidobí
20. čtvrtek	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
21. pátek	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
22. sobota	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
23. NEDĚLE	Svátek sv. Marie Magdalény
24. pondělí	16. neděle v mezidobí
25. úterý	Sv. Šarbela Machlúfa, kněze
26. středa	Svátek sv. Jakuba, apoštola
27. čtvrtek	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
29. sobota	Sv. Gorazda a druhů
30. NEDĚLE	Památka sv. Marty
31. pondělí	17. neděle v mezidobí
	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

srpen 2017

1. úterý	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2. středa	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa
4. pátek	Sv. Petra Juliána Eymarda, kněze
5. sobota	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6. NEDĚLE	Posvěcení římské baziliky Panny Marie
7. pondělí	Svátek Proměnění Páně
8. úterý	Sv. Sixta II., papeže a druhů, mučedníků
9. středa	Sv. Kajetána, kněze
10. čtvrtek	Památka sv. Dominika, kněze
11. pátek	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
12. sobota	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
13. NEDĚLE	Památka sv. Kláry, panny
14. pondělí	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
15. úterý	19. neděle v mezidobí
16. středa	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
19. sobota	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – doporučený svátek
20. NEDĚLE	Sv. Štěpána Uherského
21. pondělí	Sv. Jana Eudese, kněze
22. úterý	20. neděle v mezidobí
23. středa	Památka sv. Pia X., papeže
24. čtvrtek	Památka Panny Marie Královny
25. pátek	Sv. Růženy z Limy, panny
27. NEDĚLE	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
28. pondělí	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků
29. úterý	Sv. Ludvíka
	Sv. Josefa Kalasanského, kněze
	21. neděle v mezidobí
	Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
	Památka Umučení svatého Jana Křtitele

Oznámení

Bohoslužby v červenci a srpnu

Během letních měsíců července a srpna budou redukovány bohoslužby v košířských kostelích. **Sobotní a nedělní mše sv. však budou zachovány beze změn.** Každá změna bohoslužeb během týdne bude včas ohlášena a písemně uvedena na vývěskách kostelů.

Během měsíce července a srpna budou **středeční bohoslužby v kostele Nejsvětější Trojice začínat v 17.00 hod.**

Poutní Slavnost

Poutní Slavnost **Nanebevzetí Panny Marie** bude Na Klamovce **v úterý 15. srpna v 17.30 hod.** Jiné bohoslužby se během července a srpna v tomto kostele slavit nebudou. Další mše sv. pak bude **v pondělí 4. září v 7.30 hod.**

KANONICKÁ VIZITACE - PODĚKOVÁNÍ!!!

Během minulého měsíce června se v naší farnosti konala kanonická vizitace. Pod vedením biskupa V. Malého šlo o velkou kontrolu všech oblastí, ve kterých se odvíjí činnost farnosti na rozdíl od menší vizitace, kterou provádí okrskový vikář. Po důkladném prověření účetních dokumentů, které ve spolupráci s místním duchovním pečlivě vede Mgr. Hojek, byl pracovníky arcibiskupství sledován a opatřen fotodokumentací stav farních objektů. Hlavní část vizitace spočívala v kontrole všech farních matrik a knih pro záznam udělovaných svátostí včetně intenčních knih, kterou provedl O. biskup s P. Lohalem v odpoledních hodinách ve čtvrtek 8. června. Přitom byla sepsána podrobná vizitační zpráva zachycující všechny pastorační aktivity farnosti. Po pracovní a přátelské debatě hlavních aktérů vizitace slavil O. Biskup s P. Lohalem za poměrně vydatné účasti farníků mši sv. ze Svátku Ježíše Krista, nejvyššího a věčného velekněze. Pan biskup po mši sv. poděkoval přítomným rodičům za trpělivost s malým dětmi a s každým se osobně pozdravil. Následovala beseda s farníky v plně obsazené přední části farního sálu až do dvacáté hodiny.

Témat byla široká škála. Byla dána příležitost k dotazům na pana biskupa. Vizitace má mít nejen kontrolní, ale také povzbudivou stránku. Má dát i určitý impuls do dalšího života. Tímto konkrétním podnětem byla péče o další duchovní povolání a rozvoj farního společenství všech věkových kategorií, zvláště však mládeže, která se v minulosti scházela a měla bohatou činnost, což v současné době chybí. Během posledních let se nepodařilo utvořit celistvou skupinu mládeže. Pan biskup povzbudil k modlitbám na tento úmysl do dalších let, kdy se bude utvářet nová generace mladých dospívajících farníků.

Kanonická vizitace patří sice k pracovním povinnostem pana biskupa, přesto mu patří dík za trpělivost, pečlivost, velkorysost a bratrské a pastýřské plnění tohoto úkolu. Velký dík pak patří Vám všem, kteří jste svou hojnou a aktivní účastí projevíli zájem a odpovědnost za život naší farnosti! Díky také zvláště těm, kteří se ujímáte každodenních úkolů společného díla!

P.L.

Úmysly Apoštolátu modlitby na červenec

Evangelizační úmysl: Odloučení od víry

Za naše bratry, kteří se víře odcizili, aby i skrze naši modlitbu a evangelní svědectví mohli znovu objevit blízkost milosrdného Pána a krásu křesťanského života.

Národní úmysl:

O sílu k hlásání evangelia, protože mnoho našich bratří žije bez síly, světla a útěchy plynoucích z přátelství s Ježíšem Kristem, bez společenství víry, které je přijímá, bez horizontů a smyslu života (EG, č.49)

Úmysly Apoštolátu modlitby na srpen

Všeobecný úmysl: Umělci

Za současné umělce, aby skrze dílo daru svého talentu pomáhali i druhým poznávat krásu stvoření.

Národní úmysl:

Abychom neztratili radost z evangelizace, která je odpovědí na Boží lásku (EG, č.81)

Svatý Augustin, biskup a učitel církve – památka 28.srpna

V rozsahu obvyklém pro seznámení se světci v našem farním listě je těžko popsat celou velikost tohoto světce. Zmíníme se proto jen přehledně o jeho dramatickém životním příběhu, méně o učení tohoto velkého církevního otce Západu a o jeho spisech. Papež Benedikt XVI. mu začátkem r. 2008 věnoval pět promluv na generálních audiencích (ostatním světcům vždy jen jednu).

Svatý Augustin (též Aurelius Augustinus) se narodil 13. listopadu 354 v Tagaste v římské provincii Numidie v Africe. Dnes toto místo leží v Alžírsku a nazývá se Souk Ahras. V dětském věku byl zařazen mezi katechumeny, ale pokřtěn pak nebyl.

Byl nadaný, ale neukázněný. V 16 letech přerušil studium řečnictví, a pod vlivem špatných kamarádů se začal poddávat smyslným rozkoším. To trvalo až do 33. roku jeho života. V r. 371 začal díky

jistému bohatému muži z Tagaste znovu studovat řečnictví v Kartagu. Velkoměstský život byl naplněn sexuální volností. Augustin uzavřel volný svazek s nějakou ženou a žil s ní 14 roků. Narodil se mu syn Adeodatus (v překladu „Daný Bohem“). V tomto období se dostával do mravní krize. Nejdříve na něj kladně zapůsobil spis římského řečníka Cicerona „Hortensius“. To ho přivedlo k obdivu moudrosti. Písmo Svaté začal číst, ale příliš ho neovlivnilo. Stal se přívržencem sekty manichejců, nepřátelských Církvi, a byl jím deset let. Po ukončení studia, vyučoval řečnictví v Tagaste a v Kartágu. To ho ale neuspokojovalo a odešel do Říma. Ani tam nebyl spokojen. Celé toto období popisuje ve svém spise Vyznání.

Okolo r. 384 se dověděl, že v Miláně hledají učitele řečnictví. Odešel tedy do Milána a přinesl si velké pochybnosti v duši. V tomto rozpoložení se setkal s milánským biskupem Ambrožem. Zpočátku to byly styky úřední, později však začal chodit na jeho kázání. V nich nacházel odpovědi na své pochybnosti.

V Miláně ho také našla po dlouhém hledání matka sv. Monika. Augustin jí sdělil, že už není manichejcem. Ale jeho duchovní boj ještě pokračoval. S ženou, s kterou žil, se rozešel a chtěl si vzít za ženu jinou. Velmi mu pomohl

rozhovor se starým knězem Simplicianem, duchovním otcem sv. Ambrože. A zapůsobil na něj i přítel Alipius z Afriky vyprávěním o poustevníkovi sv. Antonínovi.

I tyto zážitky líčí ve Vyznáních, kde píše, že velké pohnutí skončilo přívalem slz. Píše, že slyšel hlas říkající: „Tolle, lege“ (vezmi, čti). Začal číst listy sv. Pavla a postupně se obrátil. Křest přijal z rukou sv. Ambrože o velikonoční vigílii r.387. Zároveň byl pokřtěn i jeho 15-letý syn Adeodatus. Pak Augustin odešel z Milána zpět do Tagaste. Cestou ještě strávil rok v Římě.

V Tagaste začal uskutečňovat program nového života. Prodal majetek a s několika přáteli a synem Adeodatem (ten za rok zemřel) utvořil za městem zasvěcené společenství, které žilo podle příkladu římských klášterů. Společenství mělo i apoštolské poslání. Časem ale začali návštěvníci Augustina příliš zaměstnávat. Chtěl proto klášter odstěhovat dále od města. Odešel proto do města Hippo (nyní Annaba v Alžírsku). Když vešel do baziliky, starý biskup Valerián vysvětloval, že by potřeboval pomoc schopného kněze. Když hipponští křesťané uviděli mezi sebou Augustina, hned ho doporučili. Augustin se bránil, ale nakonec ustoupil a stal se v Hippo knězem. Pět let později se stal hipponským biskupem.

Byl obětavým pastýřem věřících. Sám žil s ostatními kněžími v klášteře, který vybudoval. Stal se postupně vedoucí osobností severoafrické a v jistém smyslu celé Západní církve. Je oprávněně pokládán za největšího církevního otce západního křesťanství. Byl činný jako filosof, teolog, kazatel, ale nejvíc ho zaměstnával boj s bludnými naukami, které se tehdy vyskytovaly. Byly to hlavně manicheismus, donatismus a pelagianismus. Napsal mnoho spisů, které si zachovaly význam až dodnes.

Svatý Augustin se dožil 76 roků. Zemřel v noci z 28. na 29. srpen roku 430 v Hippo. Po určité době byly jeho ostatky převezeny na ostrov Sardinii a od 8. století jsou uloženy v kostele sv. Petra v Pavii (asi 30 km jižně od Milána).

Zanechal velké množství spisů. Kromě již zmíněných Vyznání, je to hlavně vysoko ceněný „De civitate Dei“ (O Božím státě). Mnoho spisů bylo přeloženo do češtiny.

Méně je známo, že byl i průkopníkem řeholního života. Kolem r. 397 sepsal řeholi. Tou se řídí všechny větve řádu augustiniánů a premonstráti.

Svou životní zkušenost shrnul do známého výroku: „Nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě, Bože!“

Podle R.Ondruše: Blízki Bohu i l'ud'om, a pramenů z Internetu (Santiebeati, www.premonstrati.org a j.)

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Noc kostelů

V pražské arcidiecézi se Nocí kostelů letos 9. června zúčastnilo 311 kostelů s více jak 100 tisíci návštěvníky. I my jsme zpřístupnili naše kostely poutníkům, kteří se vydali poznávat a nasávat atmosféru nočních kostelů. Potěšili jsme mnohé. Jeden fotograf nám např. přinesl krásné fotky z minulé návštěvy u sv. Jana Nep. Velikému zájmu se těší i prohlídka Malostranského hřbitova, který ve spolupráci se spolkem Malostranský hřbitov pod vedením Aleny Lehnerové bývá v rámci této akce zpřístupněn i s výkladem.

Chtěl bych velmi poděkovat za spolupráci sbormistrovi p. Oldřichu Smolovi, který zaštil i vymyslel program u Nejsv. Trojice, paní Aničce Vašíčkové – naší varhanici, Pepovi Vašíčkovi, paní Vackové. Za organizaci u sv. Jana Nep. Vítovi Bobysudovi a varhaníkovi p. J. Plíškovi. Mamince za hlídání kapličky na Klamovce.

Do programu se zapojili i žáci hudební školy Na Popelce pod vedením učitele Radka Matouška a jeho ženy, kterým tímto děkuji a těšíme se na další Noc kostelů a jejich hraní.

Na další ročník mám už nápady a doufám, že se nám také vydaří.

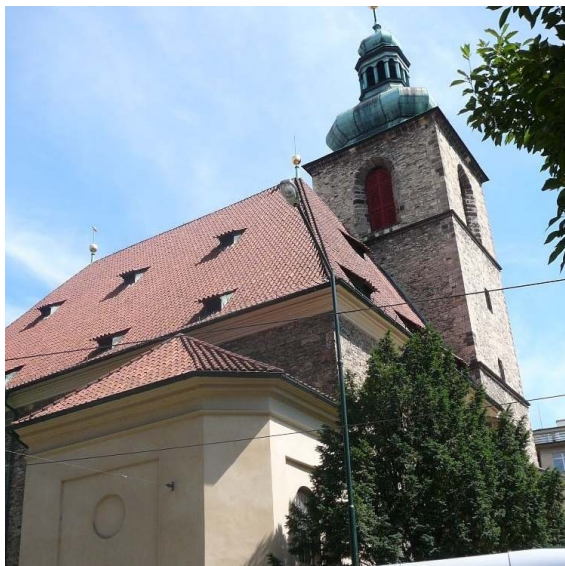
Na závěr chci poprosit další z vás, milí farníci, pokud byste mohli pomáhat – byť jen jako dozor a případná rada pro poutníky, budete příště vítáni. Jsou stále rezervy a budu rád, když se mi sami nabídnete.

Václav D.

Farní vycházka

V neděli 11. června 2017 jsme se vypravili (v počtu okolo 20 účastníků) na tradiční pozdně jarní vycházku na posvátná místa Prahy. Tentokrát jsme pod vedením P. Lohelia navštívili novoměstské kostely sv. Jindřicha a sv. Kunhuty a kostel sv. Petra.

V kostele **sv. Jindřicha a sv. Kunhuty** jsme se nejprve pomodlili část růžence a poté se P. Lohelius ujal výkladu o vzniku a historii kostela. Uvedeme jen základní informace.

Kostel byl založen ve 14. stol. a vystavěn v gotickém slohu řádem křižovníků s červenou hvězdou. Vysvěcen byl r. 1351 arcibiskupem Arnoštem z Pardubic a byl povýšen na farní kostel. Ke kostelu přiléhal i hřbitov, který podobně jako malostranský hřbitov u kostela Nejsvětější Trojice v Košířích, sloužil zejména v době morových epidemií. Během husitského období kostel ovládli husité. Po husitských bouřích byl kostel navrácen do rukou zakladatelů. V letech 1472 -1476 byla založena nová zvonice, dodnes známá jako *Jindřišská věž*. V letech 1737-41 prošel kostel rozsáhlou barokní úpravou, v letech 1875-79 pak regotizací. Oba slohy se dodnes v kostele objevují. Vzácný, bohatý barokní interiér s řadou nástěnných obrazů barokních mistrů a sochařskou výzdoba se snoubí s gotickými stavebními prvky (křížová

klenba) v dokonalé shodě. Kostel je dodnes v majetku a liturgickém opatrování řádu křižovníků s červenou hvězdou.

Za krásného počasí se naše skupina pěšky přesunula ke kostelu **sv. Petra** na Poříčí. I tento kostel, původně románská bazilika, byl a je součástí a v péči řádu křižovníků s červenou hvězdou. Tady

se nám dostalo odborného výkladu historie kostela z úst profesionální průvodkyně. V presbyteriu byl vystaven na figurině černý řeholní oděv s bílou stuhou u krku a velkou červenou hvězdou na přední části - tak jak přísluší členům řádu křižovníků s červenou hvězdou. Pro nedostatek prostoru vynecháme popis historie stavby a vnitřní výzdoby kostela. Sluší se však dodat, že i naše košířská farnost měla velký styk s křižovníckým řádem v osobě p. F. Verner, který spravoval naši farnost mnoho let, jak o tom svědčí plaketa u vchodu do kostela sv. Jana Nepomuckého. Předseda SPKK ing V. Bobysud, účastník vycházky, na to upozornil současného správce kostela sv. Petra, P. Lukáše Lipenského. Pozval ho (zatím neoficiálně) do naší farnosti a

poprosil ho, aby příslušné řádové představené upozornil na činnost P. Verner v Košířích a aby ji řád nějakým způsobem reflektoval. P. Lipenský slíbil prosbu „předat dál.“

Děkujeme P. Lohelovi za organizaci a doprovázení při našem malém pražském putování, při kterém jsme si znovu potvrdili, jak hluboké křesťanské kořeny má historie naší „stověžaté Prahy“.

Košířští poutníci.

Děkovná bohoslužba na závěr školního roku

Ve čtvrtek 15. června se konala děkovná bohoslužba na závěr školního roku. Zúčastnila se řada dětí i jejich rodičů. Po bohoslužbě byl zapálen na trávníku před kostelem obvyklý „ohnivák“ – táborák s opékáním buřtů. Účast i starší generace byla velká, počasí slušné, oheň dobře hořel, buřtů, sladkostí i pití všeho druhu byl dostatek, obsluha vzorná – konec školního roku oslaven velkolepě!. Doufejme, že začátek dalšího bude podobně „velkolepý!“. Všem dětem i dospělým přejeme příjemné prožití prázdninového odpočinku!

20 let kněžské služby

P. Ing. Mgr. Jan Dlouhý, bývalý košířský farník, oslavil 17.6.2017 „se svými“ v kostele sv. Jana Nepomuckého **20 let od svého kněžského svěcení**. Slavnostní mši sv. s ním koncelebroval P. Lohelius, ThD. O.Praem. Po mši sv. jsme se sešli ke krátké katechezi a společnému agapé ve farním sále. Ve velmi srdečném společenství jsme s P.Dlouhým prošli jeho cesty po různých farnostech (ve většině z nich jsme ho navštívili) až po jeho zakotvení v Mníšku pod Brdy. I tam jsme ho navštívili a pozdravili i jeho milou maminku a vyslechli od ní přání, které tak krásně vystihuje vzácné charisma

jejího syna: „Přeji všem matkám takového syna jako mám já!“

My pak přejeme jejímu synovi, „našemu Jendovi“, hodně zdraví, síly a radosti při plnění jeho kněžských povinností. Ať mu pomáhá dobrý Bůh a jeho nebeská Matka na všech cestách jeho kněžského života!

Košířští farníci

Zlatá svatba

Je tomu již 50 (slovy padesát) let, co si dva mladí krásní lidé, **Jan** a **Eva**, v červenci r. 1967 v kostele P. Marie Nanebevzaté v Hlinsku slíbili manželskou lásku a věrnost a přijali společné příjmení **Plíškoví**.

A jak život v bázi Boží pokračoval, přišli i tři děti - chlapi Václav, Vojtěch a Vítek, 5 vnoučat a služba varhanní a úklidová v kostele sv. Jana Nepomuckého. Děti odrostly, vnoučata dospívají – služba v kostele zůstává. Pan varhaník šlape pedály a tiskne klávesy varhan nejen ve farním kostele, ale i na všech nástrojích, ke kterým se dostává při farních poutích a stejně tak se nese i jeho zvukový hlas při kostelním zpěvu. A paní Evička obětavě cítí kostel a pomáhá všude tam, kde je zapotřebí ženské ruky a citu.

Oběma manželům za všechny jejich služby ze srdce děkujeme a vyprošujeme jim stálou lásku, oddanost, zdraví a pomoc Boží do dalších společných let!

Vděční košířští farníci

PANNA MARIA KARMELSKÁ

Den 16. 7. je v liturgickém kalendáři vyhrazen památce *Panny Marie Karmelské*. Odkud se tento název vzal a jaká je historie slavení, se dozvíme v následujících řádcích.....

Hora Karmel se nachází v Palestině ve stejnojmenném pohoří a toto slovo znamená v překladu ZÁHRADA. Uprostřed pouště zde časem vyrostl háj staletých libanonských cedrů a dubů a o životodárnosti a nádheře Karmelu mluvil už i Izaiáš (Iz 35, 1-2). Jsou zde i četné jeskyně, ve kterých se v dávné minulosti usazovali poustevníci a vedli zde kající život. Koncem 12. stol. vybudovali kapli ke cti Panny Marie a zvolili si ji za svou patronku. Poznávali v ní svou matku a vzor v kontemplativním způsobu života a v bratrském sdílení bohatství, vyplývající ze společenství s Bohem. Proto byli nazváni „Bratři blahoslavené P. Marie z hory Karmel“. Na zač. 13. stol. pod vedením Bertolda z Kalábrie tam založili řeholní řád. R. 1245 karmelitáni opustili Palestinu a usadili se v Anglii. Odtud pochází i počátek slavení

památky Panny Marie Karmelské. Bylo to někdy ve 14. stol., ale až v r. 1587 bylo papežem Sixtem V. povoleno její slavení v řádu jako výroční slavnost. Papež Pavel V. uznal pro bratrstva škapulíře a jejich svátek za hlavní r. 1613 a za sto let papež Benedikt XIII. rozšířil památku Panny Marie Karmelské na celou církev.

K názvu památky se váže i souvislost s prorokem Eliášem a s karmelským škapulířem. Eliáš na tomto posvátném místě zápasil o ČISTOTU VÍRY IZRAELE V ŽIVÉHO BOHA. Před králem Achábem ukázal na marnost vzývání pohanského Baala. (1.Král.18, 20-39). V dalších verších 18, 41-44 čteme: „Hle z hory vystupuje mráček...” a znamená nejen záchranný déšť pro vyprahlou izraelskou zem, ale i předobraz Panny Marie, nositelky budoucí spásy i budoucího deště milostí (z jejího těla se zrodí Spasitel).

Škapulíř obdržel řád prostřednictvím sv. Šimona Stocka, který toužil rozšířit úctu k P. Marii. 16.7.1251 v anglickém Aylesfordu se tato svátostina potvrdila jako forma zbožnosti a výraz mateřské ochrany Panny Marie. Jde vlastně původně o část řeholního oděvu, zástěru, pruh látky, který řeholníci nosí vpředu přes prsa a na zádech přes lopatky, odtud i název - scapula=lopatka. Kdo nosí škapulíř, obléká se v život Panny Marie a jako ona se dává do služeb díla spásy. Jde o důvěrný vztah ke Kristu i k Panně Marii a následování jejího příkladu čistoty a odevzdanosti se do Boží vůle.

Panno Maria, Královno a Matko Karmelu, prosím podporuj svou silou mou slabost, osvěcuj svou moudrostí temnoty mé mysli a rozmnožuj ve mně víru, naději a lásku. Tvá zvláštní ochrana ať mě odvrací od všeho hříšného v životě a učiň, abych byl věrný Tvému Synu i tobě.

Panno Maria Karmelská, Matko a Královno Karmelu, oroduj za nás a za duše v očistci!

M.Val.

Pražští arcibiskupové

35.část

Alois Josef Schrenk (24. března 1802 Zbenice – 5. března 1849 Praha) byl v pořadí 26. pražský arcibiskup. Od mládí tíhl k duchovním vědám a tak brzy bylo o směr jeho životní cesty rozhodnuto. Teologické studium zahájil v biskupském semináři v Hradci Králové. V roce 1825 byl vysvěcen na kněze, v roce 1832 dosáhl doktorátu teologie, v roce 1835 se stal sídelním kanovníkem při olomoucké kapitule a ve stejném roce pak direktorem filozofických studií na Moravě. Dne 12. února 1838 byl jmenován světícím (pomocným) biskupem v Olomouci a zároveň se stal titulárním biskupem Ptolemajským. Dne 25. 3. 1838 byl vysvěcen. Konečně 20. června 1838 byl císařem Ferdinandem V. jmenován pražským arcibiskupem, 17. 9. 1838 byl papežem v této funkci potvrzen a instalován byl 4. 11. 1838. Tuto hodnost zastával až do své smrti v roce 1849. Roku 1844 schválil Jednotu pro dostavění chrámu sv. Víta, a 12. března 1848 celebroid slavnostní Te Deum u sochy sv. Václava na Koňském trhu v Praze. Jako arcibiskup proslul horlivostí a neúnavnou vizitační činností. Umírá v mladém věku 46 let.

Bedřich kardinál Schwarzenberg (6. dubna 1809 Vídeň – 27. března 1885 Praha). Studoval filosofii a práva, potom teologii ve Vídni a v Salzburku. Roku 1833 byl vysvěcen na kněze a 1836 se stal arcibiskupem v Salzburku. Za svého salzburského episkopátu dal v roce 1848 vystavět zčásti ze svých prostředků kostel sv. Karla a chlapecký seminář a také založil několik nemocnic pro milosrdné sestry kongregace sv. Vincence z Pauly. Ve dnech 29. 4. - 20. 6. 1849 předsedal biskupské konferenci ve Vídni za účasti 29 biskupů a čtyř kanovníků zastupujících zaneprázdněné nebo nemocné biskupy. Konference zpracovala pojetí vztahu církve a státu, zveřejněné pastýřským listem ze dne 17. 6. 1849, v kterém biskupové žádali svobodu církve a zároveň odsoudili revoluční myšlenky jako zhoubné ideje nové doby. Roku 1842 byl jmenován kardinálem a roku 1850 na žádost pražské kapituly arcibiskupem v Praze. Roku 1859 založil Spolek pro dostavbu chrámu svatého Víta. Dostavba chrámu probíhala v letech 1871–1928. Založil řadu nadací a dobročinných organizací a významně se přičinil o výstavbu kostela sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně. Roku 1863 svolal do Prahy synodu pražské arcidiecéze. Na Prvním vatikánském koncilu vystoupil roku 1869 proti dogmatu o papežské neomylnosti,

pak se ale podrobil většině. Bedřich Schwarzenberg byl zemský vlastenec a výrazná postava „staročeské“ politiky, jeden z iniciátorů petice z roku 1861, která žádala, aby se císař František Josef I. dal korunovat na českého krále. Zasazoval se také o zřízení české univerzity, když však roku 1882 vznikla, bránil se rozdělení teologické fakulty, protože pokládal za nutné, aby kněží mluvili oběma jazyky. V roce 1861 založil Spolek sv. Bonifacia k podpoře katolíků v protestantských zemích a bratrstvo sv. Michala k podpoře Svatého Otce. Téhož roku 1861 bylo založeno Dědictví sv. Prokopa na podporu vydávání českých vědeckých spisů pro kněze i laiky a roku 1862 pak došlo k založení Dědictví sv. Vojtěcha na podporu nemajetných kněží. Na jeho hrobě v severní boční lodi staré části chrámu sv. Víta je bronzový sochařský portrét od J. V. Myslbeka. Bedřich Schwarzenberg byl také nadšeným alpinistou, jedním z průkopníků horolezectví v Alpách. Vystoupil např. na Grosses Wiesbachhorn ve Vysokých Taurách, pod nímž leží horská chata pojmenovaná na jeho počest Schwarzenberghütte.

Použitá literatura: Kettner Jiří, *Dějiny pražské arcidiecéze v datech*, Praha, Zvon 1993. Wikipedia.org

J. Vaš.

Vzpomínka na pátera Františka Verneru 1915 – 2004

Dne 6. června 1915 se v Ostré narodilo dítě, které dostalo při křtu jméno František. O osmdesát devět let později, 7. prosince 2004, zemřel v Praze páter František Verner OCr., sídelní kanovník vyšehradský, komandér rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou, farář a církevní knihovník. Mezi těmito dvěma daty uplynul život naplněný prací a láskou k lidem a ke knihám.

František se narodil v Ostré jako první dítě Františka a Marie Vernerových. Jeho rodným stavením bylo č. p. 53, statek s nádhernou barokní bránou naproti kovárně.

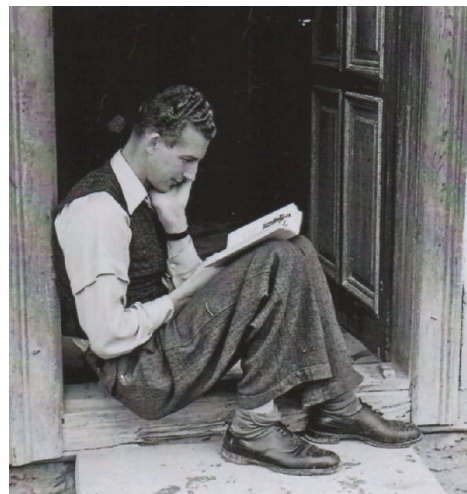
František se ale nenarodil ve šťastné době: když přišel na svět, už rok zuřila první světová válka, a tak radost rodiny brzy vystřídal zármutek - Františkovův tatínek musel narukovat do války. V dalších letech ho vídal jenom na fotografiích, které mu rodina posílala na italskou frontu, a když se naštěstí vrátil, Fanouškovi byly tři roky, tatínka neznal a zpočátku se ho bál.

Po válce se život rodiny pomalu vracel do normálních kolejí. Františkovi postupně přibýli tři sourozenci: Josef, Marie a Bohumil. Byli o dost mladší, ale celý život se měli všichni rádi a měli krásný vztah. Roku 1921 nastoupil František do obecné školy v Ostré, kam chodil do roku 1925.

Pak přešel na měšťanskou školu v Lysé nad Labem, kterou ukončil roku 1929. Dobře se učil (vysvědčení mu vždy kazil pouze zpěv!), a tak bylo jasné, že by měl dál studovat. Rodiče ho dali zapsat na Arcibiskupské gymnázium v Praze, ale stálo je velké úsilí dopřát synovi studia. Rodina na tom nebyla nejlépe, doma byly ještě tři malé děti, a tak si student František musel přivydělávat kondicemi, jak se tehdy říkalo doučování. Přestože musel žít hodně skromně, rád na svá studia u jezuitů vzpomínal, ale hlavně se mu tam dostalo kvalitního vzdělání.

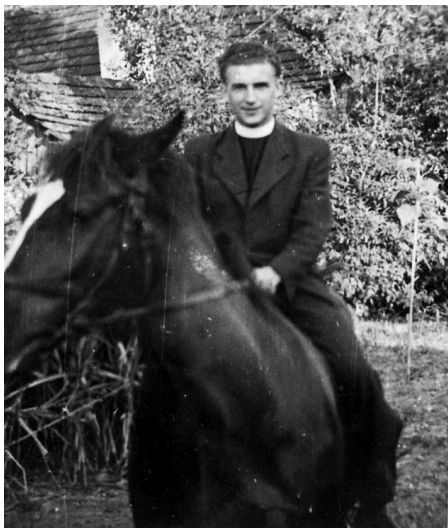
Studium na Arcibiskupském gymnáziu zakončil maturitou 17. června 1937, necelý rok předtím se však musel vyrovnat s těžkou životní ranou: zemřela mu milovaná maminka, která byla tak pyšná na svého nadaného syna, ale jeho maturity ani dalších úspěchů se nedočkala.

František chtěl dál studovat, ale nechtěl svou rodinu ještě více

zatěžovat. Vstoupil proto do řádu Křižovníků s červenou hvězdou. Noviciát prožil v křižovnickém klášteře v Praze u Karlova mostu, a vždy na tu dobu vzpomínal jako na nejkrásnější rok svého života. Byl totiž velký čtenář, a tady byl přímo u zdroje - měl k dispozici celou řádovou knihovnu. A protože zrovna neměli knihovníka, dostal tuto knihovnu na starost.

Roku 1938 začal František studovat teologii a zároveň knihovnictví na Filosofické fakultě Karlovy university. Bylo to prý přání jeho maminky, aby se stal knězem, a lásku ke knihám si přinesl z domova, kde se hodně četlo.

Brzy přišla další válka. Snad kvůli válečné nejistotě byl František vysvěcen na kněze již ve 4. ročníku, ve věku 27 let, 28. června 1942 v chrámu sv. Víta v Praze. Primiční mši sloužil v kostele sv. Jana Křtitele v Lysé nad Labem, ale veškerá sláva kolem se odehrávala v Ostré a účastnila se jí celá vesnice. Je zázrak, že se něco takového vůbec mohlo konat – vždyť to bylo v době heydrichiády a stanné právo bylo odvoláno jen dva dny před primicí, která se konala 5. července 1942. Bůhví, kdo měl zásluhu na získání povolení. . .

Převzato a upraveno ze zpravodaje obce Ostrá. Autorem je neteř P. Vernerá Hana Příbylová.

konec první části.

Bohoslužby v košířské farnosti:

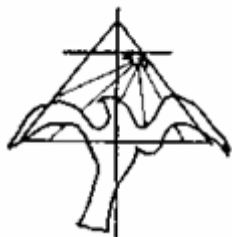
Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejně

ZÁŘÍ

ODPOUŠTĚJÍCÍ LÁSKA

Tři slova začínají na hlásku „o“: odpovědnost, obětavost a odpuštění. Bez těchto tří komponent není myslitelná pravá láska. Svatí uskutečňovali tento ideál. Nežili sami pro sebe, ale cítili odpovědnost za skutečný prospěch druhých. Snažili se jim všestranně pomáhat, aby byli dobří. Prožívali odpovědnost za druhé. Žili pro druhé, takže pro ně vytrvale a soustavně nasazovali své síly, čas a vynalézavost v dobro. Obětovali neboli dávali za ně své modlitby, práci a utrpení každého dne. Uměli také odpuštět, protože měli soucit s jejich slabostmi.

Svatý Václav, vévoda české země, křesťan a mučedník naplňoval všechny tyto tři vlastnosti pravé lásky. Svatováclavská legenda vypráví o posledních chvílích jeho života: „Když pak nastalo ráno, zvonili

na jitřní. A Václav uslyšev zvon řekl: „Chvála tobě, Pane, žeš mi dal dočkat se tohoto jitra.“ A vstal a šel na jitřní. Ještě nevěděl, co ho čeká. Mučednická smrt však nebyla tragédií, ale vítězstvím k věčnému životu. Ono jitro nebylo nešťastné z hlediska budoucí slávy.

Legenda pokračuje: „Hned v bráně jej dostihl Boleslav. Václav se na něj ohlédl a řekl: „Bratře, včeras nám byl dobrým služebníkem.“ Boleslavovi se však k uchu sklonil ďábel a rozvrátil jeho srdce. Boleslav vytasil meč a odpověděl: „Teď chci být ještě lepším.“ A když to řekl, udeřil jej mečem po hlavě.“ Na rozdíl od Václava bylo pro Boleslava toto jitro nešťastné.

Provedl ďábelský skutek bratrovraždy.

„Václav se k němu obrátil a řekl: „Co sis to usmyslil, bratře?“ A uchopil ho a srazil k zemi. Tu přispěchal jeden z Boleslavových rádců a ťal Václava do ruky. Ten poraněn na ruce pustil bratra a běžel do kostela. Dva zločinci ho však ubili u kostelních dveří a přiskočil ještě jiný a probodl mu bok mečem. Tu Václav vypustil duši říkáje: „do tvých rukou, Pane, odevzdávám svého ducha.“

Svého bratra napomínal, bránil se, ale nakonec podlehl násilí zločinců, kteří vraždili na popud jeho bratra Boleslava. Nespílá, neproklíná, ale jistě v síle Boží milosti odevzdává do rukou Božích svůj život a odpuští.

Tímto ohlédnutím k našemu zemskému patronu se vracíme k Velepísni lásky, jak ji zachycuje postsynodální exhortace Amoris laetitia – Radost z lásky.

103. Zatímco první výraz Velepísň nás vybízí k trpělivosti, která zamezuje hrubým reakcím na slabosti nebo chyby druhých, přichází nyní jiné slovo – paroxynetai, které souvisí s vnitřním rozhořčením vyvolaným nějakým vnějším podnětem. Je to projev vnitřního násilí, nezjevného rozhořčení, kterým se bráním druhým, jako by to byli otravní nepřátelé, kterých je třeba se varovat. Žít v sobě takovou agresivitu není k ničemu. Člověk se z ní jen roznemůže a skončí v osamocení. Rozhořčení je zdravé jako síla k reakci na závažnou nespravedlnost, ale je škodlivé, když prostupuje všechny naše postoje k druhým.

104. Evangelium nás vyzývá, abychom viděli trám ve vlastním oku (srov. Mt 7,5), a jako křesťané nemůžeme přehlížet trvalou výzvu Božího slova, abychom v sobě neživili hněv: „Nedopust', aby tě zlo přemohlo“ (Řím 12,21), „Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě“ (Gal 6,9). Jedna věc je pocítit náhlé propuknutí agresivity, a něco jiného je s ní souhlasit, dovolit, aby se stala trvalým postojem: „Ani když se rozhněváte, nenechte se strhnout k hříchu. Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem“ (Ef 4,26). Žádný den v rodině by tudíž neměl skončit bez usmíření. „Jak se mám ale usmířit? Kleknout si před druhým? Ale ne! Stačí maličké gesto, takováhle drobnost, a do rodiny se vrátí soulad. Stačí jeden projev něhy, beze slov. Ale nikdy nekončete den v rodině bez usmíření! Na obtíž způsobenou druhými by se mělo reagovat spíš žehnáním v srdci, přáním dobra druhému, prosbou k Bohu, aby je osvobodil a uzdravil: „Přejte dobré. Vždyť k tomu jste byli povoláni, aby se vám dostalo údělem požehnání“ (1 Petr 3,9). Musíme-li bojovat se zlem, dělejme to, ale stále říkejme „ne“ vnitřnímu násilí.“

S vnitřním násilím je spjata nenávist. V knize Clive Staples Lewise Rady zkušeného d'ábla nabádá strýc Zmarchrob svého synovce Tasemníka k metodě, která přivádí lidi k nenávisti: „Nenávist zařídit dokážeme. Pod vlivem napětí, které člověk cítí při hluku, nebezpečí a únavě, snadno podlehe bouřlivým hnutím mysli; pak už stačí zaměřit ho tím správným směrem. Pokud mu v tom brání svědomí, popleť ho. Ať říká, že necítí nenávist za sebe, ale za ohrožené ženy a děti, a že křesťan má odpouštět jen svým vlastním nepřátelům – ne nepřátelům někoho jiného. Jinými slovy – ať se s ženami a dětmi ztotožňuje dostatečně k tomu, aby kvůli nim cítil nenávist, ale zase ne natolik, aby považoval jejich nepřátele za své vlastní a aby tedy odpustil i jim“.

Tato malá vsuvka jen potvrzuje, jak křehké může být nitro člověka v ohrožení, která přicházejí velmi zálučně a rafinovaně, aby zmařila lásku.

Amoris laetitia sice neuvádí pokušitele ke zlému, ale v dalším textu trefně konstatuje, jak je člověk veden do zkázy a co jej může zachránit.

105. Jestliže svolíme, aby zlé smýšlení proniklo do našeho nitra, dáváme prostor zášti, která se zahnízdí v našem srdci. Věta „logtizetai to kakon“ znamená „popřává pozornost zlu“, „nosí si ho ve vědomí“, což znamená, že je mstivý. Opakem zášti je odpuštění, které se zakládá na pozitivním postoji, na úsilí pochopit slabost druhého a snaze najít pro něj omluvu podle příkladu Ježíše, který říká: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ (Lk 23,34). Ale my máme často sklon vyhledávat stále víc vin, představovat si větší zla, předpokládat všelijaké druhy zlého úmyslu, a tak zášť narůstá a zakořeňuje se v nás. Tímto způsobem může jakýkoli omyl nebo pád partnera poškodit pouto lásky a stabilitu rodiny. Někdy je problém v tom, že se všem věcem připisuje stejná závažnost, což s sebou nese nebezpečí, že se staneme neúprosnými vůči jakémukoli pochybení. Spravedlivé nárokování si vlastních práv se přemění v úpornou a vytrvalou touhu po pomstě, místo aby se dělo v duchu zdravé obrany vlastní důstojnosti.

106. Když se nám dostalo urážky nebo zklamání, je odpuštění možné a žádoucí, nikdo však neříká, že je snadné. Je pravda, že „rodinné společenství se může udržet a zdokonalovat jenom s velkým duchem sebezáporu a obětí. Vyžaduje skutečně velkodušnou ochotu všech a každého jednotlivce k porozumění, k snášenlivosti, k odpuštění, k smíření. Každá rodina ví, jak slepá sebeláska, nesvornost, napětí a konflikty těžce zraňují její společenství a mnohdy je i smrtelně zasáhnou. Odtud ony mnohonásobné a rozmanité formy rozvratu v rodinném životě.“

Co v této souvislosti konstatuje zkušený ďábel Zmarchrob v dopisu synovci Tasemníkovi? „Důležitý je problém „Nesobeckosti“. Opět si všimni, jak skvělou práci odvedl náš Filologický odbor, když Nepřítelovu (v pojetí ďábla Kristovu) pozitivní Lásku k bližnímu nahradil negativní nesobeckostí. Jeho zásluhou můžeš člověka od počátku vést k tomu, aby se něčeho užitečného vzdal ne proto, aby z toho měli radost jeho bližní, ale aby dal najevo svou nesobeckost. Tak dosáhneme velkého úspěchu. Velmi nám pomůže i to, jak rozdílný pohled na nesobeckost mají naši zásluhou muži a ženy. Pod nesobeckostí si žena představuje hlavně to, že se stará o druhé; muž zase to, že druhým lidem nepřiděluje starosti. Z toho plyne, že žena, která dostatečně pokročila v Nepřítelových službách, dokáže své okolí otrávit více než kterýkoli muž kromě těch, které zcela ovládl Náš Otec (ďábel), a naopak: muž musí žít v Nepřítelově táboře hodně dlouho, než pro své bližní vykoná tolik spontánní práce jako obyčejná žena za jediný den. A tak žena přemýšlí, jak druhým posloužit, a muž zase respektuje práva druhých, ale oba si zdánlivě logicky mohou myslet, a také si myslí, že ten druhý je v zásadě sobec.“

P.L.

Liturgický kalendář

ZÁŘÍ 2017

1. pátek	První pátek v měsíci
3. NEDĚLE	22. neděle v mezidobí
7. čtvrtek	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka
8. pátek	Svátek Narození Panny Marie
9. sobota	Sv. Petra Klavera, kněze
10. NEDĚLE	23. neděle v mezidobí
13. středa	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. čtvrtek	Svátek Povýšení svatého kříže
15. pátek	Památka Panny Marie Bolestné
16. sobota	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. NEDĚLE	24. neděle v mezidobí
19. úterý	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20. středa	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze, Pavla Chong Hasanga a druhů, mučedníků
21. čtvrtek	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. sobota	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
24. NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
26. úterý	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27. středa	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. čtvrtek	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa – doporučený svátek
29. pátek	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. sobota	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Slavnost sv. Václava

V den slavnosti sv. Václava ve čtvrtek 28.9. bude v 17,30 hod. poutní večerní mše sv. slavena v zimní kapli sv. Václava. Po skončení bohoslužby bude v případě příhodného počasí příležitost k setkání před kostelem s malým pohoštěním.

Katecheze dětí

Katecheze dětí školního věku budou pokračovat od prvního čtvrtku v měsíci říjnu – 5.10. pro mladší věkovou skupinu od 15.00 hod. a pro starší od 16.00 hod. Rodiče dětí se mohou během měsíce září domluvit o podrobnostech s P. Lohelem v sakristii.

Katecheze pro dospělé

Setkávání s katechezí pro dospělé bude pokračovat v domečku u kostela Nejsvětější Trojice během září po pátečních bohoslužbách.

Biblické katecheze

Biblické katecheze pro dospělé budou v říjnu na první a třetí sobotu po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Nejnovější církevní dokument o duchovní hudbě v liturgii: „Zpívejte Pánu“, vydaný konferencí katolických biskupů USA, přeložený a doporučený Českou biskupskou konferencí, zmiňuje postavení latiny v liturgii v návaznosti na jiné dokumenty o církevní hudbě, zvláště na koncilový dokument Sacrosanctum concilium, kde se doporučuje určité zastoupení latiny a gregoriánského zpěvu v bohoslužbě, aby se uchoval a rozvíjel tento vzácný poklad. Tento nedávno vydaný dokument cituje ze SC tato slova: „Církev považuje gregoriánský chorál za vlastní zpěv římské liturgie. Patří mu tedy při liturgických úkonech – jsou-li jinak stejné podmínky – čelné místo.“ Tyto latinské zpěvy v různých variacích chorálního ordinária již po léta používáme při slavení mše sv. v našich košířských kostelích. Nebude těžké k nim přidat další mešní modlitby v latině. K tomu nový dokument připomíná: „Mělo by se však pečovat také o podporu úlohy latiny v liturgii, zvláště v liturgickém zpěvu. Faráři by měli zajistit, aby „věřící dovedli spolu recitovat nebo zpívat také latinsky části mešního řádu (ordinária), které jim přísluší“. Měli by být schopni zpívat ty části mše, které jim přísluší, alespoň na jednodušší melodie. Zkusme tedy zatím vždy na druhou sobotu v měsíci slavit latinskou mši v novus ordo, tedy naprosto ve stejné sestavě, jak ji známe v českém překladu. Latinský text s překladem do češtiny máme v kancionálu. Pokud bude přidán nějaký zpěv v podobě antifon, bude v lavicích rozdán s českým překladem. Pust'me se tedy do toho s chutí už v sobotu 9. září v kostele sv. Jana Nepomuckého v 17,30 hod.

P.L.

Úmysly Apoštolátu modlitby na září

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první zářijovou nedělí.

Evangelizační úmysl: Farnosti ve službě misiím

Za naše farnosti, aby se – živeny misijním duchem – staly místem sdílení víry a svědectví lásky.

Národní úmysl: Aby nám Pán dal pochopit zákon lásky a aby naše bratrská a usmířená společenství byla povzbuzením pro ostatní (EG, č. 100,101).

Svatá Ludmila – památka 16. září

Svátky a památky, které slavíme v měsíci září, dobře známe. Jsou to dva svátky mariánské, svátek Povýšení svatého Kříže, koncem měsíce svátek svatých archandělů a samozřejmě a rádi slavíme naše národní patrony sv. Václava a sv. Ludmilu. K svaté Ludmile se dnes opět vracíme.

Na začátku našich českých dějin stojí tato žena. Začali jsme své dějiny ne hrdinou, ale hrdinkou. Sv. Ludmila pocházela z kmene Pšovů, který sídlil v okolí Mělníka a tam se kolem r. 860 narodila. Byla provdána za prvního českého historicky doloženého knížete Bořivoje. Ten byl mezi léty 869 – 883 na Velehradě pokřtěn snad samotným sv. Metodějem. Sv. Ludmila byla pokřtěna později členem slovanské mise snad na Levém Hradci. Stala se horlivou a nábožnou křesťankou. Pomáhala chudým a se svým manželem zakládala kostely. Měla tři syny a čtyři dcery. Po otci vládl nejprve Spytihněv I. a po něm Vratislav I. Ten ale zemřel předčasně a jeho synové Václav a Boleslav byli ještě nezletilí. Do jejich dospělosti měla vládnout jejich matka Drahomíra (pocházející z kmene polabských Stodoranů). Ludmila, babička mladých knížat, měla dohlížet na výchovu budoucích vladařů, což vneslo mezi obě ženy neshody. Proto se Ludmila (a podle posouzení kosterních ostatků dr. E. Vlčkem to byla žena energická) uchýlila na své vdovské sídlo Tetín. Ale Drahomíra se tím neuspokojila. Poslala na Tetín nájemné vrahy, a ti Ludmilu uškrtili jejím závojem.

Zprávy z tehdejší doby – z 10. století – máme z legend. Byly to legendy latinské (nejdůležitější legenda Kristiánova, legenda Fuit in provincia Bohemorum (o sv. Ludmile), legenda Crescente fide, Gumpoldova legenda a j. a v českém prostředí sepsané legendy staroslověnské.

Z legendy Fuit in provincia Bohemorum (Stalo se v provincii Čechů) citujeme úryvek (překlad Bohumila Ryby):

„Tehdy připomenutá služebnice Boží v předtuše věcí budoucích povolala si jednoho zbožného kněze, jménem **Pavla**, a vybídla ho, aby sloužil mši svatou. Po ní se upřímně vyzpovídala před tváří Nejvyššího Soudce a posílila se přijetím těla a krve Páně. A vědoma si jsou své smrti, počala se odívati zbraněmi víry a vytrvávala na modlitbách, aby duši svou, ozdobenou dobrými skutky, poručila Bohu.

Když se pak zšeřilo, řečení ukrutníci zamířivše k jejímu obydlí rozrazí bránu a vběhnou ke dveřím domu, v němž byla služebnice Boží, vylomí veřeje a vejdou dovnitř. I řekla jim: „Bratři, proč jste přišli s takovou zuřivostí? Cožpak jsem vás neživila jako syny? Své zlato, stříbro a drahocenná roucha dala jsem vám; a dopustila-li jsem se nějaké viny na vás, povězte mi!“ Oni však nedbajíc mírumilovných slov stáhli ji z lože a vrhli ji na dlažbu. Tu s pláčem jim řekla: „Zadržte, bratři, maličko, aspoň než dokončím svou modlitbu!“ A s rukama sepjatýma modlila se k Pánu. Domodlivši se řekla jim: „Zapřisahám vás, bratři, setněte mne!“ To totiž říkala, aby si prolitím krve zasloužila přijetí koruny mučednické. Oni však nesvolili, nýbrž vložili provaz na hrdlo její a zardousili ji. Tak ona, naplnivši ve veliké víře a oddanosti jedenašedesát let svého života, odebrala se k Pánu. Byla tak umučena oddaná služebnice Kristova Ludmila v sobotu patnáctého dne měsíce září v časných hodinách nočních.”

Brzy po svém nástupu na knížecí trůn dal sv. Václav vyhnat matku z Prahy (snad na Budeč) a r. 924 nebo 925 dal převést ostatky své babičky do svatojiřského chrámu, který na Pražském hradě založil jeho otec Vratislav I. To se tehdy rovnalo prohlášení za svatého. Úcta sv. Ludmily byla potvrzena v polovině 12. století. Hrob sv. Ludmily je v chrámu sv. Jiří dodnes.

Nakonec přejeme všem Liduškám k svátku hojnost Božího požehnání a nám všem ochranu svaté Ludmily, babičky, která je na začátku našich dějin. A babička je (jak napsal P. Piřha) ten, kdo nosí paměť, dobrotu, jistotu, tradici a teplo rodiny.

Podle Internetu (moraviamagna.cz) a J.Reinsberga: Probihejte Jeruzalém a svítte.

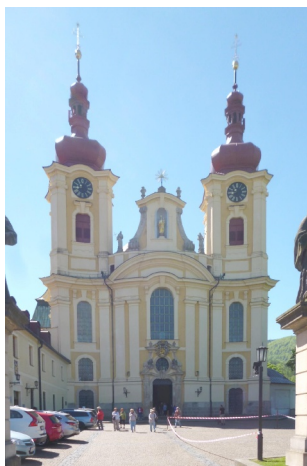
MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Omlouváme se autorce i čtenářům KFL, že nedopatřením se nedostal tento článek do prázdninového dvojčísla KFL.

Poutní výprava do Hejnic

V sobotu 27. dne měsíce května jsme společně prožili krásný poutní den. Jako obvykle jsme vyrazili krátce po osmé hodině od kostela sv. Jana Nepomuckého. Od rána bylo příznivé počasí a tak nám cesta plně obsazeným klimatizovaným autobusem pěkně ubíhala. Pod vedením P.Lohela jsme se pomodlili ranní chvály, zazpívali mariánskou píseň a záhy dospěli až na poutní místo Hejnice. Zde, v klášterním barokním kostele Navštívení Panny Marie, jsme slavili bohoslužbu. Jako vždy jsme měli nejen svého kněze P.Lohela, ale i ministranta (tentokrát Petra Zborníka) a varhaníka pana J.Plíška, který dovede rozeznít kterékoliv varhany.

A troška historie - jedná se o staré poutní místo, jehož počátky sahají až do 13. století a je zřejmě nejstarším mariánským poutním místem v litoměřické diecézi. Uctívána je zde gotická soška Panny Marie nazývaná Sličná Matka. Je to kvůli její na gotiku neobvykle usměvavé tváři. Podle legendy žil v blízké vesničce chudý řemeslník, který měl nemocnou ženu a dítě. Jednoho dne roku 1159 hledal v hejnickém lese dřevo a usnul pod třemi lípami. Ve snu spatřil lípu zalitou září, na větvích seděli andělé. Jeden z nich jej vyzval: „*Jsi na zázračném místě, na kterém se zalíbilo Otci. Jdi domů a vrať se s obrázkem Matky Boží, aby každý, kdo v budoucnu půjde kolem, se mohl zastavit a mít účast na milosti. Tobě se pak za odměnu uzdraví žena i dítě.*“ Řemeslník, který byl přesvědčen o tom, že nešlo o pouhý sen, zakoupil při nejbližší příležitosti dřevěnou sošku a zavěsil ji na určený strom. A jeho žena i dítě se skutečně uzdravili.

Po mši sv. jsme se v přilehlé klášterní restauraci posilili obědem na další poznávání této části naší vlasti a vyrazili jsme do Jablonce. Cesta byla rychlá, bez bloudění a z autobusu to bylo jen pár kroků do Muzea skla a bižuterie, což byla naše další zastávka. Většina účastníků se šla podívat na expozici a komu se nechtělo, zůstal v areálu pokladen na kávu a hraní si se skleněnými sklíčky - takže je jasné, že se jednalo především o malé děti a jejich doprovod. Další možností bylo 'skočit si na jedno', případně strávit čas někde v blízkém okolí.

A zde se také od nás odpojili moji drazí rodičové a vrátili se do Prahy na koncert u příležitosti 80. výročí narození pana Tichoty. Mimochodem koncert to byl velmi vydařený.

Když nastal čas na přesun, vrátili jsme se k autobusu, kde na nás čekaly naše úžasné farnice se svými cukrářskými výtvary a po krátkém občerstvení jsme se rozjeli na poslední zastavení pod Ještěd. Ano, správně pod Ještěd- abychom se nevozili jen autobusem, vyzkoušeli jsme místní lanovku na rozhlednu na tomto známém kopci. Někteří zdatní jedinci ovšem zvolili vlastní síly a vydrápali se nahoru po vlastních nohách. Na vrcholu Ještědu se nachází známý televizní vysílač a na místě stojí i velký kříž. Kříže zde mají dlouhou tradici. První kamenný byl vztyčen v roce 1737 a prozatím poslední pochází z roku 1990. Díky osamělosti hory se z Ještědu nabízejí daleké výhledy na celou polovinu Čech. Když jsme se jich dostatečně nabažili, postupně jsme se vrátili zpět lanovkou do dolní stanice a počkali na kompletní sestavu všech účastníků (i těch pěších). Pak si pro nás přijel autobus, kterým jsme se bez potíží a zastávek, za to za pokračování sladkých hodů, dostali do Prahy.

Pánu a jeho Mamince děkujeme za ochranu na všech cestách, našemu duchovnímu otci Lohelovi za doprovázení a všem zúčastněným za spoluúčast. Naš dík patří také oběma řidičům autobusu za plynulou a bezpečnou jízdu.

Ter. Fundová

NAROZENÍ

Do rodiny Křížovských přibyl **malý Karel**, který se narodil 7.7.2017 s mírami 3150 g a 49 cm. Jméno má podle bl. Karla Habsburského neboli Rakouského, posledního českého krále - se svátkem 21.10.

AKKAP Křížovští

Za zprávu velmi děkujeme a rodině Křížovských blahopřejeme! Malého Karla s radostí vítáme v našem farním společenství a vyprošujeme mu do dalšího života hojnost Božího požehnání a ochranu Panny Marie. Těšíme se, že ho s bratrem Toničkem co nejdříve uvidíme sloužit Pánu při slavení liturgie v našem chrámu.

Košířští farníci

POUŤ NA KLAMOVCE

V den svátku Nanebevzetí Panny Marie se konala 15.8. jako obvykle slavnostní mše sv. v kapli na Klamovce. V letní podvečer se kaple naplnila (přeplnila) poutníky – nejen našimi farníky, ale i „přespolními“. Plně obsazená, zejména těmi mladými, byla obsazená i malá kruchta. S maminkou a celou rodinou se dostavil i nejmladší mariánský ctitel- Karel Křížovský. Po modlitbě slavného růžence celebroidl P.Lohelius (ministroval a lektoroval ing V.Funda) slavnostní mši sv. k počtu Nanebevzaté. V homilii popsal krátce historii tohoto „mladého“ svátku, který se oficiálně slaví od r. 1950 a vyzval k prosbám o její pomoc a podporu ve všech životních situacích. Po zpěvu závěrečných slok mariánské písně se poutníci shromáždili před kaplí k malému agapé. Nezbyvá než poděkovat všem kdo přispěli k důstojné oslavě svátku ať úklidem kaple, květinovou výzdobou či přípravě pohoštění a hlavně svou usebranou účastí na tomto velkém mariánském svátku.

JMÉNO PANNY MARIE - OCHRANA PŘED ISLAMIZACÍ EVROPY

Před časem jsme se v zářijovém článku, věnovaném mj. i svátku Jména Panny Marie, velmi stručně zmínili o původu a zrodu tohoto svátku a o okolnostech, které jeho ustanovení vyvolaly. Připomeňme si znovu, tentokrát obšírněji nejen ono slavné historické datum 12.9.1683, kdy se křesťanství obhájci Vídně ubránili mnohonásobné přesile turecké islámské armády. Své životy přinesli tito křižáci 17.stol. v oběť, aby přežila křesťanská kultura a evropské národy. I dnes, v době masivní migrace a pozvolné islamizace Evropy, je tato výzva aktuální. Arabské slovo Džihád značí expanzi. Povinností muslimů je vytvořit na většině zeměkoule tzv. dár al - islám, neboli území islámu, a zavést šaría, tj. specifické právo. Migranti mají kromě cíle azylu a práce i toto poslání.

Vraťme se do 17. stol. Turci podnikali nájezdy na říšská území a žádný mír s muslimy netrval napořád, i přes mezistátní mírové dohody. R.1683 stanuli před Vídní, zamýšleli ji slavně dobýt a postupovat dál na Moravu, do Čech i Německa. Bůh učinil z Vídně svůj pevný hrad, který nesměli nepřátelé dobýt - a také jej nedobyli! Pod ochranným pláštěm P. Marie, s růžencem a mečem v ruce, se křesťané ve Vídni ubránili. O život Vídně a střední Evropy se bojovalo od 14. 7. do 12. 9. 1683. Na katolickou Vídeň se valilo 200 000 osmanských Turků a jejich vazalů, Tatarů z Krymu a Kuruců. Čelilo jim pouhých 15 tisíc obránců, tj. vojáků a měšťanů. Ti a vůbec všichni lidé, povzbuzováni k víře a boji neúnavnými kněžími a mnichy, hájili císařskou metropoli s přímo tragickou obětavostí proti nepříteli Kristova učení. Věděli, že je lepší hrdinně a svobodně padnout na hradbách, než se dostat do rukou nemilosrdného muslimského nepřítele. Proto bojovali o každou palisádu a o každý metr zdiva. Příkladem nadlidského bojového vypětí křesťanů byl protiútok 2.srpna. I přes těžké ztráty se obráncům podařilo Turky zastavit. Odvrátili tak průnik Osmanů do samotné Vídně. Stísnění za ničenými hradbami, ve městě s menšícími se zásobami a přibývajících mrtvými a raněnými, křesťané ve Vídni během léta 1683 brali vedle meče do rukou meč duchovní: svatý růženec. Podobně jako mnohokrát předtím i potom si katolíci vyprosili vítězství skrze upřímnou modlitbu růžence a odevzdání se do ochrany Matky Boží. Z růžencových tajemství čerpali duchovní sílu nejen obležení Vídeňané. V modlitbě sv. růžence byl se svými těžce zkoušenými poddanými spojen i římsko-německý císař Leopold I. Během obléhání se dennodenně modlil veřejně růženec. Karmelitáni v kostele P. Marie Vítězné v Římě vedli 15 denní růžencovou nověnu.

Vraťme se do obleženého města. Přes heroickou obranu ubývaly Vídeňákům síly. Zoufale bylo třeba pomoci zvenčí.

A podobně jako dříve i nyní nejvyšší nebezpečí přimělo křesťany k vytvoření jednotné aliance proti osmanské hrozbě. Na obranu Vídně a vůbec Západu se spojila vojska císařská, říšskoněmecká, armády Polsko-litevské unie (Poláci, Litevci, Ukrajinci, Rusíni), Benátské republiky a jednotky vyslané papežem. Všechny křesťanské národy střední Evropy pozvedly zbraň na obranu křesťanské víry a svobodného života. V řadách císařského vojska bojovali také Češi. Ve vídeňské čtvrti Währing se udála nejdůležitější a vítězná bitva, v níž hlavní úlohu sehrála polská královská kavalerie pod vedením Jana III. Sobieskiho. Triumfem v roce 1683 nastal zlom v potýkání se s osmanským vetřelcem a habsburská vojska nastoupila soustředěnou mnohaletou válečnou kampaň s cílem vypudit Turky z Uher a Balkánu. Z defenzivy se už Turci nedostali, velká turecká válka byla ukončena až mírem uzavřeným r.1699 ve Sremských Karlovcích mezi Osmanskou říší a Svatou ligou.

Na svátek Jména P. Marie 12. září si vzpomeňme na tyto hrdiny a následujme je v jejich heroismu, opravdovosti jejich myšlení a konání a boji za vládu Krista a Jeho učení, za rodinu, za vlast.

Panno Maria, vezmi nás pod svou mocnou ochranu, vezmi osud Evropy i naší země do svých mateřských rukou. Amen.

M. Val.

PRAŽŠTÍ ARCIBISKUPOVÉ - 36. ČÁST

František kardinál Schönborn (24. ledna 1844 Praha – 25. června 1899 Sokolov) byl 5. biskup českobudějovický (1883–1885), 24. arcibiskup pražský (1885-1899) a 16. primas český. Po gymnaziálních studiích hrabě Schönborn vystudoval práva v Praze. V roce 1866 se zúčastnil bitvy u Náchoda, v níž byl těžce raněn, po vyléčení se dal na studia bohosloví. Studoval v Innsbrucku a Římě teologii, kněžské svěcení obdržel 12. srpna 1873 a o dva roky později získal doktorát teologie. V letech 1875–1879 byl kaplanem v Plané u Mariánských lázní, poté se stal vicerektorem (1879) a ještě později rektorem (1882) pražského arcibiskupského semináře. 22. srpna 1883 byl jmeno-ván biskupem českobudějovickým (vysvěcen byl 18. listopadu a intronizován 25. listopadu. 21. května 1885 byl jmenován arcibiskupem pražským. Vysvětil v roce 1893 chrám sv. Ludmily na Vinohradech, poté byly do chrámu obřadně přeneseny ostatky sv. Ludmily a sv. Václava. Za největší zásluhu je mu připisována podpora dostavby Svatovítského chrámu. Intervenoval podle dochovaných zpráv do médií. Zemřel na své vizitační cestě po farnostech své arcidiecéze na zámku hraběte Straky v Sokolově. Pohřben byl v katedrále sv. Víta v Praze.

Lev kardinál Skrbenský (12. června 1863 Hlukovice – 24. prosince 1938 Dlouhá Loučka u Uničova) byl český duchovní a šlechtic, příslušník rodu Skrbenských z Hříště 29. arcibiskup pražský (1899–1916) a 9. arcibiskup olomoucký (1916–1920). Od roku 1885 studoval teologii v Olomouci, kde byl také 5. července 1889 vysvěcen na kněze. Po vysvěcení byl poslán jako kaplan do Dubu, kde působil do 10. října 1890. Tehdy byl jako kaplan německé národnosti poslán na Santa Maria dell'Anima v Římě, kde působil do 1. července 1892. Tam také dosáhl doktorátu bohosloví. Po návratu do vlasti se stal kaplanem v Uherském Ostrohu a 15. ledna 1894 byl investován za faráře v Melči ve Slezsku. O dva roky později – 16. května – byl zvolen nesídelním kanovníkem olomouckým. Rezignoval na faru v Melči, stal se proboštem u sv. Mořice v Kroměříži (1897–1899) a posléze také olomouckým sídelním kanovníkem (1899). 15. září 1899, ve svých 37 letech, byl jmenován arcibiskupem pražským a 15. dubna 1901 byl ozdoben kardinálským purpurem. Pro svou mírnost a dobrotu byl v Praze velmi oblíben, ale zdravotně mu Praha nesvědčila. Uprostřed války naléhalo vojenské velení na císaře Františka Josefa I., aby mírný a laskavý kardinál Skrbenský odešel do Olomouce a aby do neklidných Čech a do Prahy přišla pevnější ruka brněnského biskupa Huyna. 18. ledna 1916 byl nakonec kardinál Skrbenský postulován olomouckou kapitulou za olomouckého arcibiskupa a intronizován 21. června téhož roku. Těžko se hodnotí míra provinění na olomoucké arcidiecézi, zda větší vinu nese válečná doba anebo souhlas kardinála Skrbenského s opuštěním Prahy a návrat na Moravu, po níž toužil. Ve válečné době arcidiecézi nevizitoval, ani jinak do jejího života nezasahoval. Také jeho prorakouské smýšlení mu po roce 1918 bylo ve službě arcibiskupa na překážku. Pro tragickou nehodu, zaviněnou automobilovým neštěstím, a pro revoluční poválečné poměry nakonec rezignoval na arcibiskupský stolec 30. listopadu 1920 při osobní návštěvě v Římě. Usadil se na záměčku řádu Německých rytířů v Dlouhé Loučce u Uničova, kde žil v přízni a oblíbenosti tamních německých diecezánů. Žil velice skromně a nenáročně. Na záměčku také 24. prosince 1938 zemřel. Byl pohřben v olomoucké katedrále sv. Václava do hrobky pod hlavní věží.

J. Vaš

Použitá literatura:

SCHÖNBORN, František de Paula. *Jeho eminencí kardinál František de Paula Schoenborn kníže-arcibiskup Pražský : Nástin a příběhy z jeho života a smrti jakož i vypsání pohřeb.*

STIBOR Jiří; FUKALA Radek; TRAPL Miloš Skrbenští z Hříště.

DOKOUPIL Lumír. *Biografický slovník Slezska a severní Moravy*, Wikipedia.org, Ado.cz

František Verner – 2.část

František Verner dokončil studia v roce 1943 a zahájil své kněžské povolání. Ještě ve válečných letech 1943-45 působil u sv. Antonína v Holešovicích. Tam zažil pražské povstání, kdy mu do kostela snášeli mrtvé a raněné. V letech 1945-53 působil u sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně. Přitom se stále staral o křižovnickou knihovnu u Karlova mostu. Roku 1953 se stal farářem v Praze-Košířích, kde měl na starosti dva kostely: Nejsvětější trojice na Malostranském hřbitově a sv. Jana Nepomuckého -tehdy nejmladší pražský kostel, částečně nedostavěný, o jehož opravu a dostavbu se zaloužil a dnes má v něm svou pamětní desku. V této farnosti strávil více než 40 let svého života. Zároveň se věnoval i svým milovaným knihám - zachraňoval, budoval a opečovával několik pražských teologických knihoven, např. knihovnu v Arcibiskupském paláci na Hradčanech, již zmíněnou křižovnickou knihovnu u Karlova mostu, a nakonec kapitulní knihovnu na Vyšehradě. Roku 1987 byl jmenován sídelním kanovníkem na Vyšehradě, kam se začátkem 90. let přestěhoval do budovy nového děkanství.

K jeho další odborné činnosti jen stručně, neboť je dobře známa a

zdokumentována jinde: Na pokyn kardinála Františka Tomáška založil a vybudoval v letech 1967- 82 Pokoncilní knihovnu (tj . knihovnu k postgraduálnímu studiu kněží) s 20 000 svazky.

Z jeho publikační činnosti je to např. „Bibliografie českých překladů celé Bible i jejích částí“ (1987), jeho hlavním a asi nejvíce ceněným dílem je „Bibliografie české katolické literatury 20. století“, na níž pracoval 25 let a která má kolem 50 000 záznamů. Také vytvořil kartotéku českých katolických autorů. V roce 1989 byl vyznamenán prezidentem republiky za zásluhy o výstavbu – knihovnictví.

V roce 2001 obdržel papežské vyznamenání „Pro Ecclesia et Pontifice“ za své celoživotní dílo v oboru knihovnictví.

A jaký vlastně byl? Nepředstavujte si asketu se sepjatýma rukama a očima věčně upřenýma k nebi. Byl věřící, ale zároveň realista, člověk aktivní a poctivě pracující - jeho rukama prošly tuny zaprášených knih.

Byl dobrý organizátor a diplomat, a také dobrý a moudrý člověk. Mnoha lidem pomohl. Jeho humor byl laskavý a jeho rady smysluplné. V mladších letech sportoval - rád lyžoval , hrál tenis, chodil po horách. Nikdy nezapomněl na rodnou obec, často a rád sem jezdil na návštěvu k rodině a udržoval přátelství se svým kamarádem z mládí.

František Verner zemřel po kratší nemoci v Praze dne 7. prosince 2004 ve věku 89 let. Pochován je na Vyšehradském hřbitově v kanovnické hrobce pod arkádami.

S láskou vzpomíná za celou rodinu a všechny přátele a sousedy jeho neteř

Hana Příbylová

Převzato a upraveno ze zpravodaje obce Ostrá.

Děkujeme tímto neteři paní H. Příbylové za povolení k úpravě článku a jeho zveřejnění v našem farním listu.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

ŘÍJEN

POVOLÁNÍ K LÁSCE

První den měsíce října je každým rokem spojen v liturgickém kalendáři s oblíbenou a pokornou světicí **Terezií od Dítěte Ježíše**. Je učitelkou církve pro vynikající moudrost, kterou byla tato nesmírně radostná sestra obdarována, aby ji s užitekem pro celou církev rozvíjela, a tak i během několika let svého krátkého života poskytla vzácný duchovní poklad. Letos její liturgickou památku překrývá nedělní slavení eucharistie, a tak ji věnujme pozornost v těchto řádcích farního listu.

Ve vlastním životopisu uvažuje o svém povolání.

„Když mi byly mé nesmírné touhy mučednictvím, otevřela jsem listy svatého Pavla, abych konečně našla odpověď. Mé oči utkvěly na dvanácté a třinácté kapitole prvního listu Korintánům. V té první jsem četla, že všichni nemohou být zároveň apoštoly, proroky a učiteli, že se církev skládá z různých údů a oko nemůže být zároveň rukou. Odpověď byla jasná, ale mé touhy neutišila, pokoj mi nepřinesla.

Neztrácela jsem odvalu a četla jsem dál, až mi přinesla úlevu tato věta: Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. A apoštol vysvětluje, že i nejlepší dary nejsou nic bez lásky k Bohu. Konečně jsem našla klid.

Když jsem pozorovala tajemné tělo církve, nepoznávala jsem se v žádném údu, jak je popisuje svatý Pavel, nebo spíše jsem se chtěla vidět v každém z nich. Ale láska mi poskytla stěžejní bod mého povolání. Bylo mi jasné, že je-li církev tajemným tělem, skládajícím se z mnoha údů, nemůže ji chybět část nejdůležitější a nejušlechtlejší. Pochopila jsem, že církev má srdce, a to srdce že plane láskou. Pochopila jsem, že jedině láska uvádí její údy v činnost, a kdyby tato láska uhasla, apoštolové by přestali hlásat evangelium, mučedníci by se zdráhali prolít svou krev. Pochopila jsem, že láska v sobě zahrnuje všechna povolání, že láska je všechno, že obsáhne všechny časy a místa, jedním slovem, že je věčná.

Tu jsem zvolala s velikou překypující radostí: „Ježíši, má lásko, konečně jsem našla své povolání. Mým povoláním je milovat. Ano, našla jsem své místo v církvi, a toto místo jsi mi dal ty, můj Bože. V srdci církve, své Matky, budu láskou, a tak budu vším, a můj sen se splní!“

Tento skvělý objev sv. Terezie nás může stále znovu inspirovat a burcovat k úsilí rozvíjet teologickou ctnost lásky ve svém životě.

První encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ z 25. prosince 2005 zdůrazňuje, jak je velice důležité vylučovat ze slova láska jakoukoli dvojakost. Neboť toto slovo je, říká encyklika, „pošpiněno“. Slova láska se užívá při všemožných příležitostech, a to až k úplnému zhnusení. Má se tím lépe pohnout lidskými srdci, mají se tím lépe vyjádřit emoce, a potom je také snazší obejít se bez myšlení. Slovo láska zažívá inflaci, která často hraničí s obscenitou, neboť je vyslovují určitá krajně nezpůsobitá ústa. Slovo eros, vysvětluje encyklika, se v Novém zákoně neobjevuje. Ten dává přednost slovu agapé, latinsky caritas, nebo také philia, láska přátelská.

DEUS CARITAS EST

Chceme stále kultivovat naše prožívání pravé lásky. Proto sledujeme, jak se má projevovat. Velkou pomocí na této cestě je Velepíseň lásky apoštola Pavla, kterou se zabýváme průběžně, jak nám tomu poskytuje její rozbor v exhortaci *Amoris laetitia*.

Kromě odpouštějící síly lásky, jak jsme ji pozorovali v minulém farním listě, je jejím dalším aspektem schopnost radovat se s druhými.

109. Výraz *Chairei epi te adikia* označuje něco záporného, co se usadilo ve skrytu lidského srdce. Je to jedovatý postoj člověka, který se raduje, když vidí, že je na někom páchána nespravedlnost. Tuto větu doplňuje věta následující, která je formulována kladně: *synchairei te aletheia*: raduje se z pravdy. To znamená, že se raduje z dobra druhého, když je uznávána jeho důstojnost, když jsou oceňovány jeho schopnosti a jeho dobré skutky. To je nemožné tomu, kdo se musí neustále srovnávat s druhými a soupeřit s nimi, včetně vlastního partnera, až se dokonce skrytě raduje z jeho neúspěchů.

Pravá láska tedy v sobě chová kladnou přejícnost.

Milujeme-li podle Božího slova bližního jako sebe samého, pak jeho přednosti, schopnosti, úspěchy a pravé štěstí, tedy jakékoliv dobro vnímáme jako své dobro a nikoliv jako cizí dobro, které by konkurovalo našemu vlastnímu dobru.

110. Když člověk, který miluje, může druhému prokázat dobro nebo když vidí, že se druhému daří dobře, má z toho radost, a tím oslavuje Boha, protože „Bůh miluje radostného dárce“ (2 Kor 9,7); náš Pán si zvláště cení toho, kdo se raduje ze štěstí druhého. Pokud nežijíme svou schopnost těšit se z dobra druhého a soustředíme se hlavně na své potřeby, odsuzujeme se k životu, ve kterém je málo radosti, protože Ježíš řekl: „Blaženější je dávat než dostávat“ (Sk 20, 35). Rodina musí být vždycky místem, o kterém ten, kdo udělá v životě něco dobrého, ví, že to všichni budou oslavovat s ním.

P.L.

Liturgický kalendář

říjen 2017

1. NEDĚLE	26. neděle v mezidobí
2. pondělí	Památka svatých andělů strážných
4. středa	Památka sv. Františka z Assisi
6. pátek	Sv. Bruna, kněze
7. sobota	Památka Panny Marie Růžencové
8. NEDĚLE	27. neděle v mezidobí
9. pondělí	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků
Sv. Jana Leonardiho, kněze
10. úterý	Sv. Gereona a druhů mučedníků
11. středa	Sv. Jana XXIII., papeže

12. čtvrtek	Sv. Radima, biskupa
14. sobota	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka
15. NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
16. pondělí	Sv. Hedviky, řeholnice
17. úterý	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. středa	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19. čtvrtek	Sv. Jana de Brébeufa a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků Sv. Pavla od Kříže, kněze
21. sobota	Bl. Karla Rakouského
22. NEDĚLE	29. neděle v mezidobí
23. pondělí	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24. úterý	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
26. čtvrtek	Sv. Gilberta, opata premonstrátského řádu
28. sobota	Svátek sv. Šimona a Judy
29. NEDĚLE	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA
31. úterý	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Latinská chorální mše

Vzhledem k projevenému zájmu košířských farníků se bude slavit latinská chorální mše sv. na druhou a čtvrtou sobotu v měsíci. V říjnu toto slavení připadá na 14. a 28. října v 17.30 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Katecheze pro dospělé

Biblické katecheze pro dospělé budou v měsíci říjnu v sobotu 7. a 21.

Katecheze dětí školního věku

Katecheze dětí školního věku bude ve čtvrtek mezi 15. a 17. hod. Rodiče mohou děti přihlásit u P. Lohelia. První katecheze bude ve čtvrtek 5. října.

Příprava na první svaté přijímání

Příprava na první sv. přijímání dětí začne v pátek 6. října od 15.15 hod.

Schůze farní rady

Schůze farní rady (VPKK) bude v pátek 14. října po večerních bohoslužbách.

Večer duchovní poezie

Večer duchovní poezie bude ve čtvrtek 26. října od 18.15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Přednáška Pavla Mráčka, trvalého jáhna

Přednáška Ing. Pavla Karla Mráčka Dr. h.c., trvalého jáhna na téma: „Zjevení Panny Marie ve Fatimě“ se uskuteční v sobotu 28. října v 18.15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Apoštolát modlitby

Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na říjen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první říjnovou nedělí.

Všeobecný úmysl: Práva dělníků a nezaměstnaných

Za svět práce, aby všem byla zajištěna úcta a ochrana práv a nezaměstnaným aby se dala možnost přispět k budování společného dobra.

Národní úmysl: Za křesťany, aby na přímluvu Panny Marie opět věřili v převratnou sílu něhy a lásky a nepochybovali o tom, že pokora a mírnost jsou ctnostmi silných (EG, č. 288).

ZÁPIS ZE SCHŮZE FARNÍ RADY – VPKK ze dne 15. 9. 2017

Přítomní: Bobysud V., Funda V., Hojek S., P. Lohelius.

1/ Stavební práce:

- v kostele Nejsvětější Trojice byla provedena oprava schodů ke kazatelně a úprava parapetů s nasazením pevného pletiva ve vázičkárně a sakristii
- dokončení opravy hlavního vstupu do kostela sv. Jana Nepomuckého:
byly provedeny nátěry v barvě, která je určena na celou fasádu kostela a byla již také použita na zadní stěnu; zbývá doplnit gumové nárazníky k patám dveří, aby nedocházelo k poškození zdiva
- oprava vyvýšené západní stěny se odkládá pro naléhavost jiných úkolů

2/ Do konce roku se rozhodne o dalším postupu při generální opravě varhan v kostele Nejsvětější Trojice. Na příští rok se počítá s investicí 900 000 korun. Od Magistrátu hl. Města Prahy se bude žádat 600 000 korun, od Arcibiskupství ze svépomocného fondu 100 000 a 200 000 korun by měl tvořit podíl farnosti.

3/ Ve farním sále sv. Jana Nepomuckého bude ve čtvrtek 26.října od 18.15 hod. Večer duchovní poezie

4/ Přednáška Ing. Pavla Karla Mráčka OP, Dr.h.c., na téma „Fatima“ se uskuteční v sobotu 28. října v 18.15 ve farním sále sv. Jana Nepomuckého.

Zapsal : P. Lohelius

Sv. Dionýsius, biskup a druhové, mučedníci – památka 9. října

Svatý Dionýsius se uctívá jako první pařížský biskup a jeden z patronů Francie. Francouzská podoba jeho jména je Denis (česky Diviš). Je zmiňován v důležitých pramenech z 5. a 6. století. Řehoř z Tours ve svých Dějinách napsaných v 6. století píše, že Dionýsius byl kolem r. 250 poslán papežem Fabiánem se šesti druhy jako misionář do Galie, hlásal tam evangelium a byl pravděpodobně prvním biskupem římského sídla Lutetia Parisiorum (dnešní Paříž). V době pronásledování křesťanů za císaře Valeriána podstoupil na Montmartru (hoře mučedníků) mučednickou smrt stětím. Jeho druhové kněz Rusticus a jáhen Eleutherius jsou zmíněni jen v galské verzi Martyrologia připisovaného sv. Jeronymovi.

Podle legendy Dionýsius po popravě vstal a odešel se svou hlavou v rukách na místo ve velké vzdálenosti, kde je pohřben.

Úcta sv. Dionýsia je doložena z 5. století, když kolem roku 475 dala sv. Jenovéfa v Paříži postavit jemu zasvěcený kostel. (Tehdy to bylo místo za městem, dnes leží v aglomeraci Velké Paříže). Ten byl pak rozšířen a sloužil Merovejcům jako pohřebiště. Francký král Dagobert tam postavil opatství s katedrálou Saint Denis. Ta byla pohřebištěm francouzských králů. Při velké přestavbě od 11. do 13. století vznikla gotická katedrála, která byla vzorem pro další gotické katedrály. Od r. 1966 je Saint Denis

sídlem biskupa.

Podrobnosti o životě sv. Dionýsia nejsou známy. Jeho životopisy obsahují asi řadu legendárních prvků. Jeho oficiální kult v 5. století je ale důkazem jeho apoštolátu v Paříži. Sv. Dionýsius patří mezi 14 sv. Pomocníků.

Podle R.Ondruše a pramenů z Internetu (*Santiebeati, Heiligenkalender*).

MP

Putování sochy P. Marie Fatimské po českých a moravských diecézích.

V rámci slavení jubilea 100.výročí fatimských zjevení putuje v těchto týdnech po českých a moravských diecézích milostná socha Panny Marie Fatimské. Sochu převzal 13.9.2017 na místě zjevení a do Prahy přivezl předseda ČBK, primas český a arcibiskup pražský, kardinál Dominik Duka OP. Věřící (mezi nimi i někteří naši farníci) v hojném počtu přivítali tuto sochu v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v pátek 15.9. (na svátek Panny Marie Bolestné) modlitbou svatého růžence (vedl Mons. Pavel Dokládál), po které následovala mše svatá (celebroval J.Em. kardinál Dominik Duka OP). Po mši svaté se šlo společně procesím na Hradčanské náměstí, kde se účastníci pomodlili u mariánského sloupu k Matce Boží.

Na závěr zazněla státní hymna a píseň "Kristus kraluje".

Jubilejní oslavy budou završeny v Koclířově u Svitav na svátek Panny Marie Růžencové v sobotu 7.10. - v 10:30 hod. pontifikální mši sv. (hlavní celebrant kardinál Dominik Duka OP) a ve 12:00 hod. se na hlavní tribuně areálu uskuteční odevzdání - svěření Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a skrze ni zasvěcení Bohu.

Kéž se Panna Maria Fatimská přimlouvá o upevnění a posílení Kristova království v naší vlasti, Evropě i na celém světě!

Alena Smlsalová

TŘINÁCTÝ ŘÍJEN 1917- VRCHOLÍ FATIMSKÁ ZNAMENÍ

V měsíci říjnu si připomínáme poslední zjevení Panny Marie třem malým pasáčkům ve Fatimě. Ke zjevení došlo celkem 6x a zatímco v květnu, červnu a červenci mají charakter poselství, v srpnu, září a říjnu mají charakter znamení, zázraků, potvrzujících předchozí poselství. Fatimská znamení vrcholí MIMOŘÁDNÝM SLUNEČNÍM ZÁZRAKEM dne 13.října 1917, jedním z největších zázraků v dějinách Církve, kterého byly svědky desetitisíce lidí. V ten den na Cova da Iria hustě pršelo, ale vizionářka Lucie vybídla lidi, aby zavřeli deštníky a modlili se růženec. Při zjevení Panna Maria o sobě prohlásila: „Jsem Panna Maria, královna sv. Růžence. Dále se denně modlete růženec.“ Luciina prosba za uzdravení hříšníků byla vyslyšena svatou pannou jen částečně: „Některé uzdravím, některé ne. Ať už víc neurážejí Boha, byl již tolik urážen“. Pak Madona rozevřela ruce a nechala je ozářit paprsky slunce. A zatímco se vznášela, zazářilo Její Světlo proti slunci. Poté co Panna mizela v nekonečné dáli oblohy, spatřili vizionáři vedle Slunce sv. Josefa s Ježíškem, a P. Marii v bílém šatě s modrým pláštěm. Potom uviděli Krista a P. Marii Bolestnou. A nakonec, dle slov Lucie uviděli P. Marii Karmelskou. Po těchto zjeveních se udál pannou Marií slíbený sluneční zázrak. Sluneční kotouč změnil svůj lesk a v podobě stříbrného měsíce

začal kroužit jako ohnivé kolo, metající všemi směry pruhy světél v barvách žluté, zelené, červené, modré, fialové, které ozařovaly oblaka, stromy, skály i lidi. Pak se na několik vteřin zastavilo a roztočilo se ještě v rozmanitějším oslnivém víření. Poté jakoby padalo na lidi, kteří padali na kolena v blátě a vzbuzoval lítost nad svými hříchy. Po skončení slunečního úkazu měli všichni šaty dokonale suché, jakoby vůbec nepršelo. Slunečnímu zázraku bylo přítomno na 70 tisíc lidí, věřících, nevěřících, pochybujících, bylo pořízeno tisíc snímků, zachováno jich bylo do dnešních dob jen 13.

Už jsme se v minulém článku o fatimském zjevení zmínili o Mariině prosbě zasvěcení Ruska a světa Jejímu Neposkvrněnému Srdci. Je však zapotřebí připojit i další Mariinu žádost: zachovávat první soboty v měsíci. Dne 10.12.1925 se zjevila Panna Maria sestře Lucii v klášteře sester dorotejek ve španělském Pontevedro po boku Dítěte Ježíše na zářícím oblaku a ukázala jí své srdce ovinuté trním. Dítě řeklo: „Měj soucit se srdcem tvé nejsvětější Matky, jež je ovinuto trním, jímž je nevděční lidé stále znovu zraňují a není zde nikoho, kdo by činil pokání.“ P. Maria řekla: „Má dcero, hle mé srdce je ovinuto trním, jež nevděční lidé ustavičně probodávají rouháním a nevěrností. Alespoň ty se přičiň, abys mě potěšila a oznam všem lidem, že jim budu nablízku v hodině jejich smrti, pokud po pět měsíců první soboty přistoupí ke zpovědi, přijmou sv. přijímání, pomodlí se růženec a po dobu 15 min. rozjímají o jeho tajemstvích.“

Pět sobot je vlastně smír za pět urážek proti Neposkvrněnému Početí, Ustavičnému panenství, Božskému mateřství, Neposkvrněné Matce, obrazům P. Marie. Sobota je od nepaměti dnem zasvěceným Panně Marii. Už papež sv. Pius X. r.1912 vyzval k sobotní smírné pobožnosti k Neposkvrněnému Srdci P. Marie a papež Benedikt XV. dne 9.11.1920 smírnou sobotu potvrdil. Přání P. Marie pěti smírných sobot tento vývoj dovršuje.

Fatimská P. Maria vyzývá k obrácení a změně života, k pokání, zřeknutí se hříchu, k modlitbě a obětem za hříšníky. Chce jediné to, co Její Syn. Jedná se o lásku, které On učí v evangeliu. Ve své lásce k nám jde až do krajnosti. Stále jde o naši spásu, záchranu duší.

Hlavní boj však probíhá v našem srdci. Necháme se ve svém srdci vést milostí Ducha sv. a jsme tak na straně Ježíše Krista a Panny Marie? Často upadáme, ale vždy můžeme znovu povstat a dostat odpuštění a novou sílu k boji ve svátosti pokání, jejíž důležitost Fatima také vyzdvihuje.....

M.Val.

PRAŽSTÍ ARCIBISKUPOVÉ - 37.ČÁST

Pavel hrabě Huyn (17. února 1868 Brno – 1. října 1946 Bolzano-Gries) byl 9. biskup brněnský, 30. arcibiskup pražský a 18. primas český. Narodil se do německy hovořící hraběcí rodiny patrně vlámského původu. Jeho otec Johann Carl (1812–1889) byl generálem rakouské armády, státní služba byla v rodě tradicí. Pavel ovšem nastoupil církevní dráhu, svá studia (teologie u jezuitů v Innsbrucku a na *Germaniu* v Římě) završil třemi doktoráty – z filosofie (1889), teologie (1895) a kanonického práva. Na kněze byl ordinován 7. června 1892 v Innsbrucku. Od roku 1898 působil v brněnské diecézi, nejprve jako zámecký kaplan u hraběcí rodiny Des Fours-Walderode v Křetíně u Letovic, poté jako kaplan v Prosiměřicích, Trstěnicích (1900–1901) a jako farář v Běhařovicích (1901–1904). Po odchodu brněnského biskupa Františka Saleského Bauera na arcibiskupský stolec do Olomouce byl 17. dubna 1904 jmenován jeho nástupcem. Dne 26. června 1904 byl v Olomouci od Františka Saleského Bauera vysvěcen na biskupa a 3 dny nato byl nastolen (intronizován). Jeho působení je z hlediska národnostního poněkud kontroverzní, existují obvinění, že při obsazování farností dával přednost německým duchovním, za svého poradce si vybral německého nacionalistu Albana Schachleitera, OSB (benediktina). K případnému negativnímu vnímání biskupovy osobnosti přispěla i jeho prudká povaha a pravděpodobně nedostatečná znalost českého jazyka. Ve své funkci usiloval o zintenzivnění pastore, do diecéze uvedl nové řády a kongregace, například karmelitány do Kostelního Vydří, redemptoristy, salvatoriány do Brna-Husovic (1911), získal schválení pro diecézní kongregaci Sester Těšitelů (1913 a 1915), svolal první diecézní synodu (1909). Založil Spolek pro stavbu nových chrámů v brněnské diecézi (byl jeho předsedou, jedním ze dvou místopředsedů byl hrabě Spiegel, poslanec moravského zemského sněmu) a zařídil stavbu nových kostelů na brněnských průmyslových předměstích (Křenová - vysvětil ho v lednu 1914, Husovice -1910, a mnohé další) a také nové chrámy na venkově, např. Povýšení sv. Kříže v Uhřínově (u Velkého Meziříčí). Zároveň velmi podporoval i spolkovou činnost. Jeho vztah se skupinou intelektuálů kolem staroříšského spisovatele Josefa Floriana byl poněkud konfliktní (roku 1911 zakázal šíření Florianových *Studií*), podobně s knězem a literátem Jakubem Demlem, který byl za trest penzionován (1909). Svým nařízením konat 29. července 1914

v celé diecézi bohoslužby za vítězství rakouských vojsk vzbudil u veřejnosti značnou nelibost. Jako biskup brněnský užíval znaku, který je vytesán i na Petrově, a to rodový znak jako střední štítek na čtvrceném znaku diecéze s kužely a císařským orlem. Když 25. listopadu 1915 zemřel olomoucký arcibiskup František Saleský kardinál Bauer (kardinál od 1911), vystřídal ho na přání vídeňských vládních míst spojených s armádou umírněný pražský metropolita Lev kardinál Skrbenský a do Prahy byl povolán ráznější a vyhraněnější biskup Huyn. Svého nového úřadu se ujal 8. prosince 1916. Ve funkci pražského arcibiskupa se mu nepodařilo získat podporu české veřejnosti, jeho působení vyvolávalo spíše odpor. Vznik Československa (28. 10. 1918) ho zastihl na vizitaci v Chebu, odkud se už na pokyn vídeňské nunciatury do Prahy – jako pro nové poměry politicky nepřijatelný – nevrátil a 19. 11. 1918 české země opustil natrvalo. Na svůj úřad rezignoval dne 6. září 1919. Po odchodu z Čech pobýval ve Švýcarsku, později v Římě, a nakonec v benediktinském klášteře v Griesu (dnes součást Bolzana) v jižním Tyrolsku, kde také jako titulární patriarcha alexandrijský (od 1921) a asistent papežského trůnu 1. října 1946 zemřel. Až do roku 2016 bylo prozatímně jeho mrtvé tělo uloženo do krypty grieského klášteře, odkud bylo z iniciativy Sester Těšitelek převezeno do Rajhradu, jak si to sám přál, a dne 1. října 2016 za přítomnosti brněnského sídelního biskupa Vojtěcha Cikrleho uloženo do nově zhotoveného sarkofágu v klášterním kostele Božského srdce Páně.

J. Vaš.

Použitá literatura: *BUBEN, Milan M., Encyklopedie českých a moravských sídelních biskupů. Praha: Logik s.r.o., 2000. Wikipedia.org*

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

LISTOPAD

LÁSKY NENÍ NIKDY DOST

Možná nás napadne, že by to už s těmi úvahami o lásce na těchto stránkách mohlo stačit. Když je něčeho moc, člověk se přesyť. O určitých věcech a činnostech to zřejmě platí. Nic se nemá přehánět. Netýká se to jen jídla a pití, ale třeba i tělesné nebo duševní námahy.

Mluvit o lásce však není nikdy nadbytečné. Je to nevyčerpatelné téma. Pokud jde o lásku Boží, jde

o naprostou a nikým nepřekonatelnou plnost, kterou nejsme schopni vyjádřit jakýmkoliv obrazem. Její dokonalé pochopení náleží jen tomu, který je Láska. Poznává ji tak sám ze sebe a v sobě. Do poznání této lásky je nám umožněno alespoň omezeným způsobem pronikat. Toho nikdy ani na věčnosti nebude dost. Svatí už mohou prožívat tuto skutečnost. Na začátku tohoto měsíce můžeme myslet na tento blažený úděl nebeského tvorstva a prosit za sebe, abychom s nimi jednou také sdíleli radost z Boží milující tváře.

Zároveň nesmíme přeskočit poselství druhého listopadového dne spojeného s připomínkou očistce. Tam se odčiňuje formou časného trestu nejen zlo, které jsme z nedostatku lásky spáchali, ale absenci lásky vůči dobru, které jsme zanedbali. Platí zde pravidlo, že každý bude podroben soudu podle míry lásky, kterou prokazoval, dokud byl k tomu ještě čas.

Jak jsme na tom na poli lásky k bližnímu. Zrcadlem je v tomto směru Velepíseň lásky apoštola Pavla, kterou na pokračování sledujeme a chceme si ji osvojit. Nemáme být nikomu nic dlužni, jen vzájemnou lásku, jak nám tentýž apoštol radí. To nám pravdivě připomíná její stálý nedostatek, který nemůžeme přehlédnout a mávnout nad ním rukou.

Po té co apoštol řekl: raduje se (láska) z pravdy – spolu s druhými se raduje z jejich dobra, ukazuje, jak láska působí při konání dobra. Nejprve však k bližnímu, potom pokud se týká Boha, když „všemu věří“ atd. Pokud však jde o bližního, člověk koná dobro dvojím způsobem. Za prvé když se raduje z jeho dobra, k tomu říká: raduje se z pravdy, rozumí se bližního, buď z jeho života nebo poznání nebo spravedlnosti, protože bližního miluje jako sám sebe. K tomu píše sv. Jan ve svém 3. listu v. 3-4: „Velice jsem se zaradoval nad bratry, kteří přišli a kteří vydali svědectví tvé pravdě, to je o tom, jak žiješ v pravdě. Není pro mne větší radosti, než když se dozvím, že mé děti žijí v pravdě.“

Za druhé v tom, že člověk vydrží špatnosti bližního, podle toho jak je to možné. K tomu říká: všechno snáší, to znamená, že bez zmatku vydrží všechny nedostatky bližního, neboli cokoli je protivné. „Pro nás silné je povinností, abychom nesli slabosti těch, kdo onu sílu nemají, a abychom nevyhledávali, co se líbí nám (Řím 15, 1). Tady opravdu s pouhou líbivostí nevystačíme. Jinde apoštol praví: „Noste vzájemně svá břemena a naplňujte tak Kristův Zákon (Gal 6, 2).

Sledujme, jak se tato vlastnost opravdové lásky rozvíjí ve výkladu Amoris laetitia. Nejprve si všímá čtyřikrát uvedeného slova *všechno*.

111. Výčet se završuje čtyřmi výrazy, které obsahují slovo „všechno“. Všechno omlouvá, všemu věří, ve všem doufá, všechno vydrží. Tímto způsobem se důrazně podtrhuje opoziční dynamismus lásky, která je schopna čelit čemukoli, co by ji ohrožovalo.

Potom následuje jejich postupný výklad.

112. Na prvním místě stojí, že „všechno omlouvá“ (panta stegei). To je něco jiného než „nevšímá si zla“, protože uvedený výraz se týká používání řeči; může znamenat „nemluvit“ o něčem záporném, co je v druhém člověku. Předpokládá zdržení se soudu, ovládnutí sklonu vyslovovat tvrdé a neúprosné soudy. „Nezavrhujte, a nebudete zavrženi“ (Lk 6, 37). I když se to přičítá našemu běžnému používání řeči, Boží slovo nás žádá: „Nemluvte špatně jeden o druhém“ (Jak 4,11). Vytrvalé poškozování obrazu druhého je způsob, jak si vylepšovat obraz vlastní, jak si odreagovat zášť a závist bez ohledu na to, zda tím někoho raníme. Často zapomínáme, že pomluva může být vážným hříchem, těžkou urážkou Boha, když vážně poškodí dobrou pověst druhých, a tím jim způsobí škodu, která se těžko napravuje. Proto se Boží slovo vyjadřuje tak tvrdě o jazyku, když říká, že je to „svět zla“, který může poskvřnit celého člověka, zapaluje celý náš život“ (Jak 3,6), je to zlo, které nedá pokoje, plné smrtelného jedu“ (Jak 3,8). „Jím zlořečíme lidem, stvořeným k Božímu obrazu“ (Jak 3,9), avšak láska pečuje o obraz druhých s jemností a je dokonce schopna uchovávat dobrou pověst nepřátel. Při obraně Božího zákona nesmíme nikdy zapomínat na tento požadavek lásky.

113. Manželé, kteří se milují a patří jeden druhému, mluví jeden o druhém dobře, snaží se ukazovat na dobré stránky svého partnera i přes jeho slabosti a chyby. V každém případě raději mlčí, aby nepoškodili jeho obraz. To ale není jen vnější gesto, nýbrž vychází z vnitřního postoje. A není to ani naivita, která se tváří, že nevidí obtíže a slabé stránky druhého, ale je to široký pohled, který vidí slabosti a chyby v celkovém obrazu. Je si vědom toho, že nedostatky jsou jenom část, nejsou celým bytím druhého. Někaká nepříznivá skutečnost ve vztahu není vztah jako celek. Lze tedy prostě přijmout, že všichni jsme spleť kombinace světla a stínů. Druhý není jen někdo, kdo mě obtěžuje. Je něčím víc. Ze stejného důvodu si nenamlouvám, že jeho láska musí být dokonalá, abych si ho mohl vážit. Miluje mě takový, jaký je a jak to dokáže, ale skutečnost, že jeho láska je nedokonalá, neznamena, že je falešná nebo že není skutečná. Je skutečná, ale omezená a pozemská. Proto vyžadují-li příliš mnoho, dá mi to druhý nějakým způsobem najevo, protože nebude schopen ani ochoten hrát roli nějaké božské bytosti, ani být služebníkem všech mých potřeb. Láska žije s nedokonalostí, omlouvá ji a umí mlčet ohledně limitů milované osoby.

V tomto směru je nesmírnou výhodou věřících křesťanů, že znají dokonalý model lidství v Kristu a že s ním mohou prožívat vztah, který je zaměřen k dokonalému protějšku. Tím však není onen lidský partner v manželství odsunut na druhou kolej nebo znevážen. Naopak. Člověk je díky Kristu ve vztahu k němu odlehčen a povznesen. Ví, že vůči němu musí uplatnit nižší laťku. Ta nejvyšší je u Krista. To zase neznamena nějaký minimalismus vůči druhým lidem. Záleží nám na nich, chceme, aby byli dobří a lepší než jsou, jsme ochotni jim v tom pomáhat, ale své očekávání nepřepínáme, počítáme s jejich limity. Zároveň se snažíme zvyšovat laťku sami vůči sobě.

Náročné umění lásky, které není nikdy dost.

P.L.

Liturgický kalendář

listopad 2017

1. středa	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2. čtvrtek	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. pátek	Sv. Martina de Porres, řeholníka první pátek v měsíci
4. sobota	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
5. NEDĚLE	31. neděle v mezidobí
9. čtvrtek	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. pátek	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. sobota	Památka sv. Martina, biskupa
12. NEDĚLE	32. neděle v mezidobí
13. pondělí	Památka sv. Anežky České, panny
15. středa	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16. čtvrtek	Sv. Markéty Skotské Sv. Gertrudy, panny
17. pátek	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. sobota	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
19. NEDĚLE	33. neděle v mezidobí
21. úterý	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. středa	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23. čtvrtek	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka Sv. Kolumbána, opata
24. pátek	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků
25. sobota	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
26. NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
30. čtvrtek	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze budou v sobotu 4. a 18. listopadu po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Schůze farní rady

Schůze farní rady (SPKK) bude v pátek 10. listopadu.

Výklad katechizmu

Ostatní pátky budou spojeny s výkladem katechizmu v domečku u Nejsv. Trojice po večerních bohoslužbách.

Odpustky pro duše v očistci:

Ve středu 1. listopadu odpoledne a ve čtvrtek 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

MŠE SV. ZA ZEMŘELÉ NA MALVAZINKÁCH

Jako obvykle se bude sloužit dne 2.11 v 15 hod. mše sv. za zemřelé s následným průvodem po hřbitově a modlitbami za zemřelé. Zastavíme se u hrobů bývalých kněží smíchovské farnosti.

Vzpomínkovou slavnost pořádá smíchovská farnost.

Apoštolát modlitby

Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na listopad

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první listopadovou nedělí.

Evangelizační úmysl: Za křesťany v Asii, aby tím, že o evangeliu svědčí slovy a skutky, přispěli k dialogu, míru a vzájemnému pochopení především těch, kteří patří k jiným náboženstvím.

Národní úmysl: Za ochranu před otroctvím lhostejné a sobecké mentality (EG, č. 208).

Svatá Cecílie, panna a mučednice – památka 22. listopadu

Svatá Cecílie patří mezi světce uctívané v Římě už ve velmi starých dobách. Písemně je to doloženo v Martyrologiu Hieronymianu (seznamu mučedníků) ze 4. století a je zřejmé, že už tehdy byla uctívána.

Podle životopisu z 5. století byla Cecílie mladá římská křesťanka, zasnoubená s pohanem Valeriánem. Cecílie získala svého snoubence i jeho bratra Tiburtia pro křesťanství. Údajně je pokřtil papež Urban. Oba byli horlivými křesťany a byli proto umučeni. I Cecílie byla odsouzena k smrti. Chtěli ji uškrtit nebo spálit v jejím vlastním domě, a když se jim to nepodařilo, soudce ji rozkázal stít. Kat ji měl údajně třikrát udeřit mečem, ale nemohl oddělit hlavu od těla. Cecílie pak žila ještě tři dni a než zemřela, věnovala svůj dům papeži Urbanovi, aby ho používal na bohoslužby. Podle životopisu pochovali Cecílii v Kalistových katakombách při Via Appia.

Životopis uvádí, že sv. Cecílie byla umučena za papeže Urbana, který stál v čele Církve v r. 222-230. Existují i jiné, odlišné údaje o době smrti sv. Cecílie. Žádný ale nelze historicky ověřit.

Jisté je, že v 5. století existoval v Římě titulární kostel nazvaný Cecíliiným jménem. Jména v názvech titulárních kostelů byla obvykle jmény osob, které tyto kostely založily. Zachoval se neúplný nápis z konce 4. století, podle kterého byl tehdy v Římě kostel zasvěcený sv. Cecílii. V r. 499 uvedli dva kněží název svého kostela „titulus Caeciliae”. O sto let později se objevuje název „titulus sanctae Caeciliae”. Nejstarší zmínka o liturgické úctě sv. Cecílie je v životopise papeže Vigila. Uvádí se, že byl zajat v bazilice sv. Cecílie 22. listopadu 545, když tam konal bohoslužbu.

Papež Paschal I. dal přenést r. 821 ostatky sv. Cecílie z katakomb spolu s ostatky mučedníků Valeriána, Tiburtia a Maxima, a papežů Urbana a Lucia, do baziliky v Zátiběří, která je sv. Cecílii zasvěcena. V r. 1599 během restauračních

prací konaných na popud kardinála Sfondratiho před jubilejním rokem 1600, byl nalezen sarkofág s neporušeným tělem světice. Sochař Maderno vytvořil sochu, která věrně zobrazuje tělo sv. Cecílie i jeho polohu na boku (viz obr.) a je v bazilice umístěna pod hlavním oltářem.

Ostatky sv. Cecílie získal také Karel IV. a jsou uloženy v pražské katedrále v Ostatkové kapli. Sv. Cecílie se připomíná v první eucharistické modlitbě (římském kánonu) ve druhé skupině světců.

Sv. Cecílie se uctívá jako patronka hudebníků. Tato úcta je pozdějšího data. Spočívá na zmínce v jejím životopise, kde je psáno, že při hře varhan na své svatbě, ona v srdci zpívala jen Bohu. V 19. a 20. století vzniklo Ceciliánské hnutí za obnovu duchovní hudby. Bylo rozšířeno hlavně v Itálii, Francii a Německu. I u nás byly hudební spolky nesoucí jméno světice.

Za kostely zasvěcenými sv. Cecílii u nás bychom se museli vypravit na Moravu do Lipůvky v okrese Blansko a do Dobrého Pole v okrese Břeclav.

MP

Podle R.Ondruše: *Blízki Bohu i ľudom a pramenů z Internetu (Santiebeati,RaVat,aj.)*

K PŘEMÝŠLENÍ

„Velmi často usiluje ďábel o to, abychom zkrátili čas určený k rozjímání nebo k modlitbě“.

Čeho se peklo nejvíce bojí, proti tomu nejvíce brojí. Protože na základě dlouhé zkušenosti poznalo, že se všechny zbraně proti němu připravují během modlitby, snaží se všemi silami aspoň o to, aby se modlitba zkrátila, když už ji nemůže nadobro překazit.

Bohu se nelíbí, jestliže se mu přináší jako oběť něco, co je podřadnější kvality. Bohu se nesmí nic ukrádat ani odcizovat s jeho oltáře. Bůh má spočítaný všechen čas, který mu patří. Nic ze zanedbaného nezůstane bez trestu.

Úspěch našeho podnikání je závislý na Bohu. Bez jeho požehnání se marně namáháme. Věnuješ-li čas určený k modlitbě na jinou práci, jaký výsledek můžeš očekávat? Bůh nebude přece podporovat toho, kdo pracuje proti němu. „Všechno má svou dobu, každá činnost pod sluncem má svůj čas“ (Kaz 3,1).

Hodně záleží na tom, kdy zahradník sází, kdy ořezává stromy – všechno se nehodí dělat ve stejnou dobu. Pracovat, když se máme modlit, neprospívá. Bůh dává určité milosti jen v určité době. Promeškáš-li ji, nikdy je nezískáš.

G.Hevenesi: Jiskry sv. Ignáce. Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova, Praha 1993

ZPRÁVY Z FARNOSTI

KŘTINY

Při nedělní mši sv. 1. října 2017 byl v kostele sv. Jana Nepomuckého pokřtěn **Karel Křížovský** nar. 7. 7. 2017. Své první jmeniny oslavil na svátek blahoslaveného Karla Habsburského 21. října.

Malého Káju za účasti široké rodiny a početných košířských farníků pokřtil P. Lohelius, kmotrem mu byl strýc Pavel.

Kájovi, jeho dvěma sourozencům Toníčkoví a Krystýnce a jejich rodičům Aniče a Petrovi Křížovských přejeme, aby vytrvali ve víře, lásce a svornosti a byli příkladem křesťanského rodinného života všem našim, zejména pak mladým farníkům.

K tomu jim vyprošují hojnost zdraví, Božího požehnání a ochrany Královny rodin, Panny Marie Košířští farníci .

Opět všechny srdečně zdravíme a moc děkujeme za společné prožití prvního velkého dne našeho Kájíka (ať už přímo nebo "jen" v modlitbě). Též děkujeme za dary !

S pozdravem AKKAP Křížovští

SVÁTEK ZASVĚCENÍ PANNY MARIE V JERUZALÉMĚ

V listopadových dnech si připomínáme Zasvěcení Panny Marie v jeruzalémském chrámu. Tato závazná památka je připomínána od 4.stol. v Řecku pod názvem Vstup Matky Boží do chrámu. Dle legendy měla být tříletá dívka Marie dána svými rodiči do internátní školy pro výchovu dívek k zasvěcení se Bohu, ke chrámové službě, k praktické výuce i k vlastnímu duchovnímu zdokonalení. Zde byl v r. 543 postaven mariánský kostel pod názvem Panny Marie mladistvé, který byl vysvěcen 21.listopadu t.r. Kolem r. 730 byla památka vstupu Panny Marie do chrámu slavena také v Cařihradě, císař Emanuel Commenos ji v r. 1143 zařadil mezi svátky známé v celé církvi. R. 1372 jej papež Řehoř XI. schválil a v r. 1472 následující papež Sixtus IV. jej ustanovil pro celou církev. Po tridentské liturgické reformě papež Pius V. tento svátek vyřadil z liturgického kalendáře, ale Sixtus V. ho v něm r. 1585 obnovil. Tato liturgická památka s datem 21.11. už v kalendáři zůstala.

Dřívější název Obětování Panny Marie v jeruzalémském chrámu ustoupil výstižnějšímu názvu ZASVĚCENÍ PANNY MARIE V JERUZALÉMĚ od reformy liturgického kalendáře po II. vatikánském koncilu. Připomíná totiž událost jejího osobního rozhodnutí pro službu Bohu a přijetí Bohem v jeruzalémském chrámu. Rostlo v ní tehdy to dobré v lepší, dokonalé v ještě v dokonalejší, ušlechtilé v nejušlechtlejší a tak si ji Duch sv. připravoval k budoucímu velikému poslání Bohorodičky - Matky Boží. Byla tělem i duší blíže Bohu než ostatní děvčata jejího věku, svatá a milostiplná....

Vzhledem k tomu, že kanonické knihy Bible neobsahují žádné údaje o dětství Panny Marie, máme k dispozici pouze podání tradice a v ní má slavení této památky původ. Konkrétně nám může být pohnutkou pro ANO Boží vůli v naší osobní situaci (dle našeho postavení, povolání...), v níž si máme uvědomovat, co je Boží vůle a svobodně se řídit tímto poznáním tak, aby naše volba byla zároveň i projevem lásky k Bohu.

Předsevzetí, modlitba:

K tomu, abych se řídil / la / Boží vůlí, potřebuji ji poznat, mít sílu říct "ano" a také ji uskutečnit. To vše souvisí i s nezbytnou pokorou a láskou. Budu se za to modlit a v rozjímání sledovat Mariin příběh s jejím životním "ano".

Všemohoucí Bože, tys od věčnosti vyvolil Pannu Marii, aby byla svatá a milostiplná; na její přímlovu dávej i nám z nevyčerpatelného bohatství své milosti. Amen.

Panno Maria, dívenco v jeruzalémském chrámě, oroduj za nás!

M.Val.

Pražští arcibiskupové - 38.část

František Kordač (11. ledna 1852 Seletice u Libáně – 26. dubna 1934 Praha) byl v pořadí 31. arcibiskup pražský a 19. primas český. Narodil se v početné chalupnické rodině Jana Kordače a Kateřiny, roz. Šulcové a při křtu dostal jméno František Seraf. Po absolvování německého jezuitského gymnázia v Bohosudově u Teplic (1865–1873) a maturitě na německém malostranském gymnáziu v Praze studoval bohosloví na Gregoriánské univerzitě v Římě. Silně jej ovlivnil pobyt v koleji Collegium Germanicum-Hungaricum, a po téměř sedmiletém pobytu v Itálii se vrátil do vlasti s doktoráty teologie (ThDr.) a filozofie (PhDr.). Litoměřický biskup Anton Ludwig Frind (1823–1881) ho v r. 1879 poslal jako čtvrtého kaplana do Liberce s pověřením duchovního pro místní českou menšinu. Zájem o problematiku vzdělávání kněžstva Kordače v r. 1885 dovedl do Litoměřic

do kněžského diecézního semináře, nejprve jako profesora, brzy vicerektora (1887) a nakonec se stal rektorem (1889–1905). Významně zasáhl do výuky a provedl reformu studia s posílením výuky filozofických disciplin. V zájmu posílení výchovy kněží z českých rodin v r. 1899 v Mladé Boleslavi založil chlapecký konvikt. V německém prostředí usiloval o zmírnění nacionálního napětí mezi Čechy a Němci, což se mu však přes smířlivé vystupování a toleranci nedařilo (střety a polemiky s německým knězem a publicistou Ambrosem Opitzem, 1846–1907) a tak jeho přechod v roce 1905 na pražskou teologickou fakultu české univerzity byl pro něj východiskem z obtížného postavení. V Praze převzal stolicí křesťanské filozofie a fundamentální teologie a kromě výuky se skvěle uplatňoval jako univerzitní kazatel v kostele sv. Klimenta. Dvakrát zastával funkci děkana fakulty (1906/7,

1914/5), ale jeho činnost nebyla zdaleka omezena pouze na oblast vědy, výuky a publicistiky. Hned na počátku pražského působení se zapojil do politických a spolkových aktivit. Významně zasáhl do procesu překonávání krize v katolickém politickém táboře a usiloval o vytvoření jedné politické organizace. Angažoval se na půdě křesťansko-sociální strany, před válkou formálně působil jako její místopředseda, ve skutečnosti reprezentoval vůdčí a autoritativní postavu vůdce. V roce 1916 se zasloužil o vznik Spojené strany katolické, která integrovala organizačně roztříštěný politický katolicismus v Čechách a předznamenala jeho další vývoj v meziválečném období. Kordačovu politickou pozici na konci války sice značně oslabil jeho loajální postoj k monarchii a jejímu vládnoucímu rodu, avšak hned na počátku republiky ho vidíme mezi aktivními poslanci Revolučního Národního shromáždění ČSR. Do procesu konstituování Československé strany lidové už nezasáhl, neboť po útěku arcibiskupa Pavla Huyna (1868–1946) se rozhodnutím papeže Benedikta XV. v roce 1919 stal novým pražským arcibiskupem a primasem českým (1919–1931). Stalo se tak ve velmi bouřlivém období poznamenaném útoky na katolickou církev a snahami o provedení odluky církví od státu, přičemž tuto krizi komplikovalo také hnutí katolického duchovenstva se svými reformními požadavky navazujícími na předválečnou katolickou modernu. Z papežova pověření Kordačovi připadl úkol kněžské hnutí potlačit a situaci konsolidovat. Tento nepopulární úkol zvládl, ovšem za cenu represí a vzniku Církve československé (1920). Tento krok mu mnozí dodnes zazlívají a překrývá mnohá pozitiva jeho činnosti

jako kněze, politika i vrchního duchovního správce. Ve 20. letech významně přispěl k urovnání vztahů mezi novou republikou a Vatikánem. V letech 1918–1920 byl poslancem Revolučního národního shromáždění Republiky československé za Československou stranu lidovou. Koncem 20. let vzbudil mimořádnou pozornost veřejnosti svými články týkajícími se řešení sociálních otázek. Ze svého úřadu odešel nedobrovolně po sporech a velké aféře s pražským nunciem Pietrem Ciriacim (1885–1966). Oficiálně bylo důvodem sporu, že arcibiskup odmítl financovat z církevních peněz stavbu samostatného sídla nunciatury s poukazem na to, že vidí jako důležitější stavbu nového semináře v Praze-Dejvicích. Skutečným důvodem však mohlo být, že Kordač byl fixován k ostře antiliberální linii předchozího papeže Pia X. a jeho ostrá antiliberální prohlášení mohla být na překážku liberálnější linii Pia XI. Podle Radomíra Malého Kordač představuje jisté ztělesnění apologetického, silně antiliberálního směru českého prvorepublikového katolicismu, pro nějž je charakteristický zásadní odpor vůči liberální, demokratické státní ideologii první republiky, reprezentované prezidentem Masarykem. Nutno však dodat, že František Kordač a T. G. Masaryk jinak spolupracovali na dostavbě chrámu sv. Víta i přípravách Svatováclavského milénia v roce 1929. Někteří liberálové z řad lidové strany šířili také domněnku, že Kordač byl donucen rezignovat proto, že jeho názory v sociálních otázkách byly komunistické, avšak oficiální vatikánský deník *L'Osservatore Romano* otiskoval Kordačovy statě k sociálním otázkám i po jeho rezignaci. Poslední léta svého života prožil na zámku v Břežanech u Prahy a je pochován ve svatovítské katedrále.

Byl pověstný svou skromností. Většinou z vlastních příjmů sanoval stavbu Arcibiskupského semináře v Praze-Dejvicích. Zasloužil se o vybudování Arcibiskupského gymnázia v Praze-Bubenči. Podílel se na dostavbě katedrály sv. Víta, což dodnes dokládá nápis nad klenutím triumfálního oblouku katedrály na straně jižní, kde je výslovně jmenován spolu s prezidentem Tomášem Garrigue Masarykem.

J. Vaš.

Použitá literatura: MAREK, Pavel: Antimodernista František Kordač.

Historica Olomucensia 39-2011, Sborník historický 27, s. 97–119.

MAREK, Pavel: Arcibiskup pražský prof. dr. František Kordač.

Olomouc, Moneta-FM 2005.

HANUŠ, Jiří: Malý slovník osobností českého katolicismu 20. století

s antologií textů. Brno : Centrum pro studium demokracie a kultury, 2005. Wikipedia.org

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

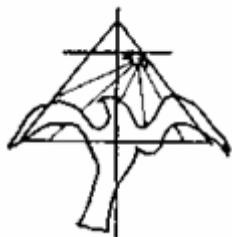
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

PROSINEC

VÁNOČNÍ RADOST V RODINĚ

Liturgický kalendář nám letos připravil krátký advent, čtvrtou neděli adventní na Štědrý den a také Svátek Svaté rodiny v neděli, která překrývá sv. Silvestra – poslední den kalendářního roku.

Na tento vánoční svátek bude znovu dána příležitost manželským párům, aby obnovily své

manželské sliby a tím oživily a prohloubily svůj vztah v otevřenosti vůči Božím darům, které jej mají pronikat a v jejichž síle se má rozvíjet a stále obohacovat. Mají se znovu zamyslet nad ideálem manželského soužití a prožívání rodiny v inspiraci nazaretské rodiny Ježíše, Marie a Josefa. V Kristu se Boží láska vtělila do lidské rodiny. Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, aby nás učilo, jak spolu žít a mít se opravdu rádi. On – Slovo vtěleného Boha je měřítkem kvality našich vztahů. Tak je možné účinně čelit ohrožení, kterému je v současné době vystaveno manželství a rodina. Pouhé

hořekování nad úpadkem nám nepomůže. Hledejme, poznávejme a číňme!

K čemu nás povzbuzuje Velepíseň lásky apoštola Pavla v dalším výkladu její pravé povahy. Apoštolský list Amoris laetitia sleduje důležitou stránku lásky, která spočívá v důvěře.

114. *Panta pisteuei: „všemu věří“. Z kontextu je zřejmé, že se nejedná o „víru“ v teologickém smyslu, ale o víru v běžném významu „důvěra“. Neznamená to pouze nepodezřívát druhého ze lži nebo klamání. Tato základní důvěra rozpoznává světlo rozžaté Bohem a skryté v temnotě nebo stále žhnoucí uhlíky pod vrstvou popela.*

O lásce můžeme říci, že člověka stále hřeje v srdci. Nemusí jít o nějaký velký plamen, který připomíná prudký nával citu, ale žhavé uhlíky, které nevyhasnou pod popelem všednodenních starostí a námah a působí radost, která nevychladne.

115. *Právě tato důvěra umožňuje, žít ve vztahu svobodně. Člověk nemá zapotřebí druhého kontrolovat, být mu stále v patách, aby zabránil, že mu vyklouzne z náručí. Láska má důvěru, ponechává druhému svobodu, nesnaží se mít všechno pod kontrolou, všechno vlastnit a ovládat. Tato svoboda, která umožňuje vytvářet prostor pro autonomii, otevřenost světu a nové zkušenosti, dovoluje, aby se vztah obohacoval a nestal se endogamií (manželstvím uzavřeným uvnitř jednoho kmene) bez horizontů. Tak mohou manželé, pokaždé když se znovu setkají, s radostí sdílet to, čeho se jim dostalo a co se naučili*

mimo rodinný kruh. Současně jim umožňuje žít v upřímnosti a transparentnosti, neboť ten, kdo ví, že mu druhý důvěřuje, a váží si do hloubky jeho dobroty, projevuje se takový, jaký je, aniž by musel něco skrývat. Ten, kdo ví, že ho stále z něčeho podezřívají, že ho bez slitování soudí, že ho nemilují bezpodmínečnou láskou, ten si raději bude držet svá tajemství, skrývat své pády a slabosti a předstírat, že je tím, kým ve skutečnosti není. A naopak rodina vyznačující se pevnou a laskavou důvěrou, kde se přese všechno stále znovu důvěřuje, pomáhá svým členům projevovat jejich vlastní identitu a spontánně odmítat podvádění, faleš a prolhanost.

V tomto výkladu jde o správné pochopení svobody. Jeden druhému důvěřuje, že svobodu nezneužije ke zlému a každý se snaží setrvat v bohabojném životním postoji – mít zdravou synovskou bázeň vůči Bohu, kterého nechci klamat ani zklamat. Tím se vytvářejí pevné podmínky pro výše uvedené projevy vzájemné důvěry mezi jednotlivými členy rodiny.

Kdo opravdu miluje, ten doufá. Tím se otevírá pohled na další vlastnost čisté lásky.

116. *Panta elpizei: nezoufá si z budoucnosti. V souvislosti s předchozím slovem označuje naděje člověka, který ví, že se druhý může změnit. Stále doufá, že je možné zrání, překvapivé rozkvetení do krásy, že ty nejskrytější možnosti jeho bytí jednoho dne začnou klíčit. To ale neznamená, že všechno se změní v tomto životě. Tento výraz zahrnuje přijetí toho, že určité věci se nestanou tak, jak by si člověk přál, ale že Bůh píše rovně na křivých rádcích onoho člověka a že vytěží nějaké dobro ze špatných věcí, které dotyčný nedokáže na této zemi překonat.*

V srdci člověka se skrývá sklon k netrpělivosti. Nespokojenost se současným stavem a prudká touha mít všechno hned. Boží království však má své zákony růstu. Všechno má svůj čas. Jsou věci, které jsou v naší moci a můžeme je změnit. Jsou však také věci, které teprve nastanou a na které je třeba trpělivě a s vytrvalostí čekat. Boží prozřetelnost si s nimi poradí.

117. *Zde se uplatňuje naděje v plném smyslu, protože zahrnuje jistotu života za smrtí. Onen člověk se všemi svými slabostmi je povolán k plnosti nebe. Tam, po úplné proměně Kristovým vzkříšením, už nebudou existovat jeho křehkosti, jeho temné stránky ani jeho patologie. Tam, bude jeho autentické bytí zářit s celou svou potencií dobra a krásy. To nám také uprostřed nesnází této země umožňuje kontemplovat onoho člověka nadpřirozeným pohledem, ve světle naděje, a očekávat onu plnost, kterou jednoho dne přijme v nebeském Království, třebaže teď není viditelná.*

Tím se nám otevírá pohled na eschatologické zaměření života v rodině. Pán Ježíš říká: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek” (Jan 14,22-23). To znamená, Krista je třeba vidět a vnímat také srdcem, aby v nás Bůh mohl přebývat. Pán se nezjevuje jako nějaká věc, chce vstoupit do našeho života: jeho zjevení tedy zahrnuje a předpokládá otevřené srdce. Díky tomuto zjevení se pak můžeme dívat na své nejbližší v rodině v celistvém pohledu zahrnující věčný život, k němuž jsme v Kristu znovuzrozeni.

„V tom se ukázala na nás láska Boží, že Bůh seslal svého jednorozeného Syna na svět, abychom žili skrze něho. V tom je láska: ne že jsme my dříve milovali Boha, nýbrž že On (dříve) miloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy. Miláckové, jestliže nás Bůh tak miloval, i my máme milovat jeden druhého!” (1 Jan 4, 9-11).

On, pro nás narozený Spasitel, ať stále rozněcuje plamen své lásky v našich srdcích!

P.L.

Liturgický kalendář

prosinec 2017

3. NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
4. pondělí	Sv. Jana Damašského, kněze a učitele církve
6. středa	Sv. Mikuláše, biskupa
7. čtvrtek	Památka sv. Ambrože biskupa a učitele církve
8. pátek	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU doporučený svátek
9. sobota	Sv. Jana Didaka Cuauhtlatatzina
10. NEDĚLE	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
11. pondělí	Sv. Damasa I., papeže
12. úterý	Panny Marie Guadalupské
13. středa	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14. čtvrtek	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
17. NEDĚLE	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
24. NEDĚLE	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
25. pondělí	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – zasvěcený svátek
26. úterý	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27. středa	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. čtvrtek	Svátek svatých Mlád'átek, mučedníků
31. NEDĚLE	Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa

Oznámení

Biblická katecheze

Biblická katecheze bude v sobotu 2. prosince ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého po večerních bohoslužbách.

Adventní duchovní obnova

Adventní duchovní obnova pod vedením P. Zachariáše Kristka O. Praem. se uskuteční v sobotu 16. prosince s obvyklým programem. V 15.00 první promluva, poté příležitost k adoraci a sv. smíření a v 17.30 mše sv. s druhou promluvou.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v neděli 10. prosince v 15.00 hod. Ve farním sále u sv. Jana Nep. Zváni jsou jako vždy všichni farníci.

Předvánoční setkání manželských párů

Předvánoční setkání mladších manželských párů se uskuteční v sobotu 23. prosince po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep. Zváni jsou samozřejmě i dosud nezadaní.

Obnova manželských slibů

Obnova manželských slibů se uskuteční při bohoslužbách na Svátek Svaté rodiny v neděli 31. prosince.

Apoštolát modlitby

Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na prosinec

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první prosincovou nedělí.

Všeobecný úmysl: Senioři

Za seniory, aby našli v rodinách a v křesťanských společenstvích oporu a mohli se moudrostí a zkušeností podílet na předávání víry a výchově nových generací.

Národní úmysl: Za vytrvalost v modlitbě (EG, č. 281,282).

ZÁPIS ZE SCHŮZE FARNÍ RADY (VSPKK) ZE DNE 10.11.2017

Přítomní: Vít Bobysud, Stanislav Hojek, P. Lohelius

1/ Duchovní obnova – sobota 16.12. u sv. Jana Nep.

2/ Mikulášská besídka – neděle 10. 12. v 15.00 hod. u sv. Jana Nep.

3/ Předvánoční setkání mladých manželů – sobota 23. 12. po večerních bohoslužbách

4/ Adventní věnce i vánoční stromky budou zajištěny s pomocí dr. Horákových

5/ Příprava generální opravy varhan u Nejsvětější Trojice na příští rok s organologem panem Svobodou. Finanční úhrada bude s podílem farnosti k požadovaným grantům.

6/ Výzva všem zájemcům o případný projekt výzdoby stěnových výklenků u sv. Jana Nep.

Návrh bude předveden v sobotu 25. 11. po večerních bohoslužbách.

7/ V lednu 2018 bude dokončena výměna zbývajících tří schodů na kazatelnu u Nejsv. Trojice.

8/ Prostor v zadní části kostela sv. Jana Nep. za skleněnými dveřmi bude k dispozici pro pohyb a hraní malých dětí během bohoslužeb.

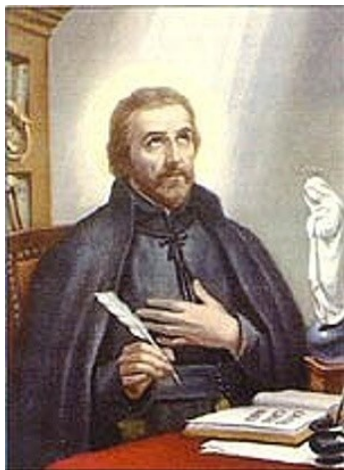
Zapsal : P. Lohelius

Svatý Petr Kanisius, kněz a učitel církve – památka 21.prosince

Svatý Petr Kanisius se narodil v roce 1521 v Nijmegen (dnes v Nizozemí) jako syn tamějšího starosty. Nijmegen patřilo k vévodství Geldern, které tehdy bylo částí německé říše. Petr odešel studovat práva na univerzitu v Kolíně nad Rýnem. Přesl však k studiu teologie a tam ho velice ovlivnil slavný jezuita Petr Faber, jeden z prvních společníků sv. Ignáce.

Roku 1543 vstoupil jako první Němec do Tovaryšstva Ježíšova. V červnu 1546 byl v Kolíně vysvěcen na kněze a hned následujícího roku jako teolog biskupa z Augsburku, kardinála Otto Truchsess von Waldburga, byl přítomen na Tridentském koncilu, kde spolupracoval s dvěma spolubratry Diego Lainezem a Alfonsem Salmeronem.

Roku 1548 jej sv. Ignác nechal dokončit duchovní formaci v Římě a poslal jej na kolej do Messiny, aby tam vykonával obyčejné domácí práce. V Boloni pak 4. října 1549 dosáhnul doktorátu a sv. Ignác jej určil pro apoštolát v Německu. 2. září téhož roku navštívil v Castel Gandolfo papeže Pavla III. Byl pověřen oživením a obnovou katolické víry v německých zemích.

Kanisius od sv. Ignáce a od papeže Pavla III. toto poslání přijal. Odehrávalo se to v dobách luteránské reformace, ve chvíli, kdy katolická víra v zemích německého jazyka, tváří v tvář okouzlení reformací, jakoby pohasínala. Kanisiovo poslání se jevílo jako téměř nespílnitelné. Vydal se do Německa, konkrétně do Bavorského vévodství, které se na mnoho let stalo místem jeho služby. Jako děkan, rektor a vicekancléř university v Ingolstadt pečoval o akademický život Institutu, náboženskou a mravní reformu lidu. Ve Vídni, kde krátkou dobu působil jako administrátor diecéze, plnil pastorační službu v nemocnicích a ve vězeních jak ve městě, tak na venkově, a připravoval publikaci svého Katechismu. Roku 1556, kdy byl jmenován provinciálem jezuitů v jižním Německu, Rakousku a Čechách, přivedl do Prahy do opuštěného kláštera u kostela sv. Klementa 12 jezuitů.

V německých zemích založil hustou síť komunit svého řádu, zejména kolejí, které představovaly výchozí bod pro katolickou reformu a obnovu katolické víry. V té době se ve Wormsu zúčastnil také rozhovorů s protestantskými představiteli, mezi nimiž byl Filip Melancton (1557); plnil funkci papežského nuncia v Polsku (1558); účastnil se dvou zemských sněmů v Augsburku (1559 a 1565); doprovázel kardinála Stanislava Hosia, legáta papeže Pia IV. u císaře Ferdinanda (1560); vystoupil na závěrečném zasedání Tridentského koncilu, kde mluvil o otázce přijímání pod oběma způsoby a o indexu zapovězených knih (1562).

Roku 1580 se odebral do Fribourgu ve Švýcarsku, kde se zcela věnoval kázání a psaní. Zemřel zde 21. prosince 1597. A je tam i pohřben.

Za blahoslaveného ho prohlásil bl. Pius IX. roku 1864. Papež Pius XI. jej kanonizoval roku 1925 a zároveň prohlásil za učitele církve.

Svatý Petr Kanisius věnoval velké úsilí vydávání a psaní knih. Vydal kompletní dílo svatého Cyrila Alexandrijského a svatého Lva Velikého, listy svatého Jeronýma a modlitby svatého Mikuláše z Flüe. Vydával modlitební knihy v různých jazycích, životopisy několika švýcarských světců a četné homiletické texty. Jeho nejrozšířenějšími spisy byly tři Katechismy napsané v letech 1555 až 1558. První Katechismus byl určen studentům a umožňoval chápat základní teologické pojmy; druhý byl určen mládeži pro základní náboženskou výuku a třetí mládeži, která byla na středním či vyšším školském stupni. Ještě za jeho života byl tento Katechismus vydán více než 200 krát!

Sv. Petru Kanisiovi věnoval papež Benedikt XVI. katechezi při generální audienci dne 9.2.2011. (viz Internet <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=14077>)

Památka sv. Petra Kanisia spadá do posledního adventního týdne, kdy je už celá liturgie zaměřena na Narození Páně. Náš světec se liturgicky připomíná jen možnými dodatky v denní modlitbě Církve a při mši sv. je možné použít vstupní modlitbu o sv. Petru Kanisiovi. V jezuitském řádu a v řadě německých diecézí se jeho památka (ev. svátek) slaví 27. dubna.

Další informace o životě sv. Petra Kanisia lze najít v knize autora Jamese Brodricka „Jezuita Petr Kanisius (1521-1597), kterou vydalo nakladatelství Refugium v Olomouci r. 2012.

MP

Podle pramenů z Internetu (jesuit.cz, jesuit.org, RaVať, Ökumenisches Heiligenlexikon a j.)

SLAVNOST NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ PANNY MARIE

Počátkem prosince, uprostřed adventního liturgického období, prožíváme slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie. R. 1854 byla tato pravda víry povýšena na dogmatickou definici. Svátek má zdůraznit, že Maria byla uchráněna dědičného hříchu, aby se mohla stát Matkou Krista. Křesťané na tuto skutečnost věřili od prvokřesťanských dob, např. již ve 4. stol. na Východě opěvovali poeticky a s nadšením Mariinu krásu, svatost a dokonalost. V nesčetných symbolech a ozdobných přívlastcích vyjadřují zde Mariinu čistotu (hagios, katharos, panamomos). Svátek Mariina početí se slavil v 6. stol. pod názvem „Početí sv. Anny“. Liturgická oslava se začala konat 9. 12. koncem 7. stol. Ve Španělsku je tato oslava udávána od 8. stol. a od 9. stol. byla šířena řeckými osadníky v jižní Itálii a na Sicílii. V Irsku byl touto dobou svátek Neposkvrněného Početí slaven pod názvem Velký svátek P. Marie. Na jihovýchodě Anglie jeho slavení zavedl ve své diecézi sv. Anselm z Canterbury v 11. stol. U nás byl slaven již kol r. 1200. Františkáni svátek Neposkvrněného Početí zařadili na generální kapitule v Pise r. 1263 do liturgického kalendáře celého řádu. Na celou církev byl svátek rozšířen v r. 1476 papežem Sixtem IV. a od dalšího roku byl uváděn v římském kalendáři. Papež Alexander VII. jasně označil, že se jedná o oslavu Posvěcení P. Marie od PRVNÍHO OKAMŽIKU JEJÍ EXISTENCE. R. 1854 využil tato slova papež Pius IX. k slavnostnímu vyhlášení dogmatu: „Blahoslavená P. Maria byla od prvního okamžiku svého početí pro zvláštní milosti a výsadu všemohoucího Boha, vzhledem k zásluhám Ježíše Krista Spasitele lidského rodu, uchráněna jakékoliv poskvrny dědičného hříchu“ (KKC 491). Na konci své bulky Ineffabilis opřel tuto pravdu víry o ústní podání a souhlas Církve a prohlásil ji za „Bohem zjevenou nauku“.

Maria, pro vyvolení za Matku Božího Syna – Spasitele, byla tedy od Boha obdařená dary, hodnými tak velkého úkolu. Anděl Gabriel ji při zvěstování zdraví jako milostiplnou. Aby mohla dát svobodný souhlas své víry ke svému vyvolení, které jí bylo oznámeno, bylo třeba, aby byla nesena Boží milostí. Tato milost spočívala v dokonalém sjednocení s Bohem, jaké je možné jen v naprosté bezhříšnosti. Papež Benedikt XVI. nám o svátku Neposkvrněného Početí připomenul spojitost se dvěma základními pravdami víry: první je pravda o dědičném hříchu a druhá je přemožení zla a hříchu Kristovou obětí a milostí. Velké obdarování, které Maria obdržela, bylo učiněno kvůli nám a předem pro zásluhy svého Syna, aby se Bůh pro naši spásu mohl stát člověkem.

Nutno připomenout, že Matka Boží prohlásila sebe samou za Neposkvrněné Početí při zjevení sv. Kateřině Labouré v Paříži v r. 1830 a sv. Bernadettě v Lourdech v r. 1858.

Bože, tys uchránil Pannu Marii od dědičné viny, aby byla důstojným příbytkem Tvého Syna, a pro Jeho budoucí zásluhy jsi ji už od počátku zahrnul svou milostí; na její přímlyvy pomáhej i nám, ať čisti dojdeme k Tobě.

Panno Maria, bez poskvrny hříchu počatá, oroduj za nás a ochraňuj nás!

M. Val.

Pražští arcibiskupové

39. část

Karel kardinál Kašpar (16. května 1870 – 21. dubna 1941) se narodil v Mirošově u Rokycan. Bohosloví vystudoval v Římě a 9. června 1893 byl promován doktorem bohosloví. Na kněze byl vysvěcen 25. února 1893 v Lateránské bazilice a první mši svatou sloužil v kostele papežské české koleje v Římě, za přítomnosti pražského arcibiskupa Schönborna.

V srpnu 1893 byl jmenován kaplanem ve Svojšíně. V září 1896 se stal kaplanem německého ústavu Panny Marie de Anima. Dále studoval na papežské univerzitě sv. Apolináře obojí právo a 18. června 1898 získal doktorát práv. Dne 12. února 1907 byl zvolen kanovníkem svatovítské metropolitní kapituly a 8. března 1920 byl jmenován Benediktem XV. titulárním biskupem betsajským. Krátce nato byl jmenován též světícím biskupem královéhradeckým. Dne 11. dubna 1920 přijal biskupské

svěcení z rukou arcibiskupa Kordače. Rok po vysvěcení byl intronizován jako královéhradecký biskup.

Několikrát putoval do Říma. V roce 1921 tam vedl pouť Čechoslováků. V roce 1925 se zúčastnil svatořečení Terezie z Lisieux a v roce 1929 byl přítomen při vysvěcení Nepomucena. Na žádost krajských spolků ze Spojených států se zúčastnil eucharistického kongresu v Chicagu a poté vykonal cestu po Americe. O této cestě vydal knihu „Cesta prvního biskupa do Ameriky“.

Po rezignaci arcibiskupa Kordače byl 22. října 1931 jmenován papežem Piem XI. pražským arcibiskupem a 15. listopadu 1931 byl intronizován. Předtím složil 13. listopadu 1931 spolu s novými biskupy Josefem Kupkou (brněnským biskupem), Mořicem Píchou (královéhradecký biskup) a Antonínem Weberem (litoměřický biskup) přísahu věrnosti republice.

Zasloužil se významně o první celostátní sjezd katolíků v Praze v roce 1935. Především díky zásluhám o tento sjezd byl 16. prosince 1935 jmenován kardinálem. Ve stejném roce povolává do Prahy saleziány a svěruje jim kostel sv. Kříže, který tím uchránil od přestavby na kino.

Po Mnichovské dohodě a následném odtržení pohraničí od Československa, ztratila pražská arcidiecéze dvanáct vikariátů. Proto jmenoval 30. listopadu 1938 pro správu sudetského území

arcibiskupským komisařem děkana z Ostrova Karla Bocka. Nacisté neustále zasahovali do řízení pražské arcidiecéze a ztěžovali kardinálu Kašparovi život, což mělo povážlivé dopady na jeho zdraví. V roce 1939 se ještě zúčastnil volby nového papeže Pia XII., ale na podzim vážně onemocněl. Umírá v nedožitých 71 letech 21. dubna 1941 a pohřben byl v pražské katedrále.

J. Vaš.

Použitá literatura:

hamelika.cz/?cz_kardinal-karel-kaspar-(1870-1941),264

wikipedia.org

HANUŠ, Jiří. Malý slovník osobností českého katolicismu 20. století s antologií textů.

Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2005.

KUKÁNOVÁ, Zlataše: Karel Kašpar a římské koleje. in: Česká kolej v Římě. Od Bohemica k Nepomucenu, existence české kulturní a vzdělávací instituce. Arcibiskupství pražské 2014

***Milostiplné prožití vánočních svátků a Boží pomoc a ochranu v následujícím roce přeje svým čtenářům i nečtenářům
a všem košířským farníkům
Redakce KFL.***

Těšíme se na další příspěvky od vás!!

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti

kostel sv. Jana Nep. neděle 24.12. 16.00 hod.

Půlnoční

kostel sv. Jana Nep. pondělí 25.12. 00.00 hod.

Za svítání - Boží hod vánoční

kostel sv. Jana Nep. pondělí 25.12. 9.00 hod.

Ve dne - Boží hod. vánoční

kostel Nejsv. Trojice pondělí 25.12. 11.00 hod.

Svátek sv. Štěpána

kostel sv. Jana Nep. úterý 26.12. 9.00 hod.

kostel sv. Nejsv. Trojice úterý 26.12. 11.00 hod.

Svátek svatých Mlád'átek, mučedníků

kostel sv. Jana Nep. čtvrtek 28.12. 17.30 hod.

Svátek sv. Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

kostel Sv. Jana Nep. neděle 31.12. 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice neděle 31.12. 11.00 hod.

Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

kostel sv. Jana Nep. pondělí 1.1.18 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice pondělí 1.1.18 11.00 hod.

Slavnost Zjevení Páně – Tří králů

kostel sv. Jana Nep. sobota 6.1. 17.30 hod.

Svátek Křtu Páně

kostel sv. Jana Nep. neděle 7.1. 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice neděle 7.1. 11.00 hod.